

ANTHONY RYAN

PÁN VĚŽE

STÍN KRKAVCE: KNIHA DRUHÁ

Jednoduše nejlepší epická
hrdinská fantasy roku.

FANTASY BOOK CRITIC

HOST

PÁN
VĚŽE

ANTHONY RYAN

PÁN
VĚŽE

BRNO 2015

Copyright © 2014 by Anthony Ryan
All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form

This edition published by arrangement with The Berkeley
Publishing Group, a member of Penguin Group (USA) LLC,
a Penguin Random House Company

Map art copyright (mapa Alpírského císařství a Volarského
impéria, mapa Asrélinu a Cumbrélinu, mapa Severních provincií,
mapa města Alltor) © by Anthony Ryan

Map art copyright (hlavní mapa) © by Steve Karp, based on
an original by Anthony Ryan

Cover art © Dorothea Bylica, 2015

Translation © Jakub Kalina, 2015

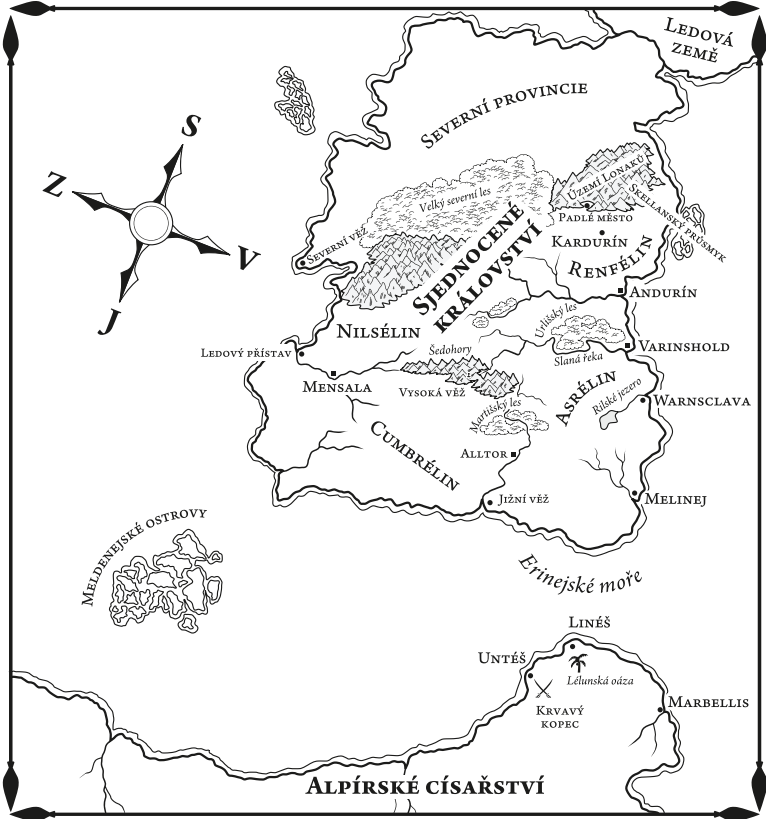
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2015
(elektronické vydání)

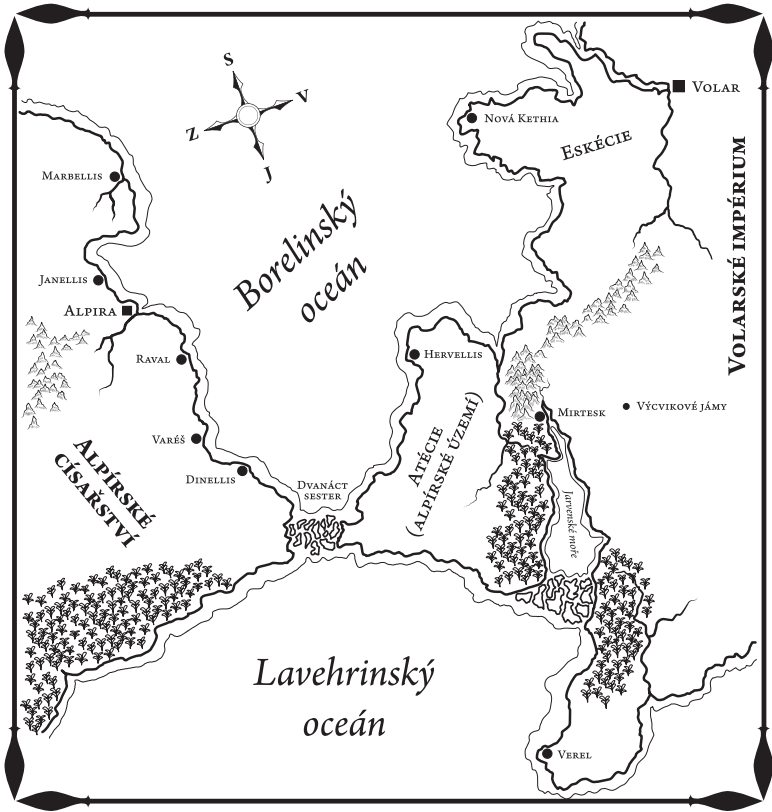
ISBN 978-80-7491-643-4 (Formát PDF)

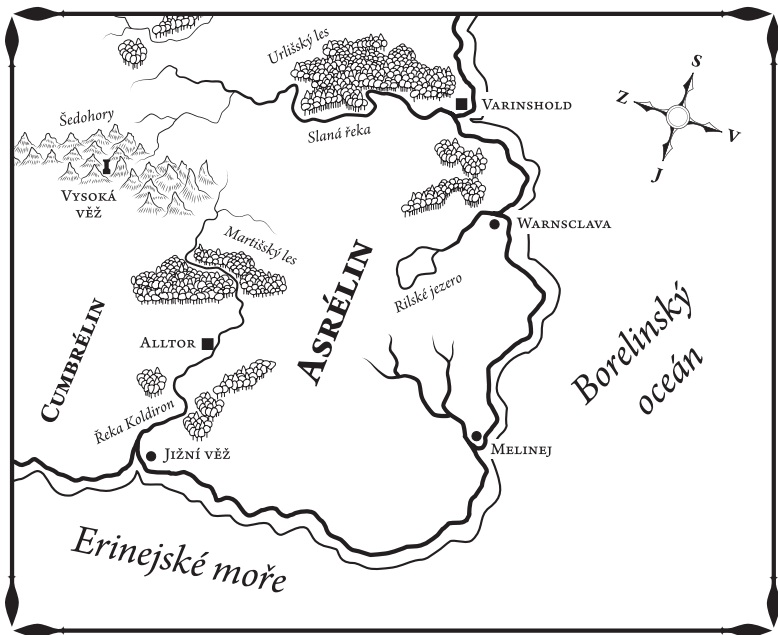
ISBN 978-80-7491-644-1 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-645-8 (Formát MobiPocket)

*Věnováno mé matce Catherine,
která věřila mnohem dřív než já*

ČÁST PRVNÍ

*Krkavec plachtí na křídlech ohně,
když plameny se zrodí
z letního větru.*

SORDAJSKÁ BÁSEŇ, AUTOR NEZNÁMÝ

VERNIEROVY ZÁPISKY

Vyrůstal jsem v hojnosti. Nemám důvod se za to omlouvat, člověk si svůj původ přece nevybírá. Stejně tak nijak nelituji dětství prožitého v okázalosti, v obležení sloužících a těch nejlepších učitelů, kteří rozvíjeli moji zvědavou a talentovanou mysl. V mládí jsem nepoznal strádání, nebyl jsem vystaven útlaku ani nespravedlnosti. Narodil jsem se do šlechtické rodiny disponující značným jměním, dostalo se mi výjimečného vzdělání a následně jsem s pomocí otcových známostí získal postavení u dvora. Ačkoli věrným čtenářům jistě neušlo, že jsem v životě neunikl před bolestí v srdci ani před zármutkem, během těch šestatřiceti let, jež předcházely událostem zde popsaným, jsem ani na jediný den nebyl vystaven tělesné námaze. Kdybych samozřejmě tušil, že plavba do Sjediněného království, kde jsem chtěl začít pracovat na úplné a nestranné kronice této děsivé, ale fascinující země, ukončí mou dosavadní neznalost dřiny, hanby, ponížení a mučení, laskavý čtenář budiž ujištěn, že bych se s radostí vrhl přes palubu do vod plných žraloků a pokusil se doplatvat k míle vzdálenému domovu.

Během doby, která uplynula od mého rozhodnutí začít pracovat na tomto vyprávění, jsem poznal bolest. Poznal jsem rány bičem a holí, kovovou chuť vlastní krve odplavující vyražené zuby a s nimi i vzdor. Poznal jsem život otroka. Tak mě nazývali, protože přesně tím jsem se stal, a navzdory tomu, jaké nesmysly mohl čtenář zaslechnout nebo se dočíst, nikdy, ani v jedinou chvíli, jsem nebyl hrdinou.

Volarský generál i jeho žena, moje nová majitelka, byli mladší, než jsem očekával. „Nevypadá příliš jako učenec, drahá,“ uvažoval generál nahlas, když si mě prohlížel usazen na pohodlné pohovce. „Je dost mladý.“ Svalnaté tělo udatného vojáka halil v hedvábném červenočerném rouchu. Zarazilo mě, že jsem na bledé kůži jeho končetin neviděl žádné jizvy. Do konce i jeho tvář zůstala hladká a nepoznamenaná. Tou dobou už jsem se setkal s mnoha válečníky všemožných národností, tento však jako první neměl jediný šrám.

„Má ale bystrý pohled,“ pokračoval generál, když si všiml, jak si ho zkoumavě prohlíží. Okamžitě jsem sklopil zrak a připravil se na nevyhnutelný políček nebo ránu bičem od dohlížitele. V první den svého zotročení jsem byl svědkem toho, jak seržanta armády Sjednoceného království zaživa stáhli z kůže a vyvrhli jako zvíře jenom proto, že se nevráživě podíval na mladého důstojníka Svobodné kavalerie. Rychle jsem se z toho poučil.

„Ctěný muži,“ pronesla generálova manželka sice důrazně, ale kultivovaným hlasem. „Představuji ti Verniera Ališioho Somerena, dvorního kronikáře císaře Alurana Maxtora Selsa.“

„Je to skutečně on, drahá?“ Generál se zatvářil zaujatě — poprvé od mého příchodu do této honosné kajuty. Byla to velká místnost bohatě zdobená koberci a tapisériemi. Stoly přetékały ovocem a vínem. Kdybych pod nohama necítil lehké pohupování obrovské válečné lodě, klidně bychom mohli být v nějakém paláci. Generál vstal, došel až ke mně a zblízka si prohlížel můj obličej. „Autor Zpěvů ze zlata a prachu? Kronikář Velké války?“ Naklonil se ještě blíž, přičichl ke mně a znechuceně nakrčil nos. „Smrdí stejně jako všichni alpířští psi. A tváří se až příliš sebevědomě.“

Ustoupil a líně mávl směrem k dohlížiteli, který s navčičenou úsporností vykonal očekávaný trest. Slonovinovou rukojetí biče mě prudce udeřil do zad a já se zaťatými zuby potlačil bolestný sten. Každý hlasitý projev je totiž považován za řeč a mluvit bez dovolení je osudový prohřešek.

„Muži, prosím,“ řekla generálova žena trochu podrážděně. „Byl drahý.“

„To bezpochyby.“ Generál natáhl ruku a další otrok mu okamžitě přispěchal dolít víno. „Postarám se, aby jeho mysl i ruce zůstaly nedotčeny. Bez nich by nám byl k ničemu, že ano? Tak co, písálku, jak ses ocitl v naší nově podrobené provincii?“

Zamrkal jsem, abych rozehnal slzy bolesti, a rychle jsem odpověděl, neboť váhání je vždy odměněno trestem. „Sbíral jsem podklady pro novou kroniku, pane.“

„Výborně. Jsem velkým obdivovatelem tvé práce. Že je to tak, drahá?“

„Přesně tak, muži. Ty jsi také učelec.“ Když vyslovila slovo „učelec“, všiml jsem si v jejím hlase něčeho zvláštního. Pohrdání, uvědomil jsem si. Ona si ho neváží. A přesto mě dala svému muži jako dar.

Po krátké odmlce generál znovu promluvil. Jeho hlas zněl trochu popuzeně. Tu urážku nepřeslechl, ale rozhodl se přejít ji mlčením. Kdo tady skutečně vládne?

„A o čem měla ta tvoje nová kronika pojednávat?“ zajímal se generál.

„O Sjednoceném království, pane.“

„Tak to jsme ti prokázali službu, ne?“ Zasmál se vlastnímu vtipu. „Připravili jsme ti její konec.“

Znovu se zasmál, napil se vína a uznale zvedl obočí. „Vůbec není špatné. Sekretáři, piš!“ Plešatý otrok stojící v rohu přistoupil blíž s perem a pergamenem. „Rozkazy pro průzkumné skupiny: Vinice ponechte nedotčené a ve vinařských oblastech snižte počty zotročených na polovinu. Měli bychom zachovat tuto dovednost obyvatel kraje...“ Odmlčel se a tázvavě se na mě zařádal.

„Cumbrélinu, pane,“ řekl jsem.

„Ano, Cumbrélinu. Ten název mému uchu příliš nelahodí. Až se vrátím, navrhnou Senátu přejmenování celé této provincie.“

„Návrhy mohou předkládat jen senátoři, ctěný muži,“ namítla jeho žena. Její slova tentokrát nezněla pohrdavě, já si však i přesto všiml, jak generál ukryl zlostný pohled v poháru s vínem.

„Kde bych byl bez tvých pohotových rad, Fornello,“ zamumlal. „Tak, historiku, kde jsme měli tu čest přivítat tě do naší rodiny?“

„Cestoval jsem s královskou armádou, pane. Král Malcius mi dal svolení doprovázet ji na tažení do Cumbrélinu.“

„Takže tys byl u toho? Viděls mé vítězství na vlastní oči?“

Na mysli mi okamžitě vytanula změť děsivých zvuků a obrazů, které mě od toho dne trápily ve snech. Pokusil jsem se je potlačit. „Ano, pane.“

„Zdá se, že tvůj dar je mnohem cennější, než sis myslela, Fornello.“ Luskul prsty směrem k sekretáři. „Přichystej historikovi pero, pergamen a samostatnou kajutu. Ne moc pohodlnou, nechci, aby vyspával, když má sepisovat bezpochyby přesvědčivou a strhující zprávu o mém prvním velkém vítězství na tomto tažení.“ Znovu přistoupil až ke mně a mile se usmál. Byl to úsměv dítěte, které dostalo novou hračku. „Očekávám, že si ji přečtu zítra ráno. Jestli ne, přijdeš o jedno oko.“

Bolely mě ruce a záda jsem měl celá strnulá od sezení nad nízkým stolem. Otrhané otrocké hadry jsem měl potřísněné inkoustem a oči se mi zavíraly vyčerpáním. Ještě nikdy jsem za tak krátkou dobu nenapsal

tolik slov. Podlaha kajuty byla poseta listy pergamenu popsanými mými často pokulhávajícími pokusy dát dohromady lež, kterou si generál přál. Slavné vítězství. Na bitevním poli nebylo po slávě ani památky. Vládl tam strach, bolest a násilí, vše zahalené v pachu smrti a lidských výkalů, žádná sláva. Generál to musel vědět, koneckonců to on byl strůjcem porážky Sjednoceného království, rozkázal mi však sepsat lež a já se jako poslušný otrok do úkolu pustil s veškerou energií, která mi ještě zbyla.

Někdy po půlnoci mě přemohl spánek a uvrhl mě do noční můry, čerstvě rozdmýchané nucenými vzpomínkami na onen den... Tvář Pána bitev, když pochopil, že se nevyhne porážce, výraz chmurného odhodlání ve chvíli, kdy tasil meč a rozjel se přímo proti volarské linii, než ho Kuritajové srazili k zemi, aniž by stihl zasadit první ránu...

Vzbudilo mě prudké zaklepání na dveře kajuty. Ještě než se otevřely, vyhrabal jsem se na nohy. Dovnitř vešel otrok, na stůl položil podnos s chlebem, hrozný a malou karafou vína a beze slova odešel.

„Napadlo mě, že bys mohl mít hlad.“

Ustrašeně jsem pohlédl na generálovu ženu stojící ve dveřích. Na sobě měla červené hedvábné šaty vyšíváné zlatou nití. Příjemně zdůrazňovaly její ženské křivky. Sklopil jsem zrak k zemi. „Děkuji, madam.“

Vešla dovnitř, zavřela za sebou dveře a očima přelétla listy pergamenu popsané mým horečnatým písmem. „Takže jsi skončil?“

„Ano, madam.“

Vzala jeden z listů do ruky. „To je volarsky.“

„Předpokládal jsem, že pán by si to tak přál, madam.“

„To jsi předpokládal správně.“ Kousek si přečetla a svráстила čelo. „Máš vynikající sloh. Můj manžel ti bude závidět. Píše poezii, víš. Když budeš mít hodně velkou smůlu, zkusí ti ji předčítat. Je to jako poslouchat kvákání neskutečně otravné kachny. Ale tohle...“ Pokynula mi listem pergamenu. „Mnozí volarští učenci by nic podobného nedokázali.“

„Jste milá, madam.“

„Kdepak, jsem upřímná. Je to moje zbraň.“ Odmlčela se a pak začala číst nahlas. „Velitel armády Sjednoceného království bláhově podcenil vychytralost nepřítele a vsadil na předvídatelnou a obyčejnou strategii spočívající v napadení středu volarské bojové linie, zatímco jeho jízda se zaměřila na křídla. Nepočítal s nepřekonatelným taktickým nadáním

generála Reklara Tokreva, který dokázal předem odhadnout každý jeho neobratný krok.“ Podívala se na mě a pozvedla obočí. „Ty jsi skutečně člověk, který rozumí svému publiku.“

„Jsem rád, že jsem vás potěšil, madam.“

„Potěšil? Kdepak. Ovšem potěší to mého ctěného omezeného manžela. Zítřka večer už tento blábol zamíří domů na palubě nejrychlejší lodě z flotily, bezpochyby s rozkazem, aby bylo do oběhu okamžitě dáno tisíc výtisků.“ Odhodila pergamen. „Pověz mi, a rozkazují ti mluvit upřímně, jak je možné, že armáda Sjednoceného království utrpěla z jeho rukou takovou porážku?“

Ztěžka jsem polkl. Může mi rozkazovat mluvit pravdu, ale jakou mi nabídne ochranu, až se s touto pravdou vrátí do manželského lože? „Madam, možná jsem použil pár přibarvených vyjádření...“

„Pravdu, řekla jsem!“ Znovu ten důrazný tón plný autority. Tón ženy, která rozkazuje otrokům po celý svůj život.

„Porážku Sjednoceného království zapříčinily nerovné počty a zrada. Bojovali udatně, ale bylo jich málo.“

„Rozumím. Bojoval jsi s nimi?“

Bojoval? Když začalo být jasné, v čí prospěch se bitva obrací, hnal jsem koně pryč, jenže nebylo kam, neboť Volaři byli všude a zabíjeli každého, kdo jim přišel pod ruku. Našel jsem si úkryt v jedné hromadě těl, kterou jsem se odvážil opustit až po setmění, okamžitě mě však zajali lovci otroků. Byli to schopní chlapi, kteří se snažili každého zajatce co nejlépe zpeněžit. Jakmile ze mě vymlátili moje pravé jméno, pochopili, jakou mám cenu. Fornella mě koupila na okraji tábora, stranou od řetězy svázané lůzy. Nejspíš dostali rozkaz přivést všechny učence k ní. Soudě podle těžkého váčku, který předala dohlížiteli, jsem byl skutečně velmi drahý.

„Já nejsem válečník, madam.“

„To doufám, nekoupila jsem tě kvůli tvým válečnickým schopnostem.“ Ještě chvílku mě mlčky pozorovala. „Skrýváte to dobře, ale já to vidím, lor-de Verniere. Nenávidíte nás. Možná jsme vás násilím donutili k poslušnosti, ale pořád je to ve vás jako suchý troud čekající na jiskru.“

Dál jsem upřeně hleděl k podlaze a soustředil se na suky ve dřevě. Začaly se mi potit dlaně. Přiložila mi ruce k tvářím a zvedla mi hlavu. Když mě lehce políbila na rty, zavřel jsem oči a bránil se ustrašenému vzlyku.

„Ráno bude chtít, abys byl svědkem závěrečného útoku na město,“ oznámila mi. „Snaž se ty události zaznamenat dostatečně poutavě, ano? Volaři mají rádi co nejbarvitější popisy násilí.“

„Vynasnažím se, madam.“

„Výborně.“ Poodstoupila a otevřela dveře. „Když budeme mít trochu štěstí, náš úkol v tomto sychravém kraji brzy skončí. Ráda bych ti ukázala svoji knihovnu ve Volaru. Přes deset tisíc svazků, některé tak staré, že je už nikdo nedokáže přeložit. Líbilo by se ti to?“

„Velmi, madam.“

Se smíchem si povzdechla a bez dalšího slova odešla z kajuty.

Dlouho jsem hleděl na zavřené dveře a navzdory kručení v prázdném žaludku nevnímám jídlo na stole. Z nějakého důvodu se mi dlaně přestaly potit. Suchý troud čekající na jiskru.

Jak předpověděla, generál mě ráno nechal přivést na příď, abych se podíval, jak Volaři konečně zdolají město Alltor, které obléhali už přes dva měsíce. Byl to nádherný pohled: nad hustou zástavbou velkého ostrova obehnaného hradbami a spojeného s pevninou jediným náspem se tyčila dvojice věží katedrály Nebeského Otce. Při svém bádání jsem se dozvěděl, že město nikdy nikdo nedobyl — ani Janus během válek o sjednocení, ani žádný z předchozích uchazečů o královský titul. Tři stovky let úspěšného odolávání všem dobyvatelům teď měly ukončit dvě trhliny v hradbách, které způsobily obří katapulty usazené na palubách lodí kotvících necelých dvě stě yardů od břehu. Smršť kamenů neustávala, přestože mému nevojenskému oku se trhliny jevily jako dostatečné.

„Nádhera, co, historiku?“ obrátil se ke mně generál. Byl oděný v plné zbroji s bohatě zdobeným náprsním krunýřem a obutý v jezdeckých botách sahajících až ke stehnům. U opasku měl zavěšen krátký meč. Volarský velitel každým coulem. Všiml jsem si, že nedaleko sedí ještě jeden otrok, vyhublý stařec s nezvykle jasnými očima, a kreslí uhlem na plátno generálův portrét. Generál v póze ukazoval k jednomu z katapultů a ohlížel se přes rameno ke starému otrokovi.

„Zatím se uplatnily jen při boji na pevnině, ale já odhalil jejich potenciál, který nám přinese vítězství i zde. Úspěšné propojení pozemní a námořní

bojové strategie. Zapiš to.“ Zapsal jsem si to na svazek pergamenu, který jsem předtím obdržel.

Stařec přestal kreslit a vážně na generála kývl. Ten se uvolnil a poodešel ke stolu s mapami. „Četl jsem tvůj text,“ řekl mi. „To od tebe bylo chytré, být v lichotkách tak zdrženlivý.“

Čerstvá vlna strachu mi sevřela vnitřnosti a hlavou mi blesklo, jestli si budu moci vybrat, které oko mi vydloubne.

„Přehnaně pochvalná zpráva by v těch, kteří doma čekají na slova o mém hrdinství, vzbudila podezření,“ pokračoval. „Mohli by si myslet, že své úspěchy poněkud zveličuji. Dobře že jsi na to pomyslel.“

„Děkuji, pane.“

„To není pochvala, je to jen konstatování. Podívej se sem.“ Pokynul mi, abych šel blíž, a ukázal na mapu na stole. Věděl jsem, že volarští kartografové jsou proslulí svou přesností, ale tento plán Alltoru byl opravdu výjimečně podrobný. Každá ulice byla zakreslena s pečlivostí, která zastíňovala i ty nejlepší pokusy alpírského cechu zeměměřičů. To mě přivedlo k úvahám, jak dlouho asi Volaři svůj útok plánovali a kolik pomoci se jim při tom dostalo.

„Trhliny jsou tady a tady.“ Ukázal prstem na dvě uhlové značky na mapě, hrubé čáry překrývající pečlivě vykreslené hradby. „Zaútočím na obě najednou. Cumbrelínci si pro nás nepochybně připravili celou řádku nepřijemností, zaměří se ovšem jen na trhliny a nebudou očekávat další útok z hradeb.“ Poklepal na část západních hradeb označenou malým křížkem. „Celý prapor Kuritajů překoná hradby a zaútočí na bližší trhlinu zezadu. Zajistíme si tak přístup do města a podle mého očekávání ho do soumraku budeme mít v rukou.“

Všechno jsem to zapisoval a odolával nutkání přejít do alpírstiny. Kdybych psal ve svém rodném jazyce, mohlo by to vzbudit podezření.

Generál odstoupil od stolu a teatrálně se rozhovořil. „Ti pobožníci se brání udatně, musím uznat, že jsou to nejlepší lukostřelci, jaké jsem kdy v boji potkal. A ta jejich čarodějka, zdá se, inspiruje své muže k obdivuhodným výkonům. Slyšel jsi o ní, ne?“

Mezi otroky se mnoho zpráv nedostalo, spoléhali jsme se vlastně jen na septem šířené útržky odposlechnutých rozhovorů Svobodných rytířů. Většinou šlo o hrozivé zvěsti o dalších porážkách a masakrech doprovázejících tažení volarských armád přes Sjednocené království. Když nás

ovšem hnali bičem na jih Cumbrelínu, dostala se do popředí pověst o hrůzostrašné čarodějnici z Alltoru, která měla být poslední jiskřičkou naděje v zemi odsouzené ke zkáze. „Jen nějaké řeči, pane. Dost možná jsou to jenom fámy.“

„Ne, čarodějka je skutečná. Vyprávěli o ní Svobodní rytíři, kteří uprchli po posledním pokusu o zdoání hradeb. Říkali, že uprostřed bitevní vřavy stála sotva dvacetiletá dívka. Prý zabila mnoho mužů. Všechny samozřejmě uškrtila. Neschopní zbabělci.“ Nakrátko se zamyslel. „Tohle si zapíš: Zbabělost je největší prohřešek proti daru svobody, neboť muž, jenž uteče z bitvy, je otrokem svého strachu.“

„Hluboká myšlenka, ctěný muži.“ Přistoupila k nám generálova manželka. Pro dnešní den zvolila jednoduchý oděv, lesk hedvábné róby vyměnila za jednoduché mušelínové šaty a červený vlněný šál. Protáhla se okolo mě, těsněji, než by bylo vhodné, přistoupila k zábradlí a pozorovala muže u jednoho z katapultů, jak pomocí navijáků natahují dvojité rameno k dalšímu vrhu. „Nezapomeň ji zmínit ve své zprávě o blížícím se masakru. Ano, Verniere?“

„Spolehněte se, madam.“ Všiml jsem si, jak generál trhl rukou spočívající na jílci krátkého meče. Fornella nevynechá jedinou příležitost ke kousavé poznámce. A přesto tento muž, který zabil tisíce lidí, stále drží svůj vztek na uzdě. Jaká je tady její skutečná role? uvažoval jsem.

Fornellin zrak upoutal připlouvající člun, jehož vesla se nořila do klidných říčních vod. Na přídi stál nějaký muž, na tu vzdálenost sotva rozeznatelný, ona však při pohledu na něj ztuhla. „Náš Spojenec posílá svoji loutku, ctěný muži,“ poznamenala.

Generál pohlédl stejným směrem jako ona a po obličejí mu přelétl stín hněvu, ale také strachu. Náhle jsem si přál zmizet. Ať byl ten muž kdokoli, rozhodně jsem jej netoužil poznat, pokud dokáže vzbudit strach v srdcích těchto lidí. Jenže utéct jsem samozřejmě nemohl. Byl jsem otrok a nikdo mě nepropustil. A tak jsem mohl jen stát a dívat se, jak člun připlouvá ještě blíž, zotročení volarští námořníci chytají lana hozená z paluby a uvazují jimi plavidlo s hbitostí, která může být jedině důsledkem dlouholeté služby ve strachu.

Na palubu se vytáhl podsaditý muž ve středních letech, s plnovousem a řídnoucími vlasy. Jeho tvář postrádala jakýkoli výraz. „Vítejte,“ pozdra-

vil generál pečlivě neutrálním tónem. Žádné jméno ani pozdrav, všiml jsem si. Co je to za člověka?

„Předpokládám, že pro nás máte další zprávy?“ pokračoval generál.

Muž si jeho otázky ani nevšiml. „Ten Alpíran,“ štěkl volarsky s přízvukem, jaký mají podle mých zkušeností obyvatelé severní části tohoto padlého království. „Který to je?“

„Co od něj chcete?“ zeptala se Fornella ostře. Aniž by se na ni podíval, přešel očima po palubě a zastavil se až u mě. Můj strach ještě zesílil. Přistoupil ke mně tak blízko, že jsem ucítil pach jeho nemytého těla. Smrděl smrtí a naprostou lhostejností vůči jakýmkoli hygienickým návykům. Uskočil jsem a ucítil jeho dech připomínající prchavý jed.

„Kde je Vělin Al Sorna?“ obořil se na mě.

KAPITOLA JEDNA

♦ REVA ♦

*K*éž náš laskavý a vševědoucí nebeský Otec vede můj nůž.

Dívala se, jak ten vysoký muž schází po můstku na molo. Měl na sobě prostý námořnický oděv ze šedohnědého plátna, přes ramena otrhaný vlněný plášť a na nohou pevné, ale staré vysoké boty. Jak s překvapením zjistila, u pasu ani na zádech neměl připnutý žádný meč. Přes rameno nicméně nesl plátěný ranec převázaný lanem, který byl dost dlouhý na to, aby se v něm meč skryl.

Vysoký muž se ohlédl, protože na něj z lodi někdo zavolal — urostlý černoch s červeným šátkem na krku, který v něm prozradil kapitána lodě, jež dopravila do tohoto obyčejného přístavu tak významného člověka. Vysoký muž se zdvořilým, ale napjatým úsměvem pokynul hlavou, přátelsky zamával na rozloučenou a otočil se. Vyrázil rychlým krokem vpřed a cestou si přes hlavu přetáhl kápi svého pláště. Na hrázi se to hemžilo sokolníky, trubadúry a nevěstkami. Téměř nikdo z nich procházejícímu muži nevěnoval pozornost, díky své výšce však čas od času nějaký ten pohled přitáhl. Skupinka šlapek se rozpačitě pokusila vzbudit jeho zájem. Viděly v něm jen dalšího mořského vlka, ze kterého by mohlo něco kápnout, ale on se jen zasmál a rozpráhl ruce v gestu naznačujícím, že je chudý.

Pitomé děvky, pomyslela si schoulená ve vlhké uličce, která jí byla poslední tři dny domovem. Budovy na obou stranách obývali obchodníci s rybami a ona si na ten puch pořád ještě nezvykla. *On dychtí po krvi, ne po mase.*

Vysoký muž zahrnul za roh, bezpochyby mířil k severní bráně. Zvedla se ze svého úkrytu a vyrazila za ním.

„Koukej zaplatit, holubičko.“ Zase ten tlustý kluk. Obtěžoval ji už od jejího příchodu do uličky a tahal z ní drobné peníze výměnou za to, že na ni neupozorní gardisty, ona ale poznala, že o peníze mu zas tolik nejde. Bylo mu možná šestnáct, o dva roky méně než jí, byl však asi o palec vyšší a o hodně tlustší. Z očí mu vyčetla, že většinu jejích

peněz utratil za víno. „Už si se mnou nehraj,“ řekl. „Říkalas, že ještě den a budeš fuč. A pořád seš tady. Koukej zaplatit.“

„Prosím,“ vzlykla ustrašeně a couvala. Kdyby byl střízlivý, možná by se zamyslel nad tím, proč ustupuje z ulice zpátky do stínu, kde je zcela jistě zranitelnější. „Mám další, vidíš?“ Natáhla k němu dlaň, na níž se v přítmi matně leskl měďák.

„Měďák!“ Odhodil ho, přesně jak čekala. „Ty cumbrélinkská děvko. Vezmu si tvoje měďáky a ještě...“

Vtom ho udeřila pěstí s vytrčenými klouby pod nos, přesně do místa, kde to nejvíc bolí. Hlava mu odlétla dozadu, z nosu a rozraženého horního rtu vytryskla krev. Dívka vytáhla z pochvy ukryté na bedrech nůž, ale smrtelná rána nebyla nutná. Tlustoch si olízl rozražený ret, zakoulel očima a zhroutil se v uličce k zemi. Chytila ho za kotníky a od-táhla tělo dál od světla. V kapsách našla zbytek svých měďáků, flakonek se šťávou z juky a nakousnuté jablko. Měďáky si vzala, juku mu nechala, zakousla se do jablka a odešla. Bude trvat hodiny, než tloušťka někdo najde, a i pak si budou myslet, že se stal obětí nějaké opilecké rvačky.

Chvilku nato už sledovala, jak ten vysoký muž prochází bránou. Pokýval strážným na pozdrav, ale kápi si nechal na hlavě. Zastavila se a dojedla jablko. Muži, který vyrazil severní cestou, nechala zhruba půlmílový náskok a poté se vydala v jeho stopách.

Kéž náš laskavý a vševědoucí nebeský Otec vede můj nůž.

Vysoký muž pokračoval v chůzi až do večera. Občas se zastavil a rozhlédl po okolí, přešel očima po okraji lesa a po obzoru. Opatrné jednání zkušeného válečníka. Držela se stranou cesty mezi stromy, které pokrývaly značnou část krajiny severně od Warnsclavy, stále však v takové vzdálenosti, aby muže neztratila z očí. Postupoval vpřed dlouhými pravidelnými kroky, jimiž ukrajoval míle značnou rychlostí. Občas někoho potkal, většinou povozy přepravující zboží do přístavu nebo do vnitrozemí a několik osamělých jezdců, nikdo z nich se s ním ale nezastavil na kus řeči. Když se v lesích pohybuje tolik lapků, není moudré hovořit s neznámými lidmi. On však vypadal, že ho jejich ostražitá lhostejnost nechává chladným.

Když padla tma, sešel z cesty, aby si v lese našel tábořiště. Sledovala ho k mýtince ohraničené větvemi vzrostlého tisu. Sama se ukryla v mělkém příkopu za větvemi hlodáše a zpoza kapradin sledovala, jak si připravuje ležení. Vše vykonával s ohromující úsporností, téměř podvědomými pohyby člověka zvyklého pobývat v divočině. Během několika okamžiků nasbíral dřevo, zapálil oheň a rozložil si příkrývku.

Posadil se ke kmeni tisu, povečeřel sušené hovězí, spláchl ho douškem z čutory a pak jen seděl a díval se do plamenů. Měl zvláště zaujatý výraz, skoro jako by naslouchal nějakému důležitému rozhovoru. Polekala se, že ji odhalil, a vytáhla nůž z pochvy. *Že by o mně věděl?* říkala si. Kněz ji varoval, že muž ovládá Temné síly, že to je ten nejmocnější protivník, jakého nejspíš kdy potká. Tenkrát se zasmála a vrhla nůž na terč pověšený na stěně stodoly, v níž ji tolik let cvičil. Nůž se zapíchl do středu terče, ten praskl a rozpadl se. „Otec nade mnou drží ochrannou ruku, pamatuješ?“ odvětila. Kněz ji zbičoval za její pýchu a opovážlivost, s jakou si dovolila předvídat záměry nebeského Otce.

Sledovala muže i jeho podivně zaujatý výraz ještě hodinu, až nakonec zamrkal, naposledy se rozhlédl po okolí a uložil se pod pláštěm ke spánku. Přinutila se počkat ještě další hodinu, až noční obloha úplně potemní a v lese zavládne černočerná tma. Jediným zdrojem světla v okolí byly doutnajících uhlíky vyhaslého ohně.

V podřepu se zvedla z příkopu. Nůž držela obráceně: čepel ukrývala za předloktím, aby se neblýskala. Postupovala ke spícímu tělu se vši obezřetností, kterou do ní kněz od jejích šesti let vtlokal. Pohybovala se neslyšně, téměř jako lesní šelma. Muž ležel na zádech s hlavou nakloněnou na stranu, takže měl úplně odhalený krk. Bylo by tak snadné ho teď zabít, ona však dostala jasný úkol. *Ten meč*, opakoval jí bez ustání kněz. *Hlavní je ten meč, jeho smrt je podružná.*

Nůž v dlani otočila do správné polohy. *Většina mužů s nožem na krku promluví*, tvrdil kněz. *Kéž náš laskavý a vševědoucí nebeský Otec vede můj nůž.*

Přiskočila k muži a chystala se přiložit nůž k jeho odhalenému krku ...

Vtom jí tvrdá rána do prsou vyrazila dech. *Jeho boty*, uvědomila si s heknutím. To už letěla vzduchem a přistála na zádech o dobrých deset stop dál. Vyhrabala se na nohy a máchlá nožem do míst, odkud

očekávala další útok ... Nůž projel vzduchem. Vysoký muž stál vedle tisu a hleděl na ni s výrazem, který v ní probouzel zlost. S pobavením.

Zavrčela, vrhla se kupředu a zapomněla na opatrnost, kterou jí kněz vštěpoval ranami biče. Naznačila úskok doleva, pak skočila vpřed a chystala se bodnout muže do ramene ... Nůž opět projel vzduchem. Ztratila rovnováhu a zapotácela se. Otočila se a spatřila, jak si ji s odstupem nadále pobaveně prohlíží.

Skočila k němu, zuřivě máchala nožem, kopala a rozdávala rány pěstí ... Zasáhla jen vzduch.

Přiměla se zastavit. Přerývavě oddechovala a snažila se utišit návaly zlosti a nenávisti. *Když se útok nepovede, dej se na ústup*, zněla jí v hlavě knězova slova. *Počkej v ústraní na další příležitost. Nebeský Otec odměňuje trpělivé.*

Naposledy na muže nenávistně zavrčela, otočila se a chystala se zmizet ve tmě ...

„Máš oči po otci.“

UTÍKEJ! zahřměl v její mysli knězův hlas. Ona se však zastavila a pomalu se otočila. Výraz vysokého muže se změnil, pobavení vystřídal jakýsi zármutek.

„Kde je?“ vyhrkla. „Kde je meč mého otce, Temný rytíři?“

Muž pozvedl obočí. „Temný rytíři. To už jsem neslyšel celá léta.“ Vrátil se k ohništi, přiložil několik polínek a škrtl křesadlem.

Otočila se k lesu, pak zpátky k tábořišti. Pocítila odpor k sobě samé a zároveň ji zaplavil pocit marnosti. *Zbabělá chudinko.*

„Zůstaň, jestli chceš zůstat,“ řekl jí Temný rytíř, „nebo uteč, jestli chceš utéct.“

Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, zastrčila nůž do pochvy a posadila se na druhou stranu sílícího ohně. „Zachránily tě Temné síly,“ obvinila ho. „Tvoje rouhačská kouzla urážejí lásku nebeského Otce.“

Pobaveně se uchechtl a znovu přiložil do ohně. „Máš na botách hnůj z Warnslavy. Hnůj z města má typický pach. Měla ses ukrýt po větru.“

Prohlédla si podrážky a v duchu se proklela. Bojovala s nutkáním hnůj seškrábat. „Vím, že ti Temné síly přinášejí poznání, jak bys jinak věděl o mém otci?“

„Jak jsem říkal, máš jeho oči.“ Temný rytíř se posadil a hodil jí koženou mošnu. „Vezmi si, vypadáš hladově.“

V mošně bylo sušené hovězí a několik ovesných placek. Nechala jídlo být a v žaludku jí na protest hlasitě zakručelo. „To bys mohl vědět,“ uznala. „Zabil jsi ho.“

„Já ho nezabil. A co se týče muže, který...“ Odmlčel se a posmutněl. „Ten je taky mrtvý.“

„Bylo to na tvůj rozkaz, postavil ses jeho svatému poslání...“

„Hentes Mustor byl fanatik, který zavraždil vlastního otce a zavlekl království do zbytečné války.“

„Svatý rytíř poslal zrádce před Otcův soud a pokusil se nás osvobodit od nadvlády vás kacířů. Jednal v zájmu lásky nebeského Otce...“

„Vážně? To ti pověděl?“

Dívka zmlkla a sklonila hlavu, aby skryla svou zlost. Otec jí neřekl nic, nikdy se s ním nesetkala, což tento kacíř posedlý Temnými silami jistě musí vědět. „Tak už mi prozrad', kde je,“ vyhrkla. „Kde je otcův meč? Po právu mi patří.“

„Takže tohle je tvoje poslání? Svatá výprava za kusem nabroušené oceli?“ Sáhł po plátěném ranci opřeném o kmen tisu a podal jí ho. „Vezmi si tenhle, jestli chceš. Přinejmenším je vykováný lépe než meč tvého otce.“

„Meč Svatého rytíře je relikvie, o níž se píše v Jedenácté knize. Je požehnaný nebeským Otcem a jeho úkolem je sjednotit Milované a ukončit nadvládu kacířů.“

Zdálo se, že tohle muže pobavilo ještě víc. „Ve skutečnosti to byla obyčejná zbraň renfélinského vzoru, jakou používají vojáci nebo chudí rytíři. Čepel nebyla vykládaná zlatem ani diamanty.“

Navzdory pohrdavému tónu v jeho hlase ji ta slova zaujala. „Byl jsi u toho, když meč odnesli od těla mého otce. Pověz mi, kde je, nebo přísahám při Otcu, že mě budeš muset zabít, protože ti nedám pokoj, Temný rytíři.“

„Vélin,“ opáčil a odložil ranec stranou.

„Cože?“

„To je moje jméno. Mohla bys ho používat. Nebo mi říkej lorde Al Sorno, pokud tíhneš k formálnímu oslovení.“

„Myslela jsem, že jsi řádový bratr.“

„Už ne.“

Překvapeně vykulila oči. *On vystoupil z řádu?* To je nesmysl, určitě je to nějaký jeho podfuk.

„Jak jsi věděla, kde mě najdeš?“ zajímal se.

„Před plavbou do Warnsclavy se loď zastavila u Jižní věže. Muž ne-náviděný jako ty nemůže čekat, že unikne pozornosti. Mezi Milovány mi se zprávy šíří rychle.“

„Takže na to velké dobrodružství nejsi sama.“

Dívka spolkla další zlostná slova. *Nechceš mi rovnou prozradit všechna tajemství, ty pitomá krávo?* Vstala a otočila se k němu zády. „Ještě se uvidíme ...“

„Vím, kde ho najdeš.“

Zaváhala a ohlédla se přes rameno. Teď měl ve tváři naprosto vážný výraz. „Tak mi to řekni.“

„Řeknu, ale mám svoje podmínky.“

Založila si ruce na prsou a opovržlivě a znechuceně se zamračila. „Takže veliký Vélín Al Sorna kupčí s ženským tělem jako všichni ostatní muži.“

„To vůbec ne. Jak jsi správně podotkla, nemůžu čekat, že mě někdo nepozná. Chci, abys mi pomohla s přestrojením.“

„S přestrojením?“

„Ano, budeš jeho součástí. Budeme cestovat společně jako ...“ Na okamžik se zamyslel. „... bratr a sestra.“

Cestovat společně. Cestovat s ním? Jen z té představy se jí dělalo zle. Ale ten meč ... *Meč je nejdůležitější. Kéž mi Otec odpustí.* „Jak daleko?“ zeptala se.

„Do Varinsholdu.“

„To jsou tři týdny cesty.“

„Víc, cestou se ještě musím někde zastavit.“

„A až dojdeme do Varinsholdu, tak mi povíš, kde ten meč najdu?“

„Dávám ti své slovo.“

Znovu si sedla, ale odmítala na něj pohlédnout. Rozčilovalo ji, jak snadno ji dostal tam, kam chtěl. „Souhlasím.“

„Tak to by ses měla trochu vyspat.“ Opět se uložil ke spánku a přikryl se pláštěm. „Málem bych zapomněl,“ řekl ještě. „Jak ti mám říkat?“

Jak ti mám říkat? Ne jak se jmenuješ? Čekal, že mu bude lhát. Rozhodla se, že ho zklame. Chtěla, aby až zemře, znal jméno ženy, která ho zabila. „Reva,“ odpověděla. *Pojmenovali mě po matce.*

Probudila se s trhnutím. Vzbudilo ji, jak rozhraboval zbytky ohně. „Měla bys něco sníst.“ Ukázal na koženou mošnu. „Máme před sebou dlouhou cestu.“

Snědla dvě placky a napila se z jeho čutory. Hlad byl jejím starým přítelem, nevzpomínala si na jediný den, kdy by se s ním nesetkala. *Ty pravé Milované,* řekl jí kněz, když ji poprvé nechal na celou mrazivou noc venku, *zasytí Otcova láska.*

Vydali se na cestu ještě dřív, než slunce vystoupalo nad stromy. Al Sorna udával svými dlouhými pravidelnými kroky vyčerpávající tempo. „Proč sis ve Warnsclavě nekoupil koně?“ zeptala se. „Copak šlechtici nejezdí všude na koni?“

„Nemám dost peněz ani na jídlo, natož na koně,“ odpověděl. „Muž jdoucí pěšky navíc přitahuje méně pozornosti.“

Proč se tolik snaží skrývat před vlastními lidmi? říkala si v duchu. *Stačilo by, kdyby ve Warnsclavě jedinkrát prozradil své jméno, a lidé by ho zahrnuli takovým množstvím zlata, kolik by jen unesl, a přidali by toho nejlepšího koně.*

On se však dál schovával. Vždy když okolo nich prohrkal povoz, odvrátil tvář a stáhl si kápi do obličeje. *Ať se sem vrátil pro cokoli,* pomyslela si, *rozhodně to není sláva.*

„Docela ti to s tím nožem jde,“ prohodil během krátké přestávky u milníku.

„Tolik zase ne,“ zamumlala.

„Takové dovednosti vyžadují výcvik.“

Reva jedla placku a mlčela.

„Já bych v tvém věku nezklamal.“ Nevychloubal se, jen konstatoval holý fakt.

„Protože tvůj kacířský řád vás odmalička honí bičem jako psy a seznamuje vás se smrtí.“

K jejímu překvapení se rozesmál. „Tak nějak. Jaké zbraně ještě umíš používat?“

Mrzutě zakroutila hlavou. Nechtěla mu prozradit víc, než bylo nutné.

„Uřčitě umíš střílet z luku,“ naléhal. „To dovedou všichni Cumbrelinci.“

„Ale já ne!“ odsekla. Byla to pravda. Kněz jí řekl, že nůž je všechno, co potřebuje, a že luk není pro ženy. Sám samozřejmě luk vlastnil stejně jako všichni cumbrelínští muži, sedláci nebo kněží. Bolest po výprasku, který dostala za to, že se z něj tajně pokoušela naučit střílet, se vyrovnala pocitu ponížení, když zjistila, že k natažení luku nemá dost síly. Dost ji to trápilo.

Dál se k tomu nevyjadřoval a pokračovali v cestě. Do večera urazili dalších dvacet mil. Utábořili se dříve než předchozího dne. Poté, co rozdělal oheň a požádal ji, aby přikládala, zmizel nejméně na hodinu v lese. „Kam jdeš?“ zeptala se s podezřením, že jednoduše zmizí a nechá ji tam.

„Podívat se, jaké dary nám les nabídne.“

Vrátil se za soumraku. Přinesl s sebou dlouhou jasanovou větev. Po večeri se usadil u ohně a začal ji opracovávat krátkým námořnickým nožem. Zručně z ní odstranil všechny větvičky a kůru. Nic jí k tomu neřekl a ona nevydržela a zeptala se: „Co to vyrábíš?“

„Luk.“

Zlostně si odfrkla. „Žádné dary od tebe nepřijmu, Temný rytíři.“

Vélin ani nezvedl oči od práce. „Ten je pro mě. Brzo budeme muset ulovit nějaké maso.“

Na luku pracoval ještě další dva večery. Konce zúžil a střed vyřezal do oblouku, který byl z jedné strany plochý. Jako tětivu použil přebytečnou tkaničku, již uvázal do zářezů na obou koncích. „S lukem mi to nikdy moc nešlo,“ přemítal a zabrnkal na tětivu, z níž vyloudil nízký tón. „Zato můj bratr Dentos, ten jako by se s lukem narodil.“

Příběh o bratru Dentosovi už slyšela, byl součástí legendy o Temném rytíři. Slavný lučištník mu zachránil život poté, co Al Sorna založil obrovský požár, jímž zničil alpírské katapulty. Nakonec však o den později zahynul při zbabělém útoku Alpíranů ze zálohy. Podle legendy se Temný rytíř rozzuřil tak, že okolní písek zrudl, a pobil

všechny útočníky, přestože žadonili o milost. O pravdivosti této i dalších legend spojených se životem Vélina Al Sorny vážně pochybovala, ovšem když sama viděla, jak hladce první noci odrazil její útok, začalo jí vrtat hlavou, jestli se mezi všemi těmi nesmysly přece jen neskrývá trocha pravdy.

Šípy vyrobil z další jasanové větve. Protože u sebe neměli kovové hroty, ořezal všechny do špičky. „Na ptáky to bude stačit,“ tvrdil. „Kance bych s nimi ale neskolil, jeho žebry pronikne jenom kov.“

Potěžkal luk v ruce a vyrazil do lesa. Čekala celé dvě minuty, pak zaklela a šla za ním. Našla ho, jak se krčí za pahýlem starého dubu s šípem nasazeným na tětivě. Čekal naprosto nehnutě, s očima upřenýma na ostrůvek vysoké trávy na mýtině. Reva se opatrně plížila k němu a schválně šlápla na suchou větvičku. Hlasité křupnutí se rozlehlo mýtinou. Z trávy se vznesli tři bažanti a s plácáním křídel zamířili k nebi. Al Sorna vypustil šíp. Jeden z ptáků se zřítíl k zemi a do vzduchu se rozlétlo peří. Trochu vyčítavě se k ní ohlédl a došel si pro kořist.

Tak s lukem ti to nikdy nešlo, pomyslela si. Lháři.

Když se ráno probudila, zjistila, že je v tábořišti sama. Temný rytíř se určitě znovu vydal na lov, luk však nechal opřený o kmen padlého stromu. V břiše měla zvláštní pocit, nezvyklou těžkost. Pak jí došlo, že to je snad poprvé, co se vzbudila s plným žaludkem. Al Sorna večer napíchl bažanta na rožeň a opekl ho s citronovým tymiánem. Vrhla se na svou porci tak hladově, až jí tuk stékal po bradě. Všimla si, jak se na ni usmívá, a tak se na něj zamračila a odvrátila se. Jíst ale nepřestala.

Na chvíli její pohled spočinul na luku. Byl kratší než ten cumbré-linský, který jí přinesl jen zklamání, užší a určitě snadněji ovladatelný. Rozhlédla se kolem sebe, pak ho vzala do ruky a nasadila jeden šíp z Al Sorna provizorního toulce, ježž si upletl ze stébel trávy. Luk byl lehký a dobře se držel. Zamířila na tenký kmen asi deset yardů vzdálené břízy — připadal jí jako nejvhodnější terč. Natáhnout luk bylo těžší, než čekala. Hned se jí vybavily vzpomínky na zbytečné pokusy s dlouhým lukem, ale teď se jí aspoň podařilo natáhnout tětivu až ke rtům. Vystřelila. Šíp se otřel o kmen a zmizel v kapradí.

„To nebylo špatné.“ Al Sorna se vynořil z podrostu s pláštěm plným hub.

Reva mu luk hodila, ztěžka dosedla na zem a vytáhla nůž. „Není vyvážený,“ brblala. „Nedá se s ním mířit.“ Uchopila vlasy na šíji a chystala se je zkrátit, jak to pravidelně dělávala.

„Nedělej to,“ zastavil ji Al Sorna. „Máš být moje sestra a asrélské ženy si nechávají narůst dlouhé vlasy.“

„Asrélské ženy jsou marnivé děvky.“ Významně si odřízla pramen vlasů a nechala jej spadnout na zem.

Al Sorna si povzdchl. „Snad nám uvěří, že jsi zaostalá. Pižláš si vlasy jako malé děcko. Máma ji toho zlovyku nikdy nezbavila.“

„To teda ne!“ Zlostně na něj pohlédla. Usmál se na ni. Zaskřípala zuby a vrátila nůž do pochvy.

Položil luk a toulec s šípy vedle ní. „Nechej si ho. Vyrobím si jiný.“

Dalšího dne pokračovali v cestě. Al Sorna ani trochu nezvolnil, ale Revě se šlo snáz, určitě i díky pravidelnější stravě. Asi po hodině se Al Sorna zastavil, zvedl hlavu a nasál vzduch. Reva to ucítila také. Západní vánek k nim přinášel štiplavý, nepříjemný zápach. Už se s ním setkala a on také, nepochybně k tomu měl spoustu příležitostí.

Beze slova sešel z cesty a zamířil do lesa. Jak postupovali na sever, porost řídł, pořád ale míjeli husté lesy, v nichž mohli tábořit a lovit. Všimla si změny v jeho pohybech. Mírně nakrčil ramena, uvolnil paže a roztáhl prsty, jako by chtěl něco chytit. Kněz se tak někdy pohyboval též, nikdy však s takovou bezděčnou elegancí. Náhle si uvědomila, že Temný rytíř je schopnější než kněz. Vždycky si myslela, že nikdo takový neexistuje, že kněze nikdo nemůže předčit, protože mu přece jeho schopnosti daroval Otec. Jenže tento kacíř, nepřítel Milovaných, se pohyboval s takovou dravčí ladností, že bylo jasné, jak by souboj těch dvou mohl dopadnout. *Byla jsem bláhová, pomyslela si. Snažit se ho zabít takhle. Až přijde čas, budu muset být záluďnější... nebo schopnější.*

Šla těsně za ním a v ruce pořád držela luk. Přemýšlela, jestli by neměla nasadit šíp, pak si to ale rozmyslela. Se svými lukostřeleckými dovednostmi by jen těžko ohrozila cokoli, co by na ně mohlo číhat

mezi stromy. Místo toho tasila nůž. Neustále pátrala očima po nějakém pohybu, neviděla však nic než větve houpačící se ve větru.

Těla nalezli asi dvacet yardů v hloubi lesa. Byla tři: muž, žena a dítě. Muž byl přivázaný ke stromu konopným lanem, kterým měl současně ucpaná ústa, a na odhaleném hrudníku se mu leskly skvrny od zaschlé krve. Žena byla nahá a její kůže nesla stopy po dlouhém mučení, byla pokryta modřinami a mělkými šrámy. Někdo jí určil prst, podle množství krve ještě zaživa. Chlapec, jemuž mohlo být nejvýš deset let, byl také svlečený a prošel si podobným utrpením.

„Lapkové,“ hlesla Reva. Naklonila se blíž k uvázanému muži a všimla si, že má tváře rozřezané od lana. „Vypadá to, že ho nutili, aby se na to díval.“

Al Sorna zkoumal místo zločinu se zaujetím, jaké u něj ještě neviděla. Rozhlížel se po zemi. Hledal stopy. „Jsou tady už nejméně den a půl,“ podotkla Reva. „Stopy už budou zahlazené. Ti zmetci jsou teď nejspíš v nejbližším městě a za svou kořist si užívají chlast a děvky.“

Vrhl na ni rozzlobený pohled. „Zdá se, že ti tvůj nebeský Otec vлил do srdce chlad.“

Po jeho hněvivých slovech sevřela nůž ještě pevněji. „Tento kraj je plný zlodějů a vrahů, Temný rytíři. Se smrtí už jsem se setkala. Máme štěstí, že jsme zatím sami žádně lapky nepotkali.“

Zloba z jeho pohledu vyprchala. „Nejbliž leží Ransmill.“

„To si zajdeme.“

„Já vím.“ Přistoupil k mužovu tělu a námořnickým nožem ho odřízl od stromu. „Jdi nasbírat dřevo,“ vyzval ji. „Hodně dřeva.“

Cesta do Ransmillu jim zabrala celý další den. Město tvořila nehezka změt domů obklopující vodní mlýn na břehu řeky Averny. Dorazili večer, právě když ve městě probíhala nějaká slavnost. Všude hořely louče a obyvatelé se tlačili kolem křiklavě pomalovaných obytných povozů rozestavených do půlkruhu.

„Herci,“ odplivla si znechuceně Reva, když spatřila nevkusné a občas i oplzlé výjevy na stěnách povozů. Pomalu se prodírali davem.

Al Sorna měl kápi staženou do tváře, všichni však stejně upírali zrak jen k dřevěnému pódiu mezi povozy. Muž na jevišti měl úzký obličej a byl oděný do zářivě červené hedvábné košile a upnutých žlutočerných kalhot. Zpěvem a hrou na mandolínu doprovázel tančící ženu v šifonových šatech. Hrál výtečně a měl melodický a čistý hlas, Revinu pozornost ovšem upoutal tanec. Ženiny vznešené a přesné pohyby přitahovaly její pohled jako mūru světlo lampy. Její holé paže lesknoucí se v záři loučí, zářivě modré oči za šifonovým závojem ...

Reva se odvrátila, zavřela oči a zaryla si nehty do dlaní. *Nebeský Otče, znovu tě žádám o odpuštění...*

„V dlaní držel jsem milenky své ručku jemnou,“ zpíval muž v košili poslední verš písně „Přes údolí“. „Po tvářích jasné slzy se jí hrnou, úsměv její si do záhrobí беру, kde na lásku její věčně čekat...“ Odmlčel se a zaraženě se zahleděl na postavu v davu. Reva si všimla, že jeho pohled míří přímo na Al Sornovu zahalenou tvář. „...budu,“ přinutil se dozpívat. I přes toto zaváhání ho dav ihned odměnil potleskem.

„Děkuji, přátelé!“ Zpěvák se hluboce uklonil a ukázal na tanečnici. „Nádherná Ellora a já vám pokorně děkujeme. Pokud se vám naše představení líbilo, prokažte nám prosím vděk obvyklým způsobem.“ Ukázal na kbelík v přední části pódia. „A teď, drazí přátelé,“ — muž trochu ztišil hlas a zatvářil se vážně — „se připravte na poslední výstup dnešního večera. Na vyprávění o velkém dobrodružství a podlé zradě, o prolité krvi a ukradeném pokladu, připravte se na *Piráťovu mstu!*“ Doširoka rozhodil ruce, pak vzal dívku za ruku a kulhavě spěchal z pódia. Na prkna okamžitě vběhli dva muži oblečení v nápaditých kostýmech meldenejských námořníků.

„Vidím loď, kapitáne!“ prohlásil menší z nich, když potlesk utichl. S dřevěným dalekohledem u oka se rozhlížel po pomyslném obzoru. „Odhaduju, že ze Sjedenocného království. Čeká nás tučná kořist.“

„To se pomějeme!“ přitakal vyšší pirát s falešným vlněným plnovousem na bradě a červeným šátkem na hlavě. „A prolejeme spoustu krve, jíž zasytíme žízeň našich bohů.“

Když se oba herci zle rozesmáli, vzal Al Sorna Revu jemně za paži. Kývl hlavou doleva a ona šla za ním k mezeře mezi povozy. Nepřekvapilo ji, že tam spatřila toho zpěváka s mandolínou. Jakmile si Al Sorna stáhl kápi, upřel na něj bard rozzářené oči.

„Seržante Norine,“ pozdravil Al Sorna.

„Lorde,“ vydechl muž. „Já... slyšel jsem... říkalo se, že...“

Al Sorna zpěvákovi radostně objal. Revě neušlo, že herec má v očích výraz naprostého údivu. „Moc rád vás vidím, Janrile,“ řekl Al Sorna, když ho pustil. „Opravdu moc rád.“

„Mezi lidmi kolují tisíce pověstí o vaší smrti,“ vyprávěl bard Al Sornovi u večeře. Pozval je do povozu, o který se dělil s Ellorou. Ta se ze šifonového tanečního oděvu převlékla do obyčejných šedých šatů a uvařila jim dušené maso s knedlíky. Reva se na ni snažila nedívat a soustředila se na jídlo. Al Sorna ji představil takto: „Reva, příštích několik týdnů bude představovat moji sestru.“ Janril Norin jen přikývl a pozval ji dál. Jestli ho povaha jejich vztahu nějak zarážela, umně to skrýval. *Vojáci slova svých velitelů nezpochybňují*, pomyslela si.

„A další tisíce o vašem útěku,“ pokračoval Norin. „Říká se, že jste si s pomocí Zemřelých vyrobil z řetězů kyj a prosekával cestu z císařského žaláře. Složil jsem o tom píseň, vždycky se setká s úspěchem.“

„Tak to se obávám, že budete muset napsat novou,“ odvětil Al Sorna. „O tom, že mě prostě pustili.“

„Já jsem myslela, že ses nejprve plavil na Meldenejské ostrovy,“ poznamenala Reva záměrně pochybovačným tónem. „Že jsi zabil nejlepšího bojovníka mezi Meldenejci a zachránil princeznu.“

Al Sorna jen pokrčil rameny. „Na ostrovech jsem prostě odehrál svoji roli v dramatu. Jenže já nejsem moc dobrý herec.“

„Herec neherec, lorde,“ přerušil ho Norin, „v naší společnosti jste vítaným hostem. Jak dlouho si budete přát.“

„Putujeme do Varinsholdu. Pokud tam také míříte, rádi vás doprovodíme.“

„My jedeme na jih,“ odpověděla Ellora. „Letní festival v Melineji nám vždycky přinese tučné zisky.“ Mluvila ostražitě a bylo patrné, že se v přítomnosti Temného rytíře necítí dobře. *Je dost bystrá na to, aby si uvědomovala, že kdekoli se Vělin objeví, provází ho smrt*, říkala si v duchu Reva.

„Pojedeme na sever,“ prohlásil Norin rozhodně, načež se na Al Sornu usmál. „Vím jistě, že festival ve Varinsholdu bude stejně výnosný.“

„Zaplatíme vám,“ obrátil se Vélín k Elloře.

„Tak to v žádném případě, lorde,“ ujistil ho Norin. „Vaše přítomnost je pro nás dostatečnou odměnou. Poslední dobou se v lesích potuluje spousta lapků.“

„Když už o nich mluvíte, pár mil odtud jsme narazili na výsledky jejich řádění. Okradli a umučili jednu rodinu. Sem jsme vlastně přišli proto, aby neunikli trestu. Nevšiml jste si dnes večer někoho podezřelého?“

Norin se zamyslel. „Odpoledne přišla do hospody taková banda hulvátů. Měli otrhané oblečení, ale za pivo zaplatili. Vzbudili moji pozornost, protože jednomu z nich visel na krku řetízek se zlatým prstenem. Moc malým na to, aby patřil muži, jestli se nepletu. Trochu vyváděli, když jim hostinský odmítl prodat jednu ze svých dcer. Gardisté jim přikázali, ať se zklidní, nebo odtáhnou. Asi míli odtud po proudu řeky je tábor tuláků. Jestli se nevrátí do lesa, nejspíš je najdeme tam.“

Při slově „najdeme“ se na něj Ellora překvapeně podívala.

„Pokud se opili, určitě budou vyspávat,“ řekl Al Sorna. „Jsem si jistý, že tam budou i ráno. Jenže pohnat je k spravedlnosti znamená povolat gardu, a já bych nerad vzbuzoval pozornost.“

„Jsou i jiné podoby spravedlnosti, lorde,“ podotkl Norin. „Pamatuju časy, kdy jsme ji na lapcích vykonávali docela pravidelně.“

Al Sorna pohlédl do rohu povozu na plátnem obalený meč. „Ne, už dávno nejsem lord maršál a nevykonávám královu vůli. Zdá se proto, že není zbytí. Ráno vyhledám kapitána gardy.“

Po večeri se Norin posadil na schůdky před povozem, hrál na mandolínu a Ellora vedle něj zpívala. Ostatní herci se sesedli okolo, poslouchali a pokřikovali na něj, aby zahrál jejich oblíbené písničky. Někteří si Revu a Al Sornu zvědavě prohlíželi a z pár obdivných pohledů bylo jasné, že ho poznali. Nicméně Norinovo vysvětlení, že Reva a jeho starý kamarád z Vlčích běžců jsou jeho hosty a ostatní mají respektovat jejich soukromí, stačilo k tomu, aby se nikdo na nic neptal.

„Nevypadá na vojáka,“ prohodila Reva směrem k Al Sornovi. Usadili se stranou od společnosti u ohně, který v nočním chladu příjemně hřál.

„Vždycky to byl spíš bard,“ odvětil Al Sorna. „Ale když na to přišlo, bojoval udatně. Jsem rád, že odešel do výslužby. Zdá se, že je tu s ostatními šťastný.“

Reva se rychle ohlédla k Elloře, která se s úsměvem opírala o Norinovo koleno. *Bodejť by ne*, pomyslela si.

Když se připozdilo, herci se rozešli do svých povozů. Spát šel také Norin s Ellorou. Předtím jim dal bard na spaní tlusté deky a měkké kožešiny. Reva si vychutnávala pohodlné lože. Celý život spala jen na tvrdé zemi. *Přepych je past*, říkal jí kněz. *Vzdaluje nás od Otcovy lásky, protože nás oslabuje a připoutává k vládnoucím kacírům*. Po těch slovech ji zbil, protože si do stodoly tajně přinesla na spaní pytel se slámou.

Čekala dobré dvě hodiny. Al Sorna nikdy nechrápal, vlastně spal úplně tiše a v podstatě bez hnutí. Ještě chvíli pozorovala klidný pohyb hrudníku pod dekou, aby si byla jistá, pak vyklouzla zpod své pokrývky, vzala do ruky boty a bosa došla k řece. U vody si opláchla obličej, aby se pořádně probrala, natáhla si boty a vyrazila po proudu.

Najít tábor tuláků nebylo nic těžkého, vůně hořícího dřeva ho prozradila dřív, než Reva spatřila shluk chatrčí a stanů. V táboře zářil jen jeden oheň a od něj se ozýval hlasitý smích několika pobudů. Čtyři muži si předávali láhev. *Ostatní z nich měli nejspíš takový strach, že se rozutekli*, pomyslela si. Přiblížila se do vzdálenosti, z níž uslyšela, co si povídají.

„Tys tu kurvu vojel, když už byla mrtvá, Kello!“ řehtal se jeden z mužů. „Fuj, píchat mrtvolu, ty zvíře!“

„Aspoň jsem neopíchal toho kluka,“ odsekl druhý muž. „To je proti přírodě.“

Reva už na nic nečekala. Musí to udělat rychle, dřív než si Al Sorna všimne, že je pryč.

Když vešla do tábora, ti čtyři ztichli, jejich překvapení však brzy vystřídal opilecký chtíč.

„Hledáš místečko na spaní, krásko?“ zeptal se největší z nich. Měl husté rozčuchané vlasy a vyhublý ztrhaný obličej člověka, který přežívá ze dne na den bez pravidelného jídla a střechy nad hlavou. Na krku mu visel zlatý prsten. *Moc malý na to, aby patřil muži, jestli se nepletu*. Reva si vybavila ženu v lese a její uřezaný prst.

Nic neřekla, jen je upřeně pozorovala.

„Máme tady spoustu místa,“ pokračoval muž a nejistým krokem přikročil k ní. „Všichni ostatní odtud vypadli. Nechápu proč.“

Reva mu beze slova pohlédla do očí. Přestože byl opilý, jak zákon káže, nejspíš vycítil, že mu hrozí nebezpečí, protože se několik stop od ní zastavil a přimhouřil oči. „Co tady chceš, ty cou...!“

Reva bleskovým pohybem vytrhla nůž z pochvy, hbitě skočila kupředu a rozmáchla se. Ostří prořízlo muži krk. Sesunul se k zemi a mezi prsty mu z hrdla stříkala krev.

Druhý, kterého zabila, byl tak překvapený, že nedokázal zareagovat. Vrhla se k němu, sevřela mu nohama hrudník a bodla jej hluboko do ramene. Pak ještě jednou. Seskočila z něj a vrhla se ke třetímu. Ten už držel v ruce palici, která mu předtím visela u opasku. Jednou se s ní ohnal. Reva se jeho ráně lehce vyhnula a rozřízla muži podkolenní šlachy. S řevem a nadávkami padl k zemi. Otočila se k poslednímu. Vyděšeně se rozhlížel kolem sebe a poskakoval na místě s dlouhým nožem v ruce. Naposledy se na Revu vyděšeně podíval, pak odhodil svou zbraň a dal se na útěk. Byl už skoro mimo dosah světla plamenů, když mu mezi lopatky zajel vržený nůž.

Reva došla k tomu největšímu a přetočila ho na záda, aby mu mohla z krku strhnout prsten. U opasku také našla cenný lovecký nůž se symbolem královské armády na rukojeti. Nůž si nechala, prsten strčila do kapsy a vrátila se k muži s rozříznutou nohou, který ze sebe vyrážel zoufalé prosby.

„Neboj se, Kello,“ oslovila ho. „Slibuju, že tvou mrtvolu neopíchám.“

Ellora jim ke snídani připravila omeletu s houbami na másle. *Vaří stejně dobře, jako zpívá*, říkala si Reva, když se pustila do jídla. Počkala, až se Ellora s Norinem půjdou postarat o koně, kteří tahali jejich povoz, pak vytáhla prsten z kapsy a hodila ho Al Sornovi. Dlouho se na něj díval. „Slunce a měsíc,“ poznamenal tiše.

Reva se zamračila. „Cože?“

Podržel prsten tak, aby viděla rytinu na jeho vnitřní straně: dva kruhy, jeden lemovaný plameny. „Byli to Popírači.“

Pokrčila rameny a vrátila se ke své snídani.

„Co těla?“ zeptal se Al Sorna.

„Zatížila jsem je a hodila do vody.“

„To bylo chytré.“

Tvrdost v jeho hlase ji donutila vzhlednout. V jeho očích spatřila něco, co ji znovu rozlítilo. Zklamání. „Nejsem tady ze své vůle, Temný rytíři,“ pověděla mu. „Pátrám po meči Svatého rytíře, abych mohla uvrhnout to vaše zvrácené království do zkázy a zasloužit si tak lásku nebeského Otce. Nejsem tvoje přítelkyně, sestra ani žačka. A nebudu se tě prosit o svolení k tomu, co dělám.“

Do ticha, které zavládlo po jejích slovech, zakašlal Janril Norin. „Raději bychom se měli jít podívat po kapitánovi gardistů, lorde. Jestli to máme zvládnout dnes.“

„To nebude nutné, Janrile.“ Al Sorna hodil prsten Revě. „Nech si ho, je tvůj.“

KAPITOLA DVĚ

♦ FRENTIS ♦

Muž s oholenou hlavou vykašlal do písku krev a s tichým zaskuhráním zemřel. Frentis odhodil jeho meč dál od těla a čekal. Stál bez hnutí a neslyšel nic než vlastní sípavý dech. Tentokrát to bylo náročnější než jindy, čtyři protivníci místo obvyklých dvou nebo tří. Z potměných výklenků ve stěnách jámy vyběhli otroci, aby odtáhli těla a odnesli Frentisův meč. Drželi se od něj v uctivé vzdálenosti. Občas chvíli trvalo, než ho vražedná zuřivost zcela opustila.

„Pozoruhodné,“ ozval se seshora hlas. Dnes měl tři diváky, k dohlížiteli se přidal pán a žena, kterou Frentis ještě nikdy neviděl. „Těžko uvěřit, že se zlepšuje, Vastire,“ pokračoval pán. „Zasloužíš si uznání.“

„Myslím jen na to, jak splnit vaše rozkazy, pane senátore,“ odpověděl dohlížitel s pečlivě odměřenou podlézavostí. Byl svědomitý a nikdy příliš nepřeháněl.

„Nuže?“ otočil se pán k ženě po svém boku. „Splňuje požadavky našeho Spojence?“

„Za Spojence hovořit nemohu,“ odvětila žena. Frentis v jejím hlase nezaznamenal ani jediný náznak pochlebování nebo strachu. „Otázka zní, jestli splňuje *moje* požadavky.“

Frentis jako otrok nesměl bez svolení dohlázeatele otevřeně vyjadřovat překvapení ani jiné pocity, když však žena skočila do deset stop hluboké jámy a přitom hladce dopadla na nohy, ohromeně couvl. Měla na sobě společenské roucho volarské šlechty a tmavé vlasy stažené do ohonu dávaly vyniknout její divoké kráse a jasným očím, jimiž si se zájmem prohlížela Frentisovo nahé tělo. „Jsi hezčí, než jsem čekala,“ zamumlala. Zvedla hlavu k dohlázeateli a hlasitě zavolala: „Proč nemá zjizvený obličej?“

„Nikdy si ze soubojů neodnáší šrámy, ctěná paní,“ odpověděl Vastir. „Pár protivníků se k němu za ty roky dostalo blíž, ale byl hodně zkušený, už když k nám přišel.“

„Tak tedy zkušený, krasavče?“ otočila se žena k Frentisovi a mrzutě se usklíbala, když neodpověděl. „Dovolte mu mluvit,“ křikla na dohlížitele.

Vastir nahlédl do jámy a podíval se na Frentise, který hned ucítil, jak svazující pouto cizí vůle mírně povoluje. „No?“ naléhala žena.

„Jsem bratr Šestého řádu,“ řekl.

Když nedodal žádné oslovení, pozvedla žena obočí.

„Moc se omlouvám, ctěná paní,“ vyhrkl Vastir. „I když za to byl bezpočtukrát trestán, odmítá mluvit slušně. A byli jsme upozorněni, že jediným místem, kde by měl zemřít, je jáma.“

Žena odmítavě mávla rukou. „Meče!“ rozkázala.

Nahoře na okamžik zavládl zmatek. Z tichého rozhovoru pána a dohlížitele Frentis zaslechl tato slova: „Prostě to udělej, Vastire!“ Po další krátké odmlce přistály v písku mezi Frentisem a ženou dva krátké meče.

„Tak dobrá,“ řekla úsečně a svlékla si veškeré oblečení, aby byla nahá stejně jako on. Měla mrštné a svalnaté tělo člověka, který prošel léty tvrdého výcviku, docela hezké. Frentise však víc než křivka jejích stehen nebo plnost jejích prsou zaujaly spirálovité jizvy, které pokrývaly její tělo od krku až k rozkroku. Tvořily složitý vzor, který velmi dobře znal, neboť dokonale kopíroval tvar jeho vlastních jizev. Ve sklepení pod západní čtvrtí mu je do těla vyřezal Jednooký předtím, než ho přišli vysvobodit jeho bratři.

„Jsou hezké, co?“ podotkla žena, když si všimla, jak si jizvy pozorně prohlíží. Popošla k němu blíž a pohládila kruhový vzor na jeho prsou. „Vzácné dary zrozené v bolesti.“ Přitiskla mu dlaň na hrudník a on ucítil, jaké z ní vyzařuje teplo. Povzdechla si, zavřela oči a přejížděla prsty po jeho kůži. „Silný,“ zašeptala. „Nesmí být příliš silný.“

Pak oči otevřela, ustoupila a odtáhla od něj ruku. Teplo okamžitě zmizelo. „Tak ukaž, co tě tvůj řád naučil,“ vyzvala ho, načež se shýbla pro meče a jeden mu hodila. „Pusťte ho!“ rozkázala Vastirovi. „Úplně.“

Frentis vycítil, že dohlížitel váhá. Během nejméně pěti let věznění dostal úplnou svobodu jen jednou a mělo to nešťastné následky.

„Ctěná paní,“ začal Vastir. „Omluvte zdráhavost člověka, který jen touží sloužit...“

„Udělej, co říkám, ty tlustý žoku sádla!“ Žena se poprvé usmála a přitom z Frentise nespustila oči. Byl to krutý úsměv, radostný a plný očekávání.

Pak to najednou zmizelo. Síla, která ho svazovala, se zvedla jako kláda na pranýři, jež si tak dobře pamatoval z dětství. Náhly nával volnosti byl povznášející, ale příliš krátký.

Žena vyrazila proti němu s mečem namířeným přímo na srdce. Byl to hbitý, přesný a velmi rychlý útok. Zvedl meč a v poslední chvíli její výpad odrazil. Otočil se čelem ke stěně jámy, vyskočil, odrazil se od kamenného obkladu, prohnul záda, aby se vyhnul její zbrani, načež přistál uprostřed jámy na rukou a saltem se vrátil na nohy.

Žena se radostně zasmála a znovu zaútočila s dobře nacvičenými pohyby, které však už znal od Kuritaje, jehož zabil před několika měsíci. Takto ho cvičili, pokaždé na něj zkusili nové triky, aby dál vybrušovali jeho dovednosti. Vykryl každý úder a přešel do protiútoků s vlastní sérií pohybů, jíž se naučil u jiného mistra. Kdysi ho považoval za krutého učitele, dnes na něj však vzpomínal v dobrém.

Pochopil, že jeho protivnice tyto pohyby nezná. Bránila se jim s menší obratností, než jakou prokázala při svém útoku. Zatlačil ji až ke stěně jámy a zakončil svůj útok falešným výpadem na oči, načež meč zvedl, opsal s ním ve vzduchu oblouk a chystal se ji seknout do stehna. Vykryla výpad a jejich meče o sebe zazvonily.

Frentis se trochu stáhl a pohlédl ženě do očí. Pořád se usmívala. Ten pohyb byl příliš rychlý. Vlastně neuvěřitelně rychlý.

„Teď jsem si získala tvoji pozornost,“ řekla.

Frentis jí úsměv oplatil. Neusmál se už tak dlouho, že ho z toho neznámého výrazu zabořely svaly. „Ženu jsem nikdy nezabil.“

Našpulila rty. „Ale no tak.“

Otočil se k ní zády a došel do středu jámy. Poprvé mu dali možnost výběru a on jí využil.

„To by mohl být problém,“ poznamenala žena klidně a on si uvědomil, že přemýšlí nahlas.

„Cténá paní?“ zavolal Vastir dolů.

„Hodte mi lano!“ odpověděla. „Skončila jsem.“ Ukázala na Frentise. „Klidně ho pošlete na slavnost.“

„Nepochybuji, že bude při oslavách vítězství vítaným zpestřením,“ opáčil pán. Frentisovi připadalo zvláštní, že v jeho slovech zaslechl náznak úlevy.

„Přesně tak, ctěná paní,“ přitakal Vastir, který táhl k okraji jámy provazový žebřík. „Mrzelo by mě, kdyby veškerá moje snaha byla zbytečná...“

Vtom ho Frentisův krátký meč zasáhl do krku. Hrot prořízl žíly i páteř a vyjel ven u temene hlavy. Vastir se chvíli potácel a v hrůze pouličil oči, z úst i z krku se mu řinula krev. Nakonec se zřítíl do jámy, kde s tlumeným zaduněním dopadl do písku.

Frentis se narovnal a otočil se k ženě. Čekal na smrt, vražda dohlážitěle je neodpuštělný zločin, ať už má otrok jakoukoli cenu. Zděšeně však spatřil, že ona se znovu usmívá.

„Víš, Arkleve,“ prohodila k pánovi a v nehraném údivu pohlédla k Frentisovi. „Myslím, že jsem právě změnila názor.“

Jakmile vylezla z jámy, pouto cizí vůle ho znovu sevřelo s takovou silou, že se zapotácel a upadl do písku. Jizvy ho pálily silně jako nikdy dřív. Vzhlédl a uviděl, že se žena usmívá a pohrává si s prsty. Vzpomněl si na teplo vyzářující z jejího doteku. *To dělá ona!* uvědomil si. *To ona mě teď spoutala.*

Díval se, jak se směje a mizí z dohledu. Po několika mučivých vteřinách síla povolila. Pán tam ještě chvíli postával a pozoroval Frentise se směsicí zloby a strachu. Své pocity sice skrýval, před zrakem muže zvyklého číst v očích svých protivníků však marně.

„Za to, že jsi dnes nezemřel, bude tvoje země trpět, otroku,“ pronesl pán. Pak byl pryč a Frentis si byl náhle docela jistý, že už ho nejspíš nikdy neuvidí. Škoda. Doufal, že někdy bude mít příležitost poslat ho za Vastirem za hranice světa.

Zvedl se. Dveře ve výklenku se s rachocněním otevřely a do jámy vešli otroci s četou Varitajů. Obestoupili ho s kopími v rukou, zatímco otroci odvěkli oteklou mrtvolu dohlážitěle, shrabali z písku krev a zmizeli kdovíkam. Frentis se nikdy nedozvěděl, co je za těmi dveřmi, ale podle bolestných a vyčerpaných výkřiků, které se zpoza nich v noci ozývaly, pochyboval, že je o co stát.

Jeden z Varitajů, jako vždy mlčky, přistoupil blíž a položil do středu jámy balíček. Pak všichni jako jeden muž odklusali a zabouchli za sebou dveře.

Frentis došel k balíčku. Po boji mu vždycky nechávali jídlo. Obvykle misku překvapivě chutné kaše a občas i porci dobře propečeného masa. Nechat ho o hladu by jejich záměru neposloužilo. Alespoň v tomto ohledu jednali stejně jako řád. Dnes to však bylo jiné. Kromě jídla dostal také ošacení, prostou a praktickou tuniku a kalhoty svobodného volarského občana, jejichž modrá barva ho řadila mezi nádeníky, kteří mají svolení cestovat mezi provinciemi. V balíku našel také slušné boty, kožený opasek a plášť z hustě tkané bavlny.

Přejížděl prsty po oblečení a myslel na bolest v jizvách. *Kam mě odveze? uvažoval a v srdci ho zamrazilo. Co ode mě bude chtít?*

Ráno do jámy někdo hodil provazový žebřík. Frentis už byl oblečen ve svém novém oděvu. Dotek látky na kůži byl po mnoha letech nucené nahoty velmi nezvyklý. Jizvy pod ní ho svědily. Bez váhání po žebříku vyšplhal a ani jedinkrát se neobrátil k místu, které mu bylo posledních pět let domovem. Nepřál si pamatovat nic z toho, co tady zažil, přesto však tušil, že každý souboj a každá smrt v něm zůstanou navěky.

Nahoře na něj čekala ta žena. Nikde neviděl strážné — nepotřebovala je. Elegantní roucho z předchozího dne vyměnila za skromnější šedivý oděv svobodné ženy ze střední třídy. Jeho skromné znalosti této země a jejich zvyků se omezovaly jen na informace, které se dozvěděl během plavby poté, co byl zajat u Untěše, a pár útržků z odposlechnutých rozhovorů mezi pánem a dohlížitelem. Věděl, že šedá barva označuje majetnou osobu, která obvykle vlastní otroky a také půdu a dobytek. Jakmile svobodný Volar získá dostatečný majetek, tisíc otroků nebo jmění odpovídající hodnoty, získá svolení nosit oděv černý. A jen ti nejbohatší chodí v červené jako jeho pán.

„Doufám, že ses trochu vyspal,“ řekla mu. „Čeká nás dlouhá cesta.“

Pouto ho svazovalo i nadále, bylo však slabší, cítil jen slabé svrbění v jizvách. Nedokázal by sice obtočit nový opasek okolo jejího krku a uškrtit ji, ale současně měl dostatek volnosti k tomu, aby se mohl

soustředit na své okolí. Ze všech stran je obklopovaly další jámy — byla jich stovka, možná i víc. Všechny měřily třicet stop v průměru a byly vytesané do hloubky deseti stop. Nacházely se na rozlehlé skalnaté planině protkané tunely a příbytky. Z některých do ranního vzduchu zaznívaly zvuky souboje, z jiných křik mučených. Dohlížitelé přecházeli po okrajích jam a všechno řídili. Bylo to místo trestu i výcviku.

„Je ti líto, že odcházíš?“ zeptala se žena.

Nechala mu dost volnosti, aby mohl mluvit, on ale mlčel.

Její pohled potemněl a Frentis pochopil, že uvažuje o dalším trestu v podobě rozpálení jeho jizev. Díval se jí do očí, dál však odmítal mluvit nebo žebrat o milost.

K jeho údivu se znovu rozesmála. „Už je to tak dlouho, co jsem naposledy měla nějakou opravdu zajímavou hračku. Pojď za mnou, krasavče.“ Otočila se a vykročila k okraji planiny. Zvedala se z Vakéšské pouště jako ostrov v písečném moři. Když slunce v poledne vystoupalo nejvýše, teplota stoupla natolik, že dohlížitelé ustali v práci. Od severu a západu se táhly karavanové stezky. To vše si pamatoval ze dne, kdy ho sem přivezli a kdy ještě snil o tom, že se mu odtud jednoho dne podaří uprchnout.

Vedla ho ke klikatému schodišti vytesanému do západní stěny planiny. Téměř hodinu po něm sestupovali na úroveň pouště. Tam čekal otrok se čtyřmi koňmi. Dva byli osedlaní, další dva nesli vaky s nákladem. Převzala od otroka otěže a mávnutím ruky ho propustila.

„Jsem ovdovělá statkářka z Eskécie,“ oznámila mu. „Jedu na jednání do Mirtesku. Tebe jsem si najala jako doprovod, který má dohlížet na to, abych na místo dorazila bez úhony na těle i na mém dobrém jménu.“

Svěřila mu soumary a vyšvihla se do sedla nejvyššího koně, šedivé klisny. Zvíře ji nejspíš znalo, protože když ho poplácala po krku, potěšeně zafrkalo. Na šatech měla rozparky, aby se mohla v sedle pohodlně usadit. Nahá stehna se jí na slunci bronzově leskla. Frentis se odvrátil a prohlédl si soumary.

Náklad, který nesli, byl z velké části tvořen zásobami jídla a vody. Předpokládal, že na cestu do Mirtesku jich bude dostatek. Koně byli dobře pěstění a bez známek chorob, které by je mohly v poušti schvátit. Kopyta měli okovaná velkými, ale tenkými podkovami vhodnými

pro chůzi po písku. Vzpomněl si, jak alpířská poušť dávala zabrat koním jeho průzkumné jednotky. Nakonec se museli naučit kovářským trikům císařské jízdy. Vzpomínky na alpířskou válku se mu vracely neustále. Navzdory vší krvi, kterou prolili v bláhové snaze naplnit královy šílené vize, pro něj byly měsíce strávené s Vlčími běžci, bratry a s Vělinem nejlepším obdobím v jeho životě.

Žena se netrpělivě zavrtěla v sedle a jizvy ho krátce zaštíply. Utáhl soumarům popruhy a nasedl na svého koně, mladého černého hřebce. Kůň byl trochu vzpurný, stavěl se na zadní a frkal. Naklonil se k jeho uchu a tiše mu šeptal. Zvíře se okamžitě uklidnilo, a když ho Frentis kopl do slabin, bez dalších námitek se rozběhlo vpřed. Soumaři ho poslušně následovali.

„Obdivuhodné,“ pochválila ho žena a pobídla svou klisnu. „Něco podobného jsem viděla jenom párkrát. Kdo tě to naučil?“

V jejím hlase slyšel rozkaz a pouto trochu zesílilo. „Jeden blázen,“ odpověděl a vybavil si, jak mistr Rensial spiklenecky mrkl, když se s ním dělil o tajemství zaříkávání koní. Frentis věděl, že byl jediným z bratrů, kterému ho prozradil. *Vypadá to jako Temné síly, co?* řekl a pištitivě se zachichotal. *Kdyby jenom věděli. Blázní.*

Víc už neřekl a pouto povolilo, jizvy zas jen slabě svrběly. „Přijde čas, kdy mi prozradíš každé tajemství, které nosíš v srdci, a dobrovolně,“ pronesla poté, co se rozjeli k západu.

Frentis sevřel otěže pevně v rukou a v duchu proklínal své jizvy. Teď už pochopil, že právě ony jsou jeho vězením, že skrze ně ho každý dohlížitel a pán dokáže přinutit k poslušnosti. Poslední dar Jednookého, jeho ďábelská pomsta.

Cestovali až do oběda. Poté se ukryli před spalujícím sluncem pod malými plátěnými přístřešky, a jakmile se stíny začaly prodlužovat a horko polevilo, pokračovali dál. Zastavili u malé oázy obsypané karavanami obchodníků, kteří se zde utábořili na noc. Frentis napojil koně a na okraji tábořiště jim připravil ležení. Obchodníci vypadali jako veselá společnost. Byli to samí svobodní občané. Sdělovali starým přátelům, co je u nich nového, nebo se bavili zpěvem a vyprávěním.

Většinou byli odění v modrých šatech, občas se však mezi nimi objevil vysloužilce v šedém oděvu, s dlouhým plnovousem a početnějším zastupem koní. Několik z nich k nim přišlo s nabídkou svého zboží nebo s dotazem na poměry v jiné části země. Žena srdečně odmítala veškeré nabídky i zvědavé otázky týkající se počínání Senátu nebo výsledků nedávného rytířského klání, kterým jako by všichni byli posedlí.

„Modří zase prohráli?“ zeptal se postarší muž v šedém hábitu a zklamaně zakroutil hlavou. „Sleduju je celý život. Sázáním na ně jsem prohrál už celé jmění.“

Žena se zasmála a strčila si do úst datli. „Tak to byste se měl zaměřit spíš na Zelené, dědo.“

On se trochu zamračil. „Muž nemůže měnit své postoje — stejně jako nedokáže měnit kůži.“

Po chvíli zůstali sami. Frentis dokončil všechny své povinnosti, posadil se k ohni a zahleděl se k noční obloze. Mistr Hutril ho během jeho prvního roku v řádu naučil číst z hvězd, takže věděl, že hrot souhvězdí meče ukazuje k severovýchodu. Nebýt toho pouta, už by se tím směrem vydal zpět do Sjednoceného království, nehledě na to, kolik by musel ujít mil.

„V Alpírii jsou lidé, kteří zbohatli tím, že důvěřivým bláznům vykládali lži. Prý je vyčetli z hvězd,“ prohodila žena, která teď ležela na dece, loktem opřená o saténový polštářek. „Předpokládám, že tvoje Víra podobné nesmysly neuznává.“

„Hvězdy jsou vzdálená Slunce,“ odvětil. „Tak to aspoň tvrdí Třetí řád. Slunce tak vzdálená, že jejich sílu necítíme.“

„Prozrad' mi, proč jsi zabil dohlážitěle, a ne pána?“

„Stál blíž a vrhnout meč na pána by bylo náročné.“ Podíval se jí do očí. „A taky jsem věděl, že byste dokázala změnit směr letící zbraně.“

Uznale pokývla, položila si hlavu na polštářek a zavřela oči. „U vody táboří jeden muž. Je oblečený jako námezdní dělník, má šedivé vlasy a stříbrný kroužek v uchu. Až vyjde měsíc, půjdeš a zabiješ ho. Mezi zásobami najdeš zelenou lahvičku s jedem. Nesmíš na těle zanechat žádné stopy. Vezmi všechny dopisy, které u něj najdeš.“

V řeči mu sice nebránila, ale on se na důvody neptal. Bylo to zbytečné.

Volaři svěřují zemřelé ohni stejně jako služebníci Víry. Obchodníci zabalili šedovlasého muže do plátna politého lampovým olejem a podpálili ho loučí. Nikdo nepronesl žádnou řeč a přihlížející nejevili známky smutku, protože toho člověka, který zemřel ve spánku, nikdo neznal. Z jeho občanského štítku zjistili jen tolik, že to byl Verkal, prostý a nevýznamný muž. Když Frentis a jeho paní vyrazili na další cestu, obchodníci si jeho majetek rozprodali mezi sebou.

„Poslali ho, aby nás špehoval,“ vysvětlila mu žena nakonec. „Jen kdyby tě to zajímalo. Odhaduji, že patřil k Arklevovým lidem. Zdá se, že senátorovo nadšení pro náš velký plán trochu ochladlo.“ Pochopil, že to neříká kvůli němu. Občas jednoduše ráda přemýšlela nahlas a hovořila sama se sebou. Další věc, jíž se podobala mistru Rensialovi.

Po pěti dnech putování dorazili k Jarvenskému moři. Podlé té ženy to byla největší vnitrozemská vodní plocha v impériu. Karavanová stezka končila v malém přístavišti u mělké zátoky, kde se to hemžilo cestovateli a zvířaty. Pod jasnou oblohou se před nimi rozprostírala tmavá hladina moře a u západního pobřeží se v oparu rýsovaly vysoké hory. Přívoz je stál pět čtverečků za osobu a k tomu pět kroužků za koně. „Zloději,“ odfrkla si žena, když převozníkovi podávala mince.

„Klidně můžete přeplavat, madam,“ odsekl a posměšně se uklonil.

Krátce se zasmála. „Nejradši bych svému společníkovi rozkázala, aby tě zabil, jenže spěcháme.“ Znovu se zasmála a pak odvedli koně na palubu.

„Když jsem touhle bárkou jela poprvé, stálo to čtvereček za osobu a kroužek za koně,“ poznamenala o něco později, když už otroci, poháněni dohlížitelovým bičem, veslovali s lodí přes moře. „Ale to už budou dvě století.“

Zamračil se. *Století? Nemůže jí být víc než třicet let.*

Pousmála se nad jeho rozpaky, dál už to ale nerozváděla.

Plavba trvala skoro celý den. Mirtesk se objevil na obzoru až k večeru. Frentis si vždycky myslel, že Untěš je největší město, jaké kdy v životě uvidí, vedle Mirtesku však vypadal jako vesnice. Město se rozkládalo v obrovském údolí ve tvaru mísy sevřeném pahorky

stoupajícími od pobřeží. Do všech stran se táhly řady domů z šedivé žuly, mezi nimiž se tyčily vysoké strážní věže. Když dopluli až do přístavu, vytrvalý šum tisíců hlasů se proměnil v řev. Na hrázi na ně čekal otrok. „Madam,“ pozdravil ji s hlubokou úklonou.

„Tohle je Horvek,“ představila otroka Frentisovi. „Šeredný, co?“

Horvek vypadal, jako by měl několikrát zlomený nos, chyběla mu velká část levého ucha a svalnaté paže měl rozryté jizvami. Frentis si ale všiml hlavně jeho mohutných ramen a doširoka rozkročených nohou. V jámě viděl podobné muže už mnohokrát. Ten člověk byl Kuritaj, zabiják jako on.

„Posel už je tady?“ zeptala se žena Horveka.

„Dorazil před dvěma dny.“

„Chová se slušně?“

„Zatím žádnou šarvátku ve městě nevyvolal, madam.“

„To se brzo změní, jestli tady zůstane.“

Horvek převzal otěže soumarů a razil si s nimi cestu přístavní čtvrtí. Provedl je bezpočtem dlážděných uliček až na obdélníkové náměstí rozprostírající se mezi třípatrovými domy. Uprostřed náměstí stála v záhonku pečlivě posekané trávy ohromná socha nějakého muže na koni. Žena seskočila z koně, přistoupila k soše a zahleděla se jezdcovi do tváře. Postava na sobě měla brnění, které se Frentisovi zdálo trochu zastaralé. Bronz, z něhož byla socha ulitá, na několika místech zezelenal. Volarsky čist neuměl, ale ze seznamu na plaketě u paty pomníku soudil, že to byl velký hrdina.

„Už zase má hlavu pokálenou od racků,“ stěžovala si žena.

„Nechám otroky zmrskat, madam,“ ujistil ji Horvek.

Otočila se a vydala se k domu, který stál přímo proti soše. Když vystoupala po schodech, dveře se otevřely a v nich se hluboce ukláněla otrokyně středního věku. Interiér byl vyzdoben elegantním mramorem a blyštivými ornamenty, na stěnách visely velké obrazy zobrazující výjevy z různých bitev. Na některých z nich si Frentis všiml postavy, která se podobala bronzovému jezdcovi na náměstí.

„Líbí se ti můj domov?“ zeptala se žena Frentise.

Pouto bylo opět natolik volné, že mohl svobodně promluvit, on však znovu mlčel. Slyšel, jak otrokyně tiše zalapala po dechu, ale žena se jen zasmála. „Připrav mi koupel,“ rozkázala otrokyni a odbočila ke

zdobnému schodišti zvedajícimu se z mramorové podlahy. Svou vůlí přinutila Frentise, aby ji následoval. Vešla do velké místnosti, kde za dlouhým stolem seděl padesátiletý muž v šedém oděvu. Před sebou měl talíř s nasoleným masem a křišťálový pohár s vínem. Zdálo se, že Frentise okamžitě poznal.

„Vida, trochu ti narostly svaly,“ poznamenal v řeči Sjedinčeného království a zhluboka si přihnul z poháru.

Tvář toho muže Frentis nepoznával, ovšem jeho hlas mu byl povědomý. Ne barvou, ale intonací. A navíc mluvil jeho rodným jazykem beze stopy volarského přízvuku.

„Náš mladý přítel strávil pět let v jámě,“ podotkla žena ve volarštině. Posadila se na desku stolu, stáhla si vysoké boty, v nichž cestovala přes poušť, a začala si masírovat chodidla. „Dokonce i Kuritajům stačí přežít jen jeden.“

„Ti za sebou ale nemají výcvik Šestého řádu, že, Frentisi?“ Muž na něj spiklenecky mrkl. Další povědomé gesto.

Žena si muže zkoumavě prohlížela. „Starší než ten tvůj předchozí. Jak se jmenuje?“

„Karel Teklar, obyčejný prodavač vína s tlustou ženou a pěti naprosto příšernými dětmi. Poslední dva dny jsem strávil tím, že jsem ty malé stvůry řezal hlava nehlava.“

„Jaký má dar?“

Muž pokrčil ramený. „Nepatrné jasnovidecké nadání, o kterém ani nevěděl. Pořád mu ale vrtalo hlavou, čím to, že má takové štěstí v kartách.“

„Takže žádná velká ztráta.“

„To tedy ne,“ souhlasil muž. Vstal a přistoupil k Frentisovi. Náklon hlavy, s jakým si ho ten člověk prohlížel, mu byl znovu nesmírně povědomý. „Co přesně se stalo v Untéši, bratře? Pořád na to musím myslet.“

Frentis dál mlčel, dokud ho žena svou vůlí nepřinutila promluvit. „Když Alpírané začali město obléhat, senátor Arklev Entril přijel vyjednávat s princem Malciem. Přišel s pozdravy a nabídkou obchodování s Volarským impériem. Poté, co jsem ho prohledal, abych se ujistil, že u sebe nemá nějaké zbraně, mi potřásl rukou. Když Alpírané vtrhli do města, spoutal mě svou vůlí a přinutil mě prince opustit. Prchl jsem do přístavu a nastoupil na jeho loď.“

„To tě muselo mrzet,“ poznamenal muž. „Přišel jsi o možnost slavně se obětovat. Mistr Grélin mohl mít další historku pro své učedníky.“

Zmatek ve Frentisovi vzrostl. *Jak toho může tolik vědět?*

„Ale neboj se.“ Muž poodstoupil a rozhlédl se po policích se zbraněmi rozestavených podél stěn. „Malcius přežil, vrátil se domů a ujal se vlády, ačkoli podle všech zpráv není ani zdaleka tak schopný jako jeho věhlasný otec.“

„Viděl Malcius, jak jsi utekl?“

Frentis zavrtěl hlavou. „Vešel jsem v jižní části města, on byl ve středu.“ *Uprchl jsem a nechal jsem tam zemřít dvě stovky dobrých mužů,* pomyslel si. *Oni můj útěk viděli.*

„Takže ví jenom tolik,“ shrnul muž, „že udatný bratr Frentis, bývalý zlodějček, který si vydobyl slávu službou v Šestém řádu, hrdinně zemřel při závěrečném útoku na město.“

Přikývla. „Co seznam?“

Muž sáhl pod halenu a hodil jí složený list pergamenu. „Delší, než jsem čekala,“ řekla, když si ho přečetla.

„Myslím, že to hravě zvládneš.“ Znovu si zhluboka lokl z poháru. Uškíbl se nad kyselým vínem. „Zvlášť s pomocí našeho zabijáckého uličníka.“

Uličník. Tak mu říkával Nortah. A Barkus. Jenže Nortah je mrtvý a Barkus se snad v pořádku vrátil do království.

„Ještě něco?“ zeptala se žena.

„Musíš se dostat do Jižní věže do sta dní. Až tam budeš, někdo tě vyhledá. Budeš mít chuť ho zabít. Ale nesmíš to udělat, je to důležité. Pověz mu, že sám krajský kníže nestačí. Ta kurva musí zemřít s ním. Také ti prozradí něco o našem věčném nepříteli, poradí ti, jak ho zabít nebo alespoň oslabit, podrobnosti jsou trochu nejasné.“ Dopil víno a Frentis si všiml, jak se mu na čele leskne pot. „Jinak jako obvykle, když selžeš, čekají tě věčná muka a tak dále. Už to znáš.“

„Jeho hrozby nikdy nebyly moc nápadité.“ Seskočila ze stolu a došla k polici s tenkými meči, zavěšené nad krbem. „Chceš si vybrat?“

Muž cvrnkl nehtem do poháru, až to zazvonilo. Pak se na ženu usmál. „Promiň, tentokrát tě zklamou.“ Upustil pohár a ten se roztránil o podlahu. Celý zpocený se svíjel v křesle u čela stolu a v očích měl

nepřítomný výraz. Když pohlédl na Frentise, jeho zrak se na chvíli rozjasnil. „Všem jim vyřídí moje pozdravy, bratře. Hlavně Vělinovi.“

Vělin. Ve Frentisovi všechno vřelo, ale pouto ho pevně drželo na místě. Toužil se na toho muže vrhnout, vymlátit z něj pravdu, nemohl však než nehnutě sledovat jeho poslední úšklebek. „Vzpomínáš si na tu poslední rvačku s bandou lapků, tehdy v zimě před válkou?“ zeptal se slábnoucím hlasem. „Krev se třpytila ve sněhu jako rubíny. Byl to pěkný den...“

Pak zavřel oči, ruce mu zůstaly bezvládně viset a pohyb hrudníku se zastavil.

„Teď je čas na koupel, co ty na to?“ pronesla žena a začala se svlékat.

KAPITOLA TŘI

◆ VÉLIN ◆

Měš jsem ji zastavit.

Reva namířila na pytel slámy, který používali jako terč. Vystřelený šíp se zabodl do okraje uhlem nakresleného kroužku v jeho středu. Vélin si všiml, že se snaží skrýt spokojený úsměv. V Ransmillu si koupili toulec a šípy s racčím opeřením a se širokými ocelovými hroty, vhodné k lovu. Každý den vstávala brzy a cvičila. Zpočátku jeho radami pohrdala, nakonec jim však se zarputilým mlčením naslouchala, protože pochopila, že jsou cenné.

„Pořád ten luk držíš moc u těla,“ říkal jí. „Nezapomeň, zatlačit a zatáhnout, ne jenom zatáhnout.“

Rozmrzele se zamračila, ale poslechla ho a šíp se prudce zabodl přímo do středu. Samolibě se na něj ušklíbala, což byla její verze úsměvu, a došla pro šípy. Vlasy jí dorůstaly a už zdaleka nebyla tak vyhublá jako tehdy, když se ho za Warnsclavou neúspěšně pokusila napadnout. Významně k tomu přispívala Ellořina kuchyně.

Co odjeli z Ransmillu, už o těch lopcích nemluvili. Věděl, že je zbytečné ji poučovat. Měla ke svému bohu tak silný vztah, že by v ní jakákoli výčitka vzbudila jen silný odpor a vedla k dalším řečem o Otcově lásce. Ti muži pro ni představovali překážku v cestě za mečem Svatého rytíře, a tedy i ve splnění vůle nebeského Otce. A tak se jich zbavila. Navenek jako by ji vůbec netížilo, že je musela zabít. On však poznal, že to někde hluboko v sobě cítí. Kdykoli na ni pomyslel, píseň krve se rozezněla smutnou, vážnou a falešnou melodií. Ona taková nebývala, někdo z ní musel toho chladnokrevného vraha udělat. Tušil, že jednoho dne prohlédne, nedokázal však odhadnout, kolik let to bude trvat a kolik lidí ještě bude muset zabít.

Tak proč jsi ji nezastavil? Když vstala a odplížila se pryč, byl vzhůru a vyslal za ní píseň krve. Naslouchal měnícímu se nápěvu a zběsilé změti ostrých tónů, která vždy provázela zabíjení. Přesto za ní nešel,

protože ho píseň odradila. Jakmile se začal zvedat s tím, že se za ní vydá, společně muže odzbrojí a přivolají gardu, hned zaprotestovala varovnými tóny. Už dávno se naučil jí důvěřovat. Byli to neřádi, smrt si bezpochyby zasloužili a stejně jako Revě překázeli i jemu. Ovšem kdyby ho teď někdo poznal, byla by to chyba, které by navždy litoval. A tak zůstal ležet a se zavřenýma očima poslouchal, jak se vrátila, vklouzla pod deku a klidně usnula.

„Můžeme vyrazit, lorde?“ zavolal Janril Norin z povozu. Ostatní herci už odjížděli směrem k silnici.

„Půjdeme po svých,“ zamával na barda.

Reva hodila pytel se slámou na povoz a společně vykročili za ním. „Jak ještě dlouho?“ zeptala se jako každý den.

„Nejméně týden.“

„Nechápu, proč mi to nemůžeš říct hned,“ zabručela. „Uprostřed téhle bandy se krásně skryješ.“

„Máme dohodu. A kromě toho jsem tě ještě nenaučil pořádně střílet.“

„Už mi to jde. Nedávno jsem sama ulovila jelena, vzpomínáš?“

„To je pravda. Ale jsou i jiné zbraně než luk.“

Z jejího nejistého pohledu poznal, že se v ní sváří protichůdné pocity. *Nechápe, proč ji učím, když mě chce zabít.* Sám tomu přesně nerozuměl. Zlepšovala by se i bez jeho pomoci a už teď byla skvělá. Píseň krve mu však dávala jasně najevo, že je to tak správné.

„Meč,“ řekla po krátké rozepři se svým svědomím. „Naučíš mě šermovat?“

„Jestli chceš, můžeme začít už dnes večer.“

Potichu si odfrkla, čímž snad projevila spokojenost, rozběhla se kupředu, vyskočila na povoz a vyšplhala se na střechu, kde se posadila se zkříženýma nohama a pozorovala ubíhající krajinu. *Je zvláštní, že si vůbec neuvědomuje, jak je krásná,* pomyslel si při pohledu na její kaštanové vlasy lesknoucí se v ranním slunci.

„Ze všeho nejdřív se musíš naučit...“ začal Vélín, načež svůj jasanový prut přiložil k jejímu a jediným bleskovým pohybem jí ho vy-

razil z ruky. Chytil ho v letu a hodil jí ho zpět. „...jak meč správně držet.“

Jak předpokládal, učila se rychle. Během prvního večera zvládla držení i základní obranné a útočné pohyby. Po třech dnech si dokázala takřka bezchybně a s notnou dávkou elegance poradit s nejsnazšími cvičeními mistra Solise.

„Kdy mi ho půjčíš?“ zeptala se čtvrtého dne na konci výcviku a ukázala na plátěný ranec opřený o kolo povozu. Byla trochu zpocená po cvičném souboji, který si z celého výcviku užívala nejvíc. Během něj totiž mohla Vélinovi způsobit alespoň nějakou bolest, ačkoli všechny její pokusy zatím hravě odrazil.

„Nepůjčím.“ Uhnula pohledem a on i bez nápovědy písňe krve pochopil, na co myslí. „A jestli mi ho sebereš, až budu spát, výcvik skončil. Rozumíš?“

Reva se zamračila. „Proč ho s sebou nosíš, když už ho nechceš nikdy použít?“

Správná otázka, na niž však neměl chuť odpovídat. „Ellora chystá večeri,“ odvětil a zašel do povozu.

Tanečnice už nebyla tak odtažitá, Vélin však věděl, že ji jeho přítomnost pořád znervózňuje. Každého šestého dne trávila hodinu o samotě mimo kruh povozů. Seděla se zavřenýma očima a šeptala modlitby. Ačkoli už nebyl bratrem, všichni jeho příběh znali a jinověrci měli dost důvodů mít z řádu obavy. Proto ho překvapilo, že před ním nepokrytě provozuje popíračské rituály.

„Poměry v království se změnilly, lorde,“ vysvětlil mu Janril toho večera. „Rok po svém nástupu na trůn král zrušil pronásledování jiných vyznání. Už žádní oběšenci s vyříznutými jazyky. Ellora se tedy bez obav může otevřeně hlásit ke Stoupajícím. Přesto pořád není příliš vhodné být tolik otevřený.“

„Co k tomu krále přimělo?“

„No...“ Janril ztišil hlas, i když byli sami. „Král má královnu, o které se říká, že má víc než povrchní zájem o vše, co se týká vyznání Popíračů.“

Královna Sjednoceného království není služebnicí Víry, podívoval se Vélin v duchu. Kolik se toho za pět let může změnit. „A řády proti tomu nic nenamítají?“

„Čtvrtý řád určitě, Princip Tendris se k tomu hodně vyjadřuje. Ozývali se i prostí lidé, měli strach z návratu Rudé ruky a tak. K žádným výtržnostem ale nedošlo. Poslední dva roky u Vlčích běžců jsem strávil bojem proti povstalcům v Asrélinu. Od té doby většina lidí touží jen po klidném životě.“

Další den projížděli rovinatou krajinou ležící jižně od Slané řeky. Po obou stranách silnice se táhly lány pšenice a slunečnic. Vélín požádal Janrila, aby zastavil na rozcestí pár mil od Héversválu. „Kousek si zajdu po východní cestě,“ vysvětlil, když seskočil z povozu. „Sejdeme se večer ve městě.“

Reva seskočila ze střechy a vydala se s ním na východ. „Nemusíš chodit se mnou,“ řekl jí.

Reva jen mlčky pozvedla obočí. *Pořád čeká, že uteču a nic jí o tom meči neřeknu*, pomyslel si a v duchu se pousmál představě, jak asi zareaguje, až jí poví, co o meči jejího otce ví.

Po několika mílích došli do vesničky zarostlé vrbami. Domy byly opuštěné, měly vymlácená okna a dveře buď chyběly úplně, nebo visely na zrezivělých pantech. Z děr v doškových střeších trčely krokve. „Tady nikdo nežije,“ podotkla Reva.

„Ne, už dlouho ne.“ Přejížděl očima po vesnici, až se pohledem zastavil u malého domku pod nejvyšší vrbou. Vešel dovnitř. V domě zůstaly jen holá podlaha pokrytá vrstvou prachu a zborcený krb. Zastavil se uprostřed místnosti, zavřel oči a začal zpívat.

Byla to veselá holčička. Otec jí říkal Smíšku. Doba byla těžká, často měli hlad, ale vždy si našli důvod se smát. Byla tady šťastná. Když zašel hlouběji, nápěv se trochu změnil, zněl zlověstněji. Krvavé skvrny na podlaze, křičící muž si drží raněnou nohu. Vypadá jako voják, na tunice má erb asrélinského šlechtického rodu. Sotva čtrnáctiletá dívka vytáhne z krbu rozžhavený pohrabáč a udeří jím do rány. Voják zařve a omdlí.

„Máš nadání, holka,“ říká další voják, nejspíš seržant. Hodí dívce minci — stříbrňák. Víc peněz, než kolik kdy v životě držela v ruce. „S takovými schopnostmi strčíš do kapsy celý Pátý řád.“

Dívka se otočí k matce, která ustrašeně stojí v rohu. „Co to je Pátý řád, mami?“

„Verdrian,“ vstoupila do jeho vidění Reva. Stála u krbu, nad kterým visela dřevěná plaketa s nápisem. „Možná jméno rodiny, která tady žila?“

„Ano.“ Došel k plaketě, z níž se olupovala bílá barva, a pohladil prsty pečlivě vyřezaná písmena.

„Teče ti krev.“

Byla to jen malá kapka na horním rtu. Už se mu to stalo dřív, když místo aby naslouchal, sám zpíval. Čím hlasitěji zpíval, tím víc krvácel z nosu. Jednou se snažil dosáhnout přes rozlehlý oceán až na Dálný západ, a to mu krvácely dokonce i oči. *To je cena, kterou za svůj dar musíš platit*, prohlásila ta slepá žena. Pravda skrytá v jejích slovech mu byla stále jasnější: *Všichni musíme za svůj dar zaplatit.*

„To nic není,“ odvětil. Otřel si ret, plaketu nechal na místě a vyšel ven.

Po dalších dvou dnech spatřili na obzoru Slanou řeku. Starý dřevěný most byl nahrazen kamenným. Širším a pevnějším. „Král rád buduje,“ podotkl Janril, když zastavil povoz u domku výběrcího a hodil mu váček s penězi za celou skupinu. „Mosty, knihovny, nemocnice. Bourá staré a staví nové. Někteří mu říkají Zedník Malcius.“

„Jsou i horší přezdívky,“ odušil Vélín. Seděl uvnitř zšeřelého povozu. V takové blízkosti hlavního města se nechtěl ukazovat venku ani s kápí přes hlavu. *Řezník, šílenec, pletichář, vetřelec. Takové přezdívky si vysloužil Janus.*

Dojeli až na velkou travnatou plochu, kde se každý rok konal letní festival. Na místě už se shromažďovaly další herecké skupiny, sokolníci a řemeslníci se svým zbožím. Skupina tesařů budovala dřevěnou arénu určenou pro turnaj renfélinských rytířů. Vélín vyšel z povozu až večer. Nabídl Janrilovi zbytek svých peněz, i když věděl, že je odmítne, a objal ho na rozloučenou.

„Tohle místo není pro vás, lorde,“ řekl mu Janril. Oči se mu leskly a nutil se k úsměvu. „Zůstaňte s námi. Lidé o vás možná zpívají písně,

ale mnozí šlechtici z vašeho návratu nebudou nadšení. Za těmi zdmi najdete jen závist a zradu.“

„Musím tady zařídit několik věcí, Janrile. Ale děkuju vám.“ Naposlady poplácal barda po zádech, nadhodil si svůj plátěný ranec a vydal se k městské bráně. Reva se hned objevila po jeho boku.

„Tak co?“ obořila se na něj.

Vélin pokračoval v chůzi.

„Možná sis všiml, že už jsme ve Varinsholdu,“ pokračovala a ukázala na městské hrady. „Koukej dodržet naši dohodu.“

„Brzy,“ odpověděl.

„Hned!“

Zastavil se, zpřímá jí pohlédl do očí a promluvil tichým, ale rozhodným hlasem. „Brzy dostaneš svou odpověď. Teď pojď se mnou, nebo zůstaň tady. Jsem si jistý, že Janrilovi by se další tanečnice hodila.“

S nedůvěrou a pohrdáním v očích pohlédla k bráně. „Ještě ani nejsme uvnitř a už to tady smrdí jako v kadibudce nějakého tlustoča,“ zabručela, ale šla dál.

Ve vzpomínkách mu otcův dům připadal jako obrovský hrad, jehož chodbami a podlažimi jako chlapec při hrách na hrdiny neúnavně pobíhal s dřevěným mečem v ruce a děsil sloužící i zvířata. Úhlavním nepřítelem mu byl mohutný dub, jehož větve sahaly až k šikmé střeše domu. Představoval si, že je to obr, který přišel dům zbourat. V dětské vrtkavosti se s obrem občas sprátelil, schoulil se v jeho silných pažích a díval se, jak otec prohání válečné koně po jedenapůlkrové travnaté ploše mezi stájem a břehem řeky.

Nikdy se mu nezdálo zvláštní, že nemá žádné opravdové kamarády a že se stýká pouze s dětmi sloužících, s nimiž si mohl hrát jen kratičký čas. Pak je matka vždycky odehnala, mile, ale neústupně. „Neobtěžuj je, Véline. Mají na práci lepší věci.“ Později pochopil, že ho stranou od ostatních dětí držela záměrně. Kdyby totiž navázal opravdová přátelství, byl by pro něj vstup do řádu o mnoho těžší.

Za ty roky se dům smrskl, a nikoli jen v jeho očích. Střecha se propadala a chyběly na ní tašky, stěny byly otlučené a vápno zašedlo

věkem. Nejméně polovina oken byla zatlučena prkny a v těch ostatních většinou chybělo sklo. Dokonce i ten velký dub měl svěšené větve — obr zestárl. V jednom z oken zahlédl hořící oheň, jediný záblesk tepla v celém domě.

„Tady jsi vyrostl?“ zeptala se Reva překvapeně. Když kráčeli přes severní čtvrt směrem k Zákrutě pozorovatele, začalo pršet, a jí teď z lemu kapuce odkapávala voda. „V písničkách se zpívá, že máš prostý původ a vychovali tě na ulicích. Tohle je palác.“

„Ne,“ odvětil tiše, aniž by zpomalil. „Je to hrad.“

Zastavil se u vstupních dveří. Prvotřídní dveře, říkávala jim jedna služka, veselá obtloustlá žena, jejíž jméno už si nepamatoval. *Prvotřídní dveře pro prvotřídní lidi*. Když se podíval na zašlý a zmatnělý zvon, zauvažoval, kolik prvotřídních lidí tudy asi v poslední době prošlo. Díval se, jak se provaz zvonu houpe v dešti. Reva záměrně nahlas popotáhla. Nadechl se a zatáhl za něj.

Teprve po několika minutách se zevnitř ozval tlumený hlas. „Jděte pryč! Mám ještě týden! Rozhodl o tom soud! Jestli nás nenecháte na pokoji, hrozivý hrdina z alpské války vám vmžiku usekne ruce!“

Pak uslyšeli vzdalující se kroky. Vélín se podíval na Revu a znovu zazvonil. Tentokrát nečekali tak dlouho.

„Dobře! Varovala jsem vás!“ Dveře se rozletěly a v nich stála mladá žena. V rukou držela kbelík plný páchnoucí kaše. „Týdenní splašky už vás nau...“ Když ho uviděla, celá ztuhla. Kbelík jí vyklouzl z rukou a ona se s vykulenými očima opřela o zeď. Ruce jí vylétly k obličejí.

„Sestro,“ oslovil ji Vélín. „Smím dovnitř?“

Do kuchyně, z níž si podle toho, jak prázdně vypadaly ostatní místnosti, udělala domov, ji musel skoro donést. Posadil ji na stoličku u kamen a vzal do dlaní její třesoucí se ruce. Byly studené. Zdálo se, že už z něj snad nikdy nespustí oči. „Myslela jsem... měl jsi kápi... na chvilku jsem myslela...“ Bránila se slzám.

„Omlouvám se...“

„Ne...“ Vytrhla ruce z jeho sevření a pohládila ho po tváři. Tekly jí slzy a současně se začala usmívat. Pořád měla ty tmavé upřímné oči malé holčičky, kterou kdysi jednoho zimního dne potkal, ale dospělost jí dodala krásy, o níž tušil, že by mohla být nebezpečná, zvláště když žije sama v rozbořeném domě. „Bratře. Vždycky jsem věděla... nikdy jsem nepochybovala...“

Reva s hlasitým břinkotem práskla kbelíkem do rohu.

„Alornis, tohle je Reva. Moje...“ Odměl se, když si pod kapuci všiml jejího zvednutého obočí. „...společnice na cestách.“

„Tak.“ Alornis si otřela slzy do zástěry a vstala. „Po cestě určitě máte hlad.“

„Ano,“ přikývla Reva.

„Nic nepotřebujeme,“ tvrdil Vélín.

„Nesmysl,“ zasmála se Alornis a rozběhla se ke spíži. „Lord Vélín Al Sorna se vrátil do svého domu, kde ho přivítala ufnukaná holka, co mu ani nedala najíst. Tak to ne.“

Jídlo bylo skromné: chléb, sýr a silně okořeněné zbytky necelé půlky kuřete.

„Jsem děsná kuchařka,“ přiznala Alornis. Vélín si všiml, že sama nic nesnědla. „Matka vařila skvěle.“

Reva vylízala talíř do posledního drobečku a tiše si říhla. „Nebylo to tak špatné.“

„Vařila?“ podivil se Vélín. „Tvoje matka tady není?“

Alornis zavrtěla hlavou. „Odešla po minulém zimním slunovratu. Schvátíl ji hrozný kašel. Principila Elera byla moc hodná, udělala všechno, co mohla, ale...“ Odmělčela se a sklopila oči.

„Je mi to líto, sestro.“

„Tak bys mi neměl říkat. Podle královského práva nejsem tvoje sestra, dům není můj a každý kousek otcova majetku patří králi. Musela jsem prosit soudce, aby mě tady nechal ještě měsíc, než si zřízení přijdou pro zbytek věcí. A udělal to jenom proto, že mu mistr Benril nabídl, že zadarmo namaluje jeho portrét.“

„Mistr Benril Lenial ze Třetího řádu? Ty ho znáš?“

„Jsem jeho učednice, nebo spíš neplacená pomocnice, ale učím se rychle.“ Ukázala na protější stěnu, kde visely řady listů pergamenu. Vélín vstal a přistoupil blíž. Když spatřil její kresby, překvapeně zamrkal.

Nakreslila spoustu věcí: koně, vrabce, ten starý dub před domem, ženu s košíkem na chléb. Pracovala s uhlem nebo inkoustem, a to s ohromující věrností.

„Otče můj.“ Reva stála vedle něj a zírala na obrázky s nezvyklým zaujetím. Pak se na jeho sestru podívala s obdivem a možná i s obavami v očích. „V tomhle musí být Temné síly,“ zaseptala.

Alornis chvílku zadržovala smích, ale nakonec to nevydržela. „Jsou to jenom čáry na papíře. Šlo mi to už odmalička. Nakreslím tě, jestli chceš.“

Reva se odvrátila. „Ne.“

„Jsi tak krásná, byla bys dobrý model...“

„Řekla jsem ne!“ Rozzlobeně vyrazila ke dveřím, pak se zastavila s rukou na klíce. Vélinovi neušlo, jak jí zbělaly klouby. Uslyšel tichý šum písně krve. Vzpomněl si, že ho zaslechl už dřív, když se přidali k Janrilově herecké skupině a Reva pozorovala Elloru při tanci. Uchváceně na ni hleděla, najednou se však zatvářila zuřivě. Pevně zavřela oči a tiše odříkala nějakou modlitbu k nebeskému Otcí.

„Omlouvám se,“ hlesla, aniž by se na Alornis podívala. „Tohle není můj dům.“ Obrátila se k Vélinovi. „Dnešní večer patří tobě a tvojí sestře. Najdu si nějaký pokoj a půjdu spát.“ Potom ještě dodala úsečně: „Ráno se vrátíme k naší dohodě.“ S těmi slovy zmizela v chodbě. Při pohybu po domě vydávala jen tiché šoupavé zvuky. Dokázala být velmi nenápadná.

„Tvoje společnice na cestách?“ zeptala se Alornis.

„Na cestách člověk potká různé lidi.“ Vélin se vrátil ke stolu. „Otec ti vážně nezanechal vůbec nic?“

„Nemohl za to,“ bránila ho. „Když onemocněl, všechny peníze se rychle rozkutálely. Poté, co se vzdal titulu Pána bitev, přišel o všechny pozemky a právo na výslužné. Jeho přátelé, muži, se kterými sloužil ve válce, ho najednou neznali. Nebyly to snadné časy, bratře.“

V jejím pohledu spatřil výčitku a pochopil, že si ji zasloužil. „Pro mě tady nebylo místo,“ odpověděl. „Nebo jsem si to aspoň myslel. Tys ho znala, vyrůstala jsi pod jeho dohledem. Já ne. Pokud zrovna nebyl ve válce, cvičil své koně nebo muže, a když byl tady...“ *Vysoký černoooký muž pozoroval chlapce s dřevěným mečem bez náznaku úsměvu. Hoch na něj dorážel, smál se, ale také prosil. „Nauč mě něco, otče!*

Nauč mě něco! Nauč mě něco!“ Černoooký muž meč odstrčil a přikázal majordomovi, ať chlapce odvede zpět do domu. Pak se otočil zpátky ke svému koni...

„Měl tě rád,“ ujistila ho Alornis. „Nikdy mi nelhal, vždycky jsem věděla, kdo jsi ty, kdo jsem já, že nemáme společnou matku. Každou hodinu a každý den si z celého srdce přál, aby nebyl vyhověl přání tvé matky. Chtěl, abys to věděl. Když už byl hodně nemocný a nemohl vstát z postele, nemluvil o ničem jiném.“

Z patra nad nimi se náhle ozvala hlasitá rána a mužský křik. *Reva.*
„Ale ne,“ zaúpěla Alornis. „Většinou se budí až po desáté hodině.“

Vélin spěchal nahoru. Reva obkročmo seděla na pohledném, ale neoholeném mladém muži. U krku mu pevně držela nůž. „Zloděj, Temný rytíři!“ křičela. „Zloděj v domě tvé sestry.“

„Ujišťuju tě, že pouhý básník,“ sípal mladík.

Reva se nad něj nahnula. „Buď zticha! Co děláš v domě mladé dívky? Svrbí tě v kalhotách, co?“

„Revo!“ oslovil ji Vélin. Nechtěl na ni sahat. Ta scéna v kuchyni ji ranila a ona se potřebovala vybit. Každý dotek by na ni mohl mít stejný účinek, jako když člověk pustí tětivu. Snažil se hovořit klidně. „Ten muž je přítel. Nech ho vstát, prosím.“

Reva s planoucíma očima naposledy zavrčela, načež hbitě vyskočila na nohy a nůž zmizel v pochvě.

„Vždycky jste měl nebezpečná zvířata, lorde,“ prohlásil mladý básník ležící na podlaze.

Reva k němu znovu vykročila, ale Vélin se postavil mezi ně, podal mladíkovi ruku a pomohl mu na nohy. Ucítil slabý závan levného vína. „Radši ji neprovokujte, Alucie,“ řekl. „Je mnohem učenlivější, než jste býval vy.“

Když Vélin vyšel ven, Alucius Al Hestian seděl na dvoře na okraji studny z červených cihel. Zarudlýma očima mžoural do ranního slunce a popíjel z placatky. Reva byla při výcviku ještě zapálenější než obvykle. Od předchozího večera v ní zůstal velký vztek. Zdálo se, že je ještě pevněji rozhodnuta ušetřit mu dřevěným mečem alespoň

jednu ránu. Porazit ji nebylo snadné, Vélin měl úplně propocenou halenu.

Když vytahoval ze studny vodu, kývl k placatce a zeptal se: „Bratřův přítel?“

„Dneska se tomu říká Vlčí krev,“ odvětil Alucius a zvedl placatku. „Pár vašich podnikavých vojáků si ze svých výsluh založilo lihovar a začali chrlit láhve s oblíbeným vojenským chlastem po tisících. Slyšel jsem, že jsou bohatí jako kupci z Dálného západu.“

„To jim přeju.“ Postavil kbelík na okraj studny a nabral si dřevěnou naběračkou vodu k pití. „Váš otec se má dobře?“

„Nenávidí vás pořád stejně, jestli se ptáte na tohle.“ Alucius zvázněl. „Ale ... poslední dobou je mnohem tišší. Král má nového Pána bitev.“

„Znám ho?“

„No jistě, Varius Al Trendil. Hrdina z bitvy u Krvavého kopce a z obsazování Liněše.“

Vélin si vybavil mlčenlivého muže, který polykal zlost pramenící z neukojené chamtivosti. „Připsal si už hodně vítězství?“

„Od dob Povstání uzurpátora v království k žádné skutečné bitvě nedošlo. Zato byl velmi úspěšný v potlačování všech výtržností a rebelií.“

„Rozumím.“ Znovu se napil a posadil se vedle Alucia. „Musím vám položit jednu netaktní otázku.“

„Proč opilý básník spí v domě vaší sestry?“

„Tak nějak.“

„Myslí si, že mě chrání,“ ozvala se Alornis ze dveří kuchyně. „Snídaně je hotová.“

Snídani tvořila skromná porce šunky s vejci, která zmizela prakticky ve stejném okamžiku, kdy se dotkla Revina talíře. Vélin si všiml, že bojuje s nutkáním požádat o přídavek, ale hlasité zakručení v žaludku ji prozradilo. „Tady.“ Alucius k ní přistrčil svůj nedotčený talíř. V ruce pořád držel odzátkovanou placatku. „Nabídka míru. Nerad bych, abys mě podřízla kvůli troše jídla.“

Reva odměnila jeho snahu úšklebkem, ale s chutí se na jeho porci vrhla.

„Náš otec zemřel před třemi lety,“ obrátil se Vélin k Alornis. „Proč králi trvalo tak dlouho, než uplatnil nárok na jeho majetek?“

Pokrčila rameny. „Kdo ví? Nejspíš za to může pomalá práce úředníků.“

Lod, na níž se plavil z Meldenejských ostrovů, u Jižní věže zakotvila zhruba před měsícem. To je dost času na to, aby rychlý kůň dorazil do hlavního města. *Muž tolik nenáviděný jako ty nemůže čekat, že unikne pozornosti.* Pojal podezření, že úřednictvo jednalo naopak mnohem rychleji, než si Alornis myslela.

„Mimochodem, jsem rád, že jste naživu, Alucie,“ oslovil básníka. „Pokud jsem to ještě neřekl.“

„Neřekl a děkuji vám.“

„Předpokládám, že jste byl ve skupině, která si probjovala cestu do přístavu?“

Alucius sklopil zrak a přihnul si Vlčí krve. „Radil jste mi, ať se držím svého otce. Byla to dobrá rada.“

Z jeho unaveného hlasu a nepřítomného pohledu Vélín usoudil, že nejlepší bude nechat to být. „A před čím vlastně chráníte moji sestru?“

Alucius trochu ožil. „Však víte, před zloději, tuláky,“ — významně pohlédl na Revu — „vzpurnými Popírači s ostrými noži a Horlivci, kteří touží po povzbudivých slovech z úst příbuzných velkého bratra Vélina.“

Vélín se zamračil. „Horlivci? Co je to zač?“

„Ortodoxní služebníci Víry. Začali se objevovat po králově Tolerančním ediktu. Scházejí se, mávají prapory, občas napadají lidi, které podezřívají z popíračských praktik. Prohlašují o sobě, že jsou pravými služebníky Víry, a těší se veřejné podpoře Principa Tendrise. Ostatní řády z nich takovou radost nemají.“ Básník zvažněl. „Váš návrat v nich vzbudí nadšení. Nejudatnější obránce Víry, jehož zrádná dynastie Al Nierenů zaprodala a uvrhla do žaláře. Obávám se, že budou mít nespílitelná očekávání, lorde.“

Reva zvedla hlavu od talíře a vyhlédla rozbitým oknem v jižní zdi. „Někdo sem jede.“

Vélín se ohlédl k otevřeným dveřím a uslyšel klapot kopyt na dlažbě. Píseň krve se rozezněla poznáním, ovšem zaslechl v ní i slabý varovný tón. S námahou ho zahnal a vyšel ven.

Bratr Kenis Al Nysa zastavil koně a seskočil ze sedla. Chvilí si Vélina mlčky prohlížel a pak k němu vykročil s rozevřenou náručí a se

širokým úsměvem na rtech. Vřele se objali, jak se sluší na bratry, kteří se shledali po dlouhé době. Kenis ho pevně stiskl a projelo jím jemné zachvění. Varovná melodie písně krve však neutichla ...

Obličej měl štíhlejší, v koutcích očí přibýly vrásky, a v krátce střížených vlasech se mu na spáncích dokonce objevily první šediny. Služba u Šestého řádu na mládí nikomu nepřidá. Sil mu však zjevně neubýlo, v ramenou snad ještě zesílil. Zatímco dřív působil spíš nevýrazně, teď se nad ním vznášela téměř hmatatelná aura autority, možná díky červené nášivce ve tvaru kosočtverce na tmavě modrém plášti.

„Určitě je z tebe nejméně bratr velitel, co?“ zeptal se Vélín. Procházeli se v trávě na břehu řeky. Hladina Slané řeky se po nočním lijáku zvedla a teď hrozilo, že se voda rozleje přes hliněnou hráz, kterou vystavěl Vélínův otec, aby ochránil pozemek před záplavami.

„Velím teď regimentu,“ odpověděl Kenis.

„Což znamená, že mám tu čest hovořit s lordem Kenisem Al Nysou, královským rytířem, nebo snad ne?“

„Přesně tak.“ Nezdálo se, že by Kenise jeho povýšení zvláště těšilo, což se neshodovalo s tím, jak si ho Vélín pamatoval. Kenis býval snad nejvěrnějším poddaným, jakého si rod Al Nierenů mohl přát. Pak se však v Linéši dozvěděl o Janusově zradě. Vélín si vybavil, jak byl jeho bratr zaražený, když vyšlo najevo, že vize toho starého pleticháře o Velkém sjednoceném království jsou jen pošetilý sen. *On přece nikdy nedělá chyby...*

Zastavili se a Kenis chvíli mlčky pozoroval rychle tekoucí řeku. „Barkus,“ pronesl nakonec. „Kapitán lodě, na které se náš mohutný bratr plavil domů, vyprávěl, jak mu vyhrožoval, že mu sekerou usekne hlavu, pokud neobrátil lod' zpátky k alpínským břehům. Když dopluli do mělké vody, prý skočil přes palubu a doplaval k pobřeží.“

„Kolik ti toho řekli?“

Kenis se odvrátil od řeky a pohlédl Vélínovi do očí. „Ten, který vyčkává. Opravdu to byl Barkus?“

Takže mu to pověděli. Kolik toho ještě ví? „Ne, bylo to něco, co žilo v jeho těle. Barkus zemřel během zkoušky přežití v divočině.“

Kenis zavřel oči, sklonil hlavu a zarmouceně si povzdechl. Po chvíli vzhledl a přinutil se k úsměvu. „Takže jsme zbyli jen my dva, bratře.“

Vélin se pousmál. „Ve skutečnosti jsi zůstal sám, bratře.“

Kenis sepal ruce a pravil vážným hlasem. „Sestra Šerin je pryč, Véline. Nic jsem Principovi neřekl...“

„Sestra Šerin a já jsme se milovali.“ Doširoka rozpráhl ruce a vykřičel to do světa. „Miloval jsem sestru Šerin!“

„Bratře!“ zasyčel Kenis a znepokojeně se rozhlédl kolem.

„A nebyl to přestupek,“ pokračoval Vélin. Jeho hlas přešel v rozložený chrapot. „Nebylo to *zlé*! Bylo to nádherné, bratře. A já se jí vzdal. Navždy jsem ji ztratil kvůli své poslední službě řádu. Skončil jsem. Pověz to Principovi, klidně to rozhlas po celém království. Už nepatřím k řádu a nejsem ani služebníkem Víry.“

Kenis ztuhl a šeptem odpověděl: „Chápu, že léta v žaláři tě musela dost poznamenat, ale zpátky k nám tě určitě dovedla pomoc Zemřelých.“

„Celé je to lež, Kenisi. Všechno. Stejná lež jako každý jiný bůh. Chceš vědět, co říkala ta věc v Barkusově těle předtím, než jsem ji zabil?“

„Dost!“

„Že duše bez těla je jenom ubohá troska...“

„Řekl jsem dost!“ Kenis zbledl zuřivostí a nevěřičně couvl. „Hovořily k tobě Temné síly a ty považuješ za pravdu. Můj bratr nebýval tolik důvěřivý, nenechal se tak snadno oklamat.“

„Vždycky poznám pravdu, bratře. Je to moje prokletí.“

Kenis se odvrátil a snažil se ovládnout svůj hněv. Když se otočil zpátky, změřil si Véline tvrdým pohledem. „Neříkej mi bratře. Jestli se straniš řádu a Víry, straniš se i mě.“

„Ty jsi můj bratr, Kenisi. A vždycky budeš. Nikdy nás nespojovala Víra a ty to víš.“

Kenis na něj ještě chvíli zlostně a uraženě hleděl, pak se otočil k odchodu. Po několika krocích se zastavil a strojeně přes rameno oznámil: „Princip tě chce vidět. Mám ti vyřídit, že to je prosba, ne rozkaz.“ Potom šel dál.

„Co Frentis?“ zavolal za ním Vélín. „Slyšel jsi o něm něco? Vím, že je naživu.“

Kenis se ani neohlédl. „Zeptej se Principa!“

KAPITOLA ČTYŘI

♦ LYRNA ♦

Princezna Lyrna Al Nierenová nikdy neměla jízdu na koni ráda. Koně považovala za tupé společníky a od tvrdého sedla jí zůstávaly na těle modřiny, jež si nemohla od dvorních dam nechat ošetřit. Dlouhé míle, které její skupina překonala cestou na sever, tak jen přilévaly olej do ohně zloby, která ji ovládala posledních pět let.

Copak tady nikdy nepřestane pršet? přemítala, když zpod kapuce svého hermelínového pláště pozorovala déšť skrápějící žulové šedivou krajinu. Z Kardurínu vyjeli před pěti dny a od té doby déšť ani na chvíli nepolevil.

Lord maršál Nirka Al Smolen zastavil koně vedle ní a zsalutoval. Kapky deště mu stékaly po náprsním krunýři. „Už jen pět mil, Výsosti,“ oznámil jí opatrně. Po té nekonečné cestě se příliš neovládala, a když chtěla, dokázala slovy bodnout jako rozzuřená vosa. Když spatřila jeho obezřetný výraz, povzdechla si. *Dopřej tomu muži trochu klidu, ty nenávidná čarodějnice.* „Děkuji, lorde maršále.“

Al Smolen znovu zsalutoval a o něco klidnější se rozjel dopředu prozkoumat cestu. Hned za ním vyrazila skupina pěti vojáků z jezdecké gardy. Dalších padesát mužů se drželo v blízkosti princezny. Společnost jí dělaly také dvě dvorní dámy, houževnaté venkovanky, které sice pocházely z nuznějších poměrů než většina jejích společníků, ale aspoň ji neobtěžovaly chichotáním ani stížnostmi na nepohodlí. Pobídla Sobola kolenem a vyrazili vzhůru k úzké temné kotlině Skellanského průsmyku.

„Smím se na něco zeptat, Výsosti?“ odvážila se Nersa, vyšší z obou dvorních dam. Byla troufalejší než Jullsa, která na Lyrniny jedovaté poznámky obvykle reagovala dlouhým mlčením.

„O co jde?“ řekla Lyrna, již navzdory tlustému sedlu bodal každý pohyb Sobolova těla.

„Spatříme dnes některého, Výsosti?“

Představa, že uvidí nějakého Lonaka, ji uchvacovala od té doby, co vyjeli z Varinsholdu. Lyrna to připisovala chorobné zvědavosti mláďdí — jako když se dítě šfouřá ve vnitřnostech mrtvého psa. Zatím se jim však mytičtí divoši vyhýbali, nebo to tak alespoň vypadalo. *Nikdo se nedokáže skrývat tak dobře jako Lonakové, Výsosti*, varoval ji bratr velitel v Kardurínu, urostlý muž s prohnaným výrazem v jasných očích. *Vy je neuvidíte, ale oni o vás budou vědět dřív, než se dostanete na deset mil od města.*

Když se zahleděla na blížící se průsmyk, tmavou puklinu zakusující se do horského masivu, spatřila první známky opevnění: nízkou pevnost střežící jižní vstup do sedla a nezřetelnou modrou tečku na jejím ochozu. Bezpochyby nějaký osamělý bratr na dopolední hlídce.

„Jestli je neuvidíme tady, tak nejspíš vůbec,“ odušila směrem k Nerse. I přes bratrovo ujišťování o úspěchu celé této výpravy pořád dost pochybovala. *Copak skutečně po tolika staletích chtějí mír?*

Bratru veliteli, který čekal u pevnosti, bylo něco přes čtyřicet let. Stríběřitě šedivé vlasy měl nakrátko střižené a pod zjizveným obočím mu zářily světlé oči. Pozdravil Lyrnu drsným hlasem vojáka a předpisově se uklonil. „Výsosti.“

„Bratr velitel Sollis, že ano?“ Slezla ze Sobola a chvíli bojovala s nutkáním promnout si brnění zadek.

„Ano, Výsosti.“ Narovnal se a ukázal na další dva bratry stojící opodál. „Na sever nás doprovodí také bratři Hervil a Ivern.“

Lyrna pozvedla obočí. „Jen tři? Váš Princip krále ujistil, že tuto výpravu plně podpoří.“

„Průsmyk střeží jen šedesát bratrů, Výsosti. Nemohu jich uvolnit víc.“ Z rozhodného tónu jeho hlasu vycítila, že zastrašováním ani pochlebováním jeho rozhodnutí nezmění. O Sollisovi už samozřejmě slyšela, byl to slavný mistr šermu Šestého řádu, postrach Lonaků a lapků, veterán od Marbellitu ... mistr Vélina Al Sorny.

Otče, prosím tě...

„Dobrá, bratře,“ usmála se na něj. Byl to jeden z jejích nejlepších úsměvů, vznešený, ne přehnaně okouzlující a se správnou dávkou obdivu ke svědomitému bratrovi. „Nikdy bych se neodvázila zpochybňovat váš úsudek v těchto záležitostech.“

Svědomitý bratr ji pozoroval světlýma očima, beze stopy emocí.

Tenhle je aspoň jiný. „Průvodkyně je tady?“

„Ano, Výsosti.“ Ustoupil stranou a ukázal k pevnosti. „Nechal jsem připravit pohoštění.“

„To je od vás milé.“

Interiér pevnosti očividně nedávno prošel důkladnou očistou, ve vzduchu se však pořád vznášel nasládlý upocení pach, který je typický pro větší množství mužů žijících pospolu v uzavřeném prostoru. Podívala se na prosté, ale vydatné jídlo připravené na stole u krbu. Židle u stolu byly prázdné, stejně jako zbytek místnosti.

„Kde je ta průvodkyně?“ zeptala se Sollise.

„Tudy, Výsosti.“ Došel k těžkým dveřím v protější stěně a zastrčil klíč do velkého zámku. „Museli jsme ji ubytovat dole.“

Otevřel dveře, za nimiž se objevilo klesající schodiště. Ze železného držáku na stěně vytáhl pochodeň. „Když budete tak laskavá a půjdete za mnou.“

Lyrna se otočila k Nerse a Jullse. „Dámy, zůstaňte prosím tady a vezměte si občerstvení, které nám bratři laskavě nachystali. Lorde Maršále, vy pojdte se mnou.“

Společně se Smolenem kráčela za Sollisem po točitých schodech do malé komnaty, jež byla osvětlena pouze úzkým oknem opatřeným železnými mřížemi. V přítmí u zadní stěny seděla nějaká žena. Dlouhé nohy oděné v tmavě červené kůži měla natažené před sebou a oči se jí v šeru leskly. Jakmile uviděla Lyrnu, přitáhla nohy k tělu. Řetěz připoutaný k jejímu kotníku zazvonil o kamennou podlahu.

„Toto je naše průvodkyně?“ zeptala se Lyrna Sollise.

„Ano, Výsosti.“ Tvrdý pohled, který vrhl na ženu schoulenou ve stínu, jasně vypovídal o tom, jaký názor má na celý tento podnik. „Přišla sem před dvěma dny se vzkazem od samotné Nejvyšší kněžky. Podle rozkazů jsme jí poskytli lůžko i stravu a ona té noci bodla jednoho z mých bratrů nožem do stehna. Rozhodl jsem se, že bude rozumné zavřít ji sem.“

„Měla k útoku na toho bratra nějaký důvod?“

Sollis si povzdechl. „Nejspíš odmítl ukojit její... choutky. Mezi Lonaky se zjevně jedná o velkou urážku.“

Lyrna přistoupila blíž k ženě. Sollis se držel dva kroky za ní s rukama u boků. „Jak se jmenuješ?“ zeptala se jí.

„Nemluví jazykem Sjednoceného království, Výsosti,“ řekl Sollis. „Jako skoro všichni Lonakové. Věří, že by naše řeč pošpinila jejich duši.“ Pak se otočil k Lonačce. „*Esk gorin ser?*“

Žena neodpověděla. Přesunula se o něco blíž, takže jí bylo lépe vidět do hranatého obličejce. Měla jemné rysy a vystouplé lícni kosti. Skoro holou lebku zdobil dlouhý černý copánek vinoucí se od temene až na rameno; na jeho konci se leskl ocelový kroužek. Na sobě měla vestu bez rukávů ušitou z tenké kůže. Pokožku od levého ramene až k bradě pokrývalo tetování — spletité červenozelené symboly. Vychrtila něco ve svém jazyce.

„*Ehkar!*“ vyštěkl Sollis, naklonil se k ní a výhrůžně se na ni zadíval.

Žena mu pohled oplátila, roztáhla rty do širokého úsměvu, až se jí zuby v příšeří komnaty zaleskly.

„Co říkala?“ zeptala se Lyrna.

Sollis si znovu povzdechl. „Chce, ehm, jídlo, Výsosti.“

Lyrna se učila lonacky z učebnice, z té nejpodrobnější, jakou našla ve Velké knihovně. Starý mistr Třetího řádu ji zasvětil do tajů různé výslovnosti samohlásek a drobných změn v přízvuku, které můžou pozměnit význam slova nebo věty. Bez okolků přiznal, že má ve znalosti tohoto jazyka mezery a že od doby, kdy v mládí pobýval na severu a učil se řeči od lonackých zajatců, kteří s ním byli ochotni hovořit výměnou za svobodu, už mnohé zapomněl. Lyrna nicméně ovládala lonačtinu natolik, že si dokázala ženina slova zhruba přeložit. Rozhodla se však, že je chce slyšet od toho svědomitého bratra.

„Povězte mi, co přesně říkala, bratře,“ rozkázala. „Musím na tom trvat.“

Sollis si odkašlal a promluvil co možná nejmíc monotónním hlasem. „Když jsou lonační muži na lovu, ženy o sebe navzájem pečují v oblasti... nočního potěšení. Kdybyste patřila k jejímu klanu, přála by si, aby muži zůstali na lovu navěky.“

Lyrna se otočila k Lonačce a našpulila rty. „Opravdu?“

„Ano, Výsosti.“

„Zabijte ji.“

Žena uskočila, uchopila řetězy a připravila se k boji. Upřeně pozorovala Sollise, ačkoli ten se ani nehnul.

„Vypadá to, že přece jen mluví naším jazykem,“ podotkla Lyrna. „Jak se jmenuješ?“

Žena se na ni zamračila, pak se najednou rozesmála a narovнала se. Byla vysoká, o jeden nebo dva palce vyšší než Sollis i Smolen. „Davoka,“ řekla a vzdorně zvedla bradu.

„Davoka,“ zopakovala Lyrna tiše. *Archaický výraz pro oštěp.* „Jaký vzkaz neseš od Nejvyšší kněžky?“

Davoka měla silný přízvuk, ale vyslovovala pomalu a pečlivě, aby jí bylo rozumět. „Dovedl královnu *Merim Her* k Hoře,“ odpověděla. „Dohlédni na to, aby dorazila živá a zdravá.“

„Jsem princezna, ne královna.“

„Říkala, že jsi královna. Takže jsi královna.“ Z jistoty v jejích slovech Lyrna pochopila, že by nebylo moudré klást na toto téma další otázky. Skromná sbírka prací o dějinách a kultuře Lonaků ve Velké knihovně nabízela jen nejasné a často protichůdné informace, všechny se ale shodovaly na jedné věci: slova Nejvyšší kněžky jsou nezpochybnitelná.

„Když tě pustím, pobodáš další bratry nebo za nimi budeš chodit s nemístnými návrhy, které urážejí jejich poslání?“

Davoka opovržlivě pohlédla na Sollise a ve svém jazyce zamumlala: *S těmihle impotenty se už špinit nebudu.* „Ne,“ řekla pak Lyrně.

„Výborně.“ Princezna kývla na Sollise. „Může s námi povečeřet.“

U stolu Davoka varovným pohledem naznačila Jullse, aby jí uvolnila místo po Lyrnině boku. Dáma zbledla, omluvila se od stolu, před Lyrnou udělala pukrle a odběhla do komnaty, o níž se dělila s Nersou. *Ráno ji pošlu domů,* rozhodla se Lyrna. *Není tak odolná, jak jsem doufala.* Nersa byla naopak Davokou uchvácená. Kradmo po ní pokukovala přes stůl, za což si vysloužila jeden nebo dva zlostné pohledy.

„Ty sloužíš Nejvyšší kněžce?“ zeptala se Lyrna Davoky, která si tenkým nožem ukrajovala plátky jablka.

„Všichni Lonakové jí slouží,“ odvětila Davoka mezi sousty.

„Ale ty patříš k jejímu dvoru?“

Davoka se rozřehtala. „Dvoru? Pcha!“ Dojedla jablko a ohryzek hodila do krbu. „Ona má horu, žádný dvůr.“

Lyrna se usmála a obrnila se trpělivostí. „A ty tam máš nějaké postavení?“

„Střežím ji. Střežit ji můžou jenom ženy, protože jenom ty jsou důvěryhodné. Muži se v její blízkosti chovají jako blázni.“

Lyrna se toho o domnělé moci Nejvyšší kněžky dočetla spousta. Až příliš podrobně pojatá kniha s názvem *Krvavé rituály Lonaků* vyprávěla o šlechtných mužích, kteří zešíleli, jen co na ni jedinkrát pohlédli. Ať už byly pravdivé nebo ne, všechny texty poukazovaly na silnou víru v její Temné schopnosti. Právě to, nikoli bratrovy prosby, bylo skutečnou příčinou, proč souhlasila s touto výpravou.

Tolik let studia, utajeného pátrání a náročného shánění odkazů, a pořád neměla žádný důkaz. *Zjistěte si něco o jednookém muži ze západní čtvrti*, řekl jí toho dne, kdy ji před všemi účastníky letního festivalu políbil. A ona ho poslechla. Příběhy, které jí převyprávěli sloužící, jimž důvěřovala natolik, že je mohla poslat hledat odpovědi do nejbližší čtvrti hlavního města, se jí zpočátku zdály nesmyslné. Jednooký byl králem podsvětí a dokázal spoutat člověka pouhou vůlí. Pil krev svých nepřátel, aby získal jejich moc. V katakombách pod městem prováděl na dětech temné rituály. Jedinou jistotou v Jednookého životním příběhu byl jeho konec: Zabili jej bratři Šestého řádu, podle některých dokonce samotný Al Sorna. Jen na tomto faktu se shodovaly všechny zdroje.

A tak pátrala dál, sbírala informace po celém království. Nilsélinská dívka, která dokázala přivolat vítr, chlapec z Jižní věže, který hovořil s delfíny, muž, jehož v Cumbrelínu viděli probouzet mrtvé. Nejméně stovka fantaskních příběhů, z nichž většina se po prověření ukázala být nadsázkou, nedorozuměním, pomluvou nebo naprostou lží. Žádný důkaz. Nedostatek jasných odpovědí ji rozčiloval, hnal kupředu, nutil ji nořit se hlouběji a hlouběji. Svými neustálými požadavky na starší a starší knihy dávala knihovníkovi pořádně zabrat. Uvědomovala si, že toto zaujetí pramení především z nudy. Po bratrově nástupu

na trůn ztratila u dvora jakýkoli vliv. Měl svoji královnu, malého Januse a Dirnu, své budoucí nástupce, a nekonečnou řadu poradců. Malcius si v radách liboval. Čím víc jich dostal, tím lépe, zvláště když si poradci navzájem protiřečili. Král poté obvykle nařídil, aby byla daná věc dále prozkoumána, většinou tak důkladně, že trvalo několik měsíců, než došel ke konečnému rozhodnutí. Pokud ovšem celou záležitost nevystřídaly naléhavější otázky. Jediné rady, kterým Malcius nenaslouchal, byly ty od jeho sestry.

Nezapomeň, nabádal ji otec před mnoha lety coby malou holčičku, která předstírala, že si hraje s panenkami. Muž, který žádá radu, buď rád předstírá uvážlivost, nebo je tak slabý, že nemá vlastní názor.

Aby Malciovi nekřivdila, na jedno téma měl vlastní názor vždy: na cihly a maltu. „Udělám z tohoto království zemi divů, Lyrno,“ zasníl se jednou nad velkolepým plánem přestavby západní čtvrti Varinsholdu. Úzké uličky a chudinské osady měly ustoupit širokým bulvárům a parkům. „Tak si zajistíme budoucnost. Dáme lidem království, ve kterém budou moci žít, ne jenom přežívat.“

Měla ho ráda, to ano, přestože tuto skutečnost dávala najevo poněkud nevybíravými způsoby. Jenže její bratr byl bláznivý snílek.

„Kolik máš mužů, královno?“ zeptala se jí Davoka zničehonic.

Lyrna překvapeně zamrkala. „Já ... doprovází mě padesát jezdců.“
„Nemyslím strážce. Muže ... vy je nazýváte manžely.“

„Nemám manžela.“

Davoka na ni zamžourala. „Ani jednoho?“

„Ne.“ Napila se vína. „Ani jednoho.“

„Já jich mám deset.“ Lonačka se dmula pýchou.

„Deset manželů!“ vyhrkla Nersa ohromeně.

„Ano,“ ujistila ji Davoka. „Ani jeden z nich nemá žádnou další ženu. Když si vezmou mě, další už nepotřebují!“ Zasmála se a praštila pěstí do stolu, až Nersa poskočila.

„Pozor na jazyk, ženo!“ okřikl ji lord maršál Al Smolen. „Takové řeči nepatří do společnosti Její Výsosti.“

Davoka zakoulela očima a natáhla se pro kuřecí stehno. „*Merim Her.*“ Povzddechla si. *Mořská špína nebo odpad vyplavený na břeh, záleží na intonaci.*

„Kolik dní trvá cesta k Hoře Nejvyšší kněžky?“ zeptala se Lyrna.

Davoka se zakousla do kuřecího stehna, ukázala všech deset prstů a pak ještě jednou.

Dalších dvacet dní v sedle. Lyrna potlačila vzdech a v duchu si připomněla, že musí požádat Nersu o další hojivou mast.

Jullsa plakala a žadonila, aby směla zůstat. Lyrna jí věnovala jeden ze stříbrných náramků vykládaných lazuritem, které si schovávala pro podobné příležitosti, k tomu měsíc s deseti zlatými a poděkovala jí za službu. Ujistila ji, že jejím rodičům napíše co nejpochvalnější dopis a že zůstane u dvora vždy vítaným hostem. Pak odešla za Sobolem a nechala Nersu, aby svoji vzlykající kamarádku utěšila.

„Děláš dobře, královno,“ ozvala se za ní Davoka sedící na svém mohutném poníkovi. Byla oděná v silné vlčí kožešině a v ruce držela dlouhý oštěp s trojúhelníkovým hrotem z černého kovu — jeho ostré hrany se blýskaly ve vycházejícím slunci. „Tamta je slabá. Její děti nepřežijí první zimu.“

„Říkej mi Lyrno.“ Vyhoupala se do sedla. Jezdecké šaty byly od pasu k lemu plisované, aby mohla pohodlně sedět v sedle, přesto se v nich necítila nikterak pohodlně.

„Lyr-na,“ vyslovila Davoka pečlivě. „Co to znamená?“

„Znamená to, že moje matka měla ráda svoji babičku.“ Zasmála se Davočinu zmatenému výrazu. „Asrélnská jména nic neznamenají. Dáváme dětem jména, jaká nás napadnou.“

„Lonacké děti si jméno volí samy.“ Davoka si nadhodila oštěp. „Svoje jméno jsem si vybrala poté, co jsem tohle sebrala muži, kterého jsem sama zabila.“

„Ublížil ti?“

„Mnohokrát. Byl to můj otec!“ Zasmála se a pobídla svého poníka.

Opevnění Skellanského průsmyku sestávalo ze složitého bludiště hradeb a věží. Každá kamenná hradba byla postavena v takovém úhlu, aby se z ní útočníci zřítili do úzké smrtící propasti. Lyrna obdivovala propracovanost celého systému, který umožňoval pokračovat v obraně i poté, co jedna jeho část padla do rukou nepřítele. Jak vjížděli hlouběji do průsmyku, věže a hradby sahaly stále výš.

Sollis je provedl desítkou bran se železnými padacími mřížemi. Navzdory síle opevnění pochopila, že měl pravdu. Na to, aby obsadil všechny obranné pozice, neměl dost bratrů. Všimla si, jak se Davoka přimhouřenýma očima rozhlíží po opevnění, a pochopila, že došla ke stejnému závěru. *Je to snad všechno jenom lest?* pomyslela si Lyrna. *Není Davoka jen špeh, který má zhodnotit stav obrany?*

Když si vybavila varování bratra s vychytralým pohledem, že Lonakové tady na severu znají každý kout, tu myšlenku rychle opustila. *Vědí, jak je naše obrana slabá, a přesto Nejvyšší kněžka, místo toho, aby zaútočila, poslala vzkaz, že chce vyjednávat o míru. Ale jenom se mnou.*

Trvalo déle než hodinu, než se po cestách tak úzkých, že se na ně vešel jen jeden kůň, propletli mezi hradbami a bránami a vynořili se na severní straně průsmyku. Déšť konečně ustal a mezi mraky prosvítalo slunce, jehož paprsky ozářily hornaté území Lonaků. V dále se tyčily nádherné vrcholky připomínající modrošedá monstra z žuly a ledu.

Davoka zvedla hlavu k obloze, zhluboka se nadechla a vydechla. *Určitě si očisťuje plíce od našeho odporného vzduchu,* pomyslela si Lyrna.

Lonačka dovedla svého poníka do čela průvodu a pokračovala k úzké kamenité stezce svažující se do údolí. Bez dalšího slova nebo gesta zamířila dolů. Očividně čekala, že ji budou bez okolků následovat. Lyrna si všimla Smolenova podezřívavého výrazu a kývnutím hlavy mu naznačila, že pojedou za ní. Když svým mužům dával rozkazy, viděla, jak polyká slova protestu.

Další čtyři hodiny putovali přes různá údolí a úbočí porostlá ostrůvky borového lesa. Lyrna obdivovala drsnou krásu místní krajiny. Věčnou šed' oblasti severně od Kandurínu vystřídaly oku lahodící odstíny sytých barev mihotající se v záři slunce na skalách a kopcích porostlých vřesem. *Možná právě proto o svou zemi tak tvrdě bojují,* pomyslela si. *Protože je krásná.*

Když Lonačka konečně zastavila k odpočinku, Nersa položila do vřesu hedvábný polštářek a přinesla Lyrně kuřecí maso s rozinkovým chlebem a pohár suchého cumbrelínského vína, které měla princezna tolik ráda. Místo zákusku jí nabídla několik kousků z tenčící se zásoby čokoládových pralinek.

„Vypadají jako králičí bobky,“ poznamenala Davoka a podezřívavě jeden z nich očichala. Bez optání si k nim přisedla a pustila se společně

s nimi do jídla. Lonakové se na cestách nejspíš dělí o jídlo rovným dílem.

„Vezmi si,“ vybidla ji Lyrna a sama si strčila jednu pralinku do pusy. *Rum a vanilka, moc dobré.* „Budou ti chutnat.“

Davoka si opatrně kousla a zorničky se jí rozšířily potěšením, které však zase rychle skryla. Zamračila se nad svým pokleskem a v lonačtině zamumlala: „*Pohodlí člověka oslabuje.*“

„Máš s sebou zbraň,“ podotkla a ukázala na přívěsek na princeznině krku. „Umíš s ní zacházet?“

Lyrna přívěsek vzala do ruky. Obyčejný vrhací nůž používaný často v Šestém řádu, jen o málo větší než hrot šípu. Byl to ten nejméně zdobný šperk z její rozsáhlé sbírky, jediný, který nosila pravidelně, tedy alespoň ve chvílích, kdy nebyla celému dvoru na očích.

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Je to jenom památka. Dárek od ... od starého přítele.“ *Otče, prosím tě...*

„Nosit zbraň, kterou neumíš používat, je zbytečnost.“ Dřív než ji kdokoli stihl zastavit, se k ní Davoka naklonila a přetáhla jí řetízek i s nožem přes hlavu. „Pojď, ukážu ti to.“ Zvedla se a došla k nízké borovici na okraji stezky.

Nersa zlostně vyskočila. „Urážíš Její Výsost! Princezna Sjednoceného království si nešpiní ruce bojovými technikami.“

Davoka na ni bezradně pohlédla. „Těm slovům nerozumím.“

„To je v pořádku, Nerso.“ Lyrna vstala a položila dvorní dámě ruku na rameno, aby ji uklidnila. „Tady musíme s každým vycházet co nejlépe.“

Šla za Davokou k borovici. Lonačka strhla nůž z řetízku a podržela ho na slunci. „Je ostrý, výborně.“ Švihla paží, nůž prolétl vzduchem a zabodl se do kmene.

Lyrna se ohlédlá k místu, kde seděl Sollis se svými dvěma bratry. Sledoval ten výjev bez známky pobavení ve tváři. Všimla si, že na dosah jeho ruky leží luk s nasazeným šípem.

„Zkus to, Lyrno.“ Davoka nůž vypáčila z kůry a přinesla ho princezně.

Lyrna se na nůž ve své ruce podívala, jako by ho viděla poprvé v životě. Celé ty roky, co ho nosila, se ani jednou nepokusila použít ho k jeho původnímu účelu. „Jak?“

Davoka ukázala k borovici. „Podívej se na strom a pak hod.“

„Ještě nikdy jsem to nedělala.“

„Tak to se netrefíš. Zkusíš to znovu a zase mineš. A znovu a znovu, až se to podaří. Pak budeš vědět jak.“

„Vážně je to tak jednoduché?“

Davoka se zasmála. „Ne. Je to těžké. Naučit se ovládat jakoukoli zbraň je těžké.“

Lyrna se podívala na strom, napráhla ruku a vši silou mrštila nožem před sebe. Nerse a strážným pak půlhodiny trvalo, než ho našli v okolním vrěsu.

„Zítra zkusíme silnější strom,“ usmála se Davoka.

Do večera jako by urazili snad sto mil, Lyrna však věděla, že jich ve skutečnosti bylo spíš dvacet. Davoka vybrala tábořiště na vrcholu skalnatého pahorku s výhledem do malého údolí. Sollis i Smolen uznali, že z tohoto místa se lze bránit útoku ze všech stran. Smolen rozmístil své muže po obvodu tábora a Sollis s ostatními bratry si našli stanoviště necelých deset stop od Lyrnina stanu. K večeri byl pečený bažant se zbytkem rozinkového chleba. Davoka si očividně velmi pochutnala, ačkoli jídlo ani slovem nepochválila.

„Tak, Lyrno,“ řekla, když dojedli a ona se naklonila k ohni a natáhla k němu ruce, aby se zahřála. „Jaký mi povíš příběh?“

„Příběh?“ podivila se Lyrna.

„Tvůj tábor, tvůj příběh.“

Slovo „příběh“ vyslovila se stejnou vážností, s jakou někteří služebníci Víry hovořili o Zemřelých. Lyrna při svém studiu narazila na mnoho zmínek o tom, jakou úctu chovají Lonakové ke svým dějinám, neuvědomila si ale, že se blíží náboženské vášni.

„Je to jejich zvyk, Výsosti,“ ozval se Sollis sedící na druhé straně ohně. „Nemusí být dlouhý, stačí, když bude pravdivý.“

„Ano,“ potvrdila Davoka. „Jen pravdu. Nechci žádnou z těch lží, které si zapisujete a říkáte jim básně.“

Jen pravdu. Lyrna skryla kyselý úsměv. *Jak už je to dlouho, co jsem někomu něco vyprávěla?* „Znám jeden příběh,“ řekla Davoce. „Je velmi

zvláštní. Mnozí přísahají na jeho pravdivost, ale já ji nemohu potvrdit. Možná bys to mohla posoudit, když ti ho povím.“

Davoka se chvilku zamyšleně mračila. „Poslechnu si ho, královno. A rozhodnu, jestli je pravdivý.“

„To mě těší.“ Lyrna se zabořila do svého polštáře a přes plameny se vlídně usmála na Sollise. „A vy, bratře. Byla bych vám velmi vděčná za váš názor na můj příběh. Nazývám ho Legenda o jednookém muži.“

Z jeho světlých očí nedokázala nic vyčíst. „Jistě, Výsosti.“

Na chvilku se odmlčela, aby uklidnila dech. Dostalo se jí výuky rétoriky — na vlastní žádost, neboť její otec na toto umění pohlížel s jistou dávkou opovržení. Vždy upřednostňoval hovory v soukromí. „Před více než deseti lety,“ začala, „se ve městě zvaném Varinshold objevil muž, který se prohlásil vládcem všech zlodějů.“

Davoka se zamračila. „Zlodějů?“

„Varniš,“ vysvětlil Sollis. *Vyhnanec, bezdomovec, bezcenný člověk, zloděj nebo mizera, záleží na intonaci.*

„Aha,“ přikývla. „Pokračuj, královno.“

„Tento muž měl od narození zlou povahu,“ vyprávěla dál Lyrna. „Spáchal spoustu zločinů — krádeže, vraždy a znásilnění, prý na chlapcích i dívkách. Byl tak krutý, že se ho všichni ostatní báli natolik, že mu platili, aby je nechal být. Jeden mladý zlodějíček však zaplatit odmítl. Byl to kluk s bystrým zrakem a s nožem stejným, jako mám já.“ Zvedla svůj vrhací nůž a ten se zaleskl v záři ohně. „A náš mladý zlodějíček svým nožem vypíchl králi podsvětí oko. Ten se několik dní s řevem zmítal v bolestech a pak upadl do hlubokého spánku. Jeho poskoci si mysleli, že zemřel, proto ho začali balit do plátna a chystali se jej hodit do nejhlubších vod v přístavu; právě tam totiž odpočívá většina členů varinsholdského podsvětí. Ale smrt ho nepřemohla, pán podsvětí znovu povstal a od té doby byl znám jako Jednooký.“

Hnán obrovským vztekem páchal při pátrání po tom zlodějíčkovi odporné činy. Nakonec k velké nelibosti zjistil, že se hoch stal bratrem Šestého řádu, čímž se dočasně ocitl mimo dosah jeho moci. A tady začíná být můj příběh zvláštní, protože se říká, že po ztrátě oka získal Jednooký velkou sílu, Temnou sílu.“

„Temnou?“ zeptala se Davoka.

„*Rova kha ertah Mahlessa*,“ vysvětlil jí Sollis. *Takovou, kterou zná jen Mahlessa, Nejvyšší kněžka.*

Lonačka se zvedla. „Tohle už nechci poslouchat,“ prohlásila, vyhnula se Lyrninu pohledu a zmizela ve tmě.

„Oni o těchto věcech nemluví, Výsosti,“ poučil ji Sollis. „Když o něčem mluvíte nahlas, dáváte tomu jasnou podstatu. Jsou raději, když Temné síly žádnou podstatu nemají.“

„Chápu.“ Lyrna si přitáhla plášť pevněji k tělu. „Inu, vypadá to, že mi zůstal jen jeden posluchač.“

„Už jsem o tom slyšel. Jednooký muž, který dokázal ostatní spoutat jen svou vůlí. Je to nesmysl.“ Sollis se zvedl a potěžkal luk. „Mám první hlídku, takže mě omluvte, Výsosti.“ Naprosto předpisově se uklonil a odešel.

„Jak to končí, Výsosti?“ zeptala se Nersa schoulená u vchodu do svého stanu. Na hlavě měla čepici z liščí kožešiny. „Co se s tím jednookým mužem stalo?“

„Říká se, že podle očekávání zemřel ošklivou smrtí. Služebníci Šestého řádu ho zabili v podzemních chodbách pod městem.“ Lyrna vlezla do vlastního stanu. „Raději si odpočiň, Nerso. Pochybuji, že zítřek bude méně namáhavý než dnešek.“

„Ano, Výsosti. Dobře se vyspěte.“

Dobře se vyspěte. Ona by přivítala jakýkoli spánek, nepokojný, plný snů, přerušovaný, bylo jí to jedno. Hlavně aby unikla neklidnému převalování v této kožešinové kleci, nad níž se třepotá stanové plátno. Do stěn stanu se opíral ostrý severák, až to nepříjemně hučelo a pleskalo. To jí však ve spánku nebránilo, dnes ani předchozích pět let. *Každou noc!* zuřila. *Dokonce i tady v téhle ledové pustině, po tolika milích na tom prokletém koni.*

Bylo to pořád stejné: každou noc ležela v posteli čekajíc na spánek, který nepřicházel. Většinu noci strávila ponořená ve vzpomínkách a usínala až k ránu, kdy ji přemohlo vyčerpání. Navzdory každonocnímu utrpení nikdy nešla k léčiteli pro lektvar na spaní, nikdy se neopíjela vínem ani netupila smysly jukou. To mučení nenáviděla, ale

snášela ho. Byl to její dluh. Když její mysl ztratila povědomí o okolním světě, ale ještě ne dost na to, aby se ponořila do spánku, zlá vzpomínka vyplavala na povrch. *Stařec v posteli, tak starý a sešlý věkem a lítostí, se sotva podobal jejímu otci. Málokdo by věřil, že tohle je král.*

Stála ve dveřích jeho ložnice a v ruce držela svitek se zlomenou pečeti. Alpírský císař jim projevil laskavost, že ho nechal napsat v jazyce Sjedenocenného království. Stařec sjel pohledem od její tváře ke svitku. Podrážděně mávl na lékaře shromážděné okolo postele a vyštěkl něco hlasitěji, než by od něj čekala. Lékaři se rozprchli.

Stařec jí pokynul kostnatou rukou a ona poklekla vedle jeho postele. Z hrdla mu vyšlo tiché zachroptění, slova však byla jasná a zřetelná. „Takže to je ono?“

Lyrna položila svitek na postel. „Mám ti ho přečíst?“

„Pcha!“ sykl a škul rukou. „Vím, co se tam píše. Je to zbytečné. Chtějí toho kluka. Chtějí Vraha Nadějného.“

Podíval se na krasopisně popsany svitek. „Ano, výměnou za Malcia. On žije, otče.“

„Jisté že žije, prokletí nikdy neumírá.“

Lyrna pevně zavřela oči. „Otče, prosím...“

„To je všechno? Jenom toho kluka?“

„Jeho muži můžou odplout. Nežádají žádné odškodnění ani odměny. Jenom jeho.“

Do ticha chvíli zněl jen starcův chrčivý dech. Lyrna se mu podívala do očí. Jeho jasný a nelítostný pohled jí prozradil, že navzdory nemoci a vysokému věku ve své hlavě pořád sprádá pletichy. „Ne,“ rozhodl.

„Otče, prosím tě...“

„Ne!“ Výkřik vyvolal záchvat kašle, při němž král v posteli zlomil v pase. Byl tak vyhublý a sešlý, až se bála, že se přelomí jako větvička.

„Otče...“ Pokusila se ho položit zpátky na polštář, ale on ji odstrčil.

„Řekneš jim, že ne, dcero!“ Spaloval ji zlostným pohledem. Přerývavě lapal po dechu a po rtech a bradě mu stékala krev. „Tohle všechno jsem nedělal proto... aby mi to teď někdo překazil. Alpírského velvyslance pošleš domů... se zamítavou odpovědí a prohlášením našich zákonných nároků na přístavy... Pak vyšleš zbytek flotily... do Liněse s rozkazy pro Al Sornu, aby i s armádou odplul... Vráť se do království se všemi poctami... Až zemřu, což nebude dlouho trvat... Vdáš se za něj a ujmeš se trůnu...“

„Můj bratr...“

„Tvůj bratr je k ničemu!“ Zařval a natáhl se k ní přes postel. „Myslíš, že jsem... celé ty roky pracoval proto, abych svoje království svěřil... bláznovi, který ho do deseti let dovede ke zkáze?“ Znovu se strašlivě rozkašlal. Na povlečení dopadly kapky krve. Lyrna se otočila, aby povolala lékaře, ale král ji popadl kostnatou rukou za zápěstí. I jako vetřichý stařec měl stisk válečníka. „Ta válka, Lyrno...“ řekl teď s klidnějším, skoro prosebným výrazem, „... království je otrěsené, pokladna prázdná... Musíš ho znovu postavit na nohy, jen ty ho můžeš zachránit. Je to tvůj úkol...“

V tom okamžiku se jí zhnusil. Tam, kde se jí dotkl, jako by jí páčila kůže. Vyskubla se mu a ucouvla. A on dál prosil. Z úst mu vytékal pramínek krve. „Prosím, Lyrno... je to na tobě.“

Mlčky se dívala, jak zuří a zmitá sebou, dokud se nezdálo, že z něj snad všechna krev vytekla na povlečení. Zůstal vyčerpaně ležet, třásl se a z jeho nenávisných úst už nevycházela žádná slova. Polkla, čekala, dokud nezavřel oči a pohyb hrudníku se nezpomalil. „Pánové,“ zavolala a snažila se, aby její hlas zněl co nejméně vylekaně. „Pánové, král!“

Lékaři se nahrnuli dovnitř a shlukli se u královy postele jako krkavci okolo uhynulého koně. „Dělejte, co můžete, pánové!“ zapřísahala je. Po půl hodině snažení k ní jeden z lékařů přistoupil a uklonil se.

„Pane?“ zeptala se, slzy v očích.

„Výsosti, král upadl do posledního spánku. Do východu slunce bude u Zemřelých.“ Poklekl před ní na koleno a ostatní ho následovali.

Zavřela oči a nechala skápnout poslední slzu, přičemž věděla, že žádnou další už pro svého otce nikdy neuroní. „Děkuji vám, pánové. Dohlédněte prosím na jeho pohodlí.“

Vzala si svitek a vyšla z ložnice. Alpířský velvyslanec seděl tam, kde ho nechala — na lavičce na hlavním nádvoří. Mramorová dlažba se namodralé třpytila ve světle úplňku a sloupy vrhaly dlouhé stíny.

„Drahý lorde Velse,“ oslovila ho.

Lord Velsus, vysoký černoch oděný v jednoduchém modrobílém plášti, se uklonil. „Výsosti. Jakou zprávu mi nesete od otce?“

Lyrna pevně stiskla svitek v ruce a cítila, jak se pergamen láme a ničí krasopisná slova. „Král Janus Al Nieren považuje váš návrh za přijatelný.“

Poznala, že teď už sní: modř úplňku byla až příliš jasná, lord Velsus měl v očích až příliš posměšný výraz a pak se najednou vrhl vpřed a zakryl jí ústa dlaní...

S trhnutím se probudila. Výkřik ztlumila dlaň, která jí tiskla rty k zubům. Přímo nad sebou spatřila Davočiny oči, v nichž se odrážely záblesky nože v její ruce.

KAPITOLA PĚT

♦ FRENTIS ♦

„Jsi svobodný muž s nevelkým majetkem a já jsem tvoje manželka. Vzali jsme se nedávno. Míříme k alpírské hranici, kde máš domluvené zaměstnání pomocného chovatele otroků.“ Žena si oblékla šedivé roucho z méně kvalitní bavlny a rozkázala Frentisovi, aby si na sebe vzal podobně prosté oblečení. „Děti nemáme. Matka mi říkala, abych si tě nebrala, ale já jsem ji neposlechla. Jestli ti tenhle poslední pokus nevyjde, budu usilovat o zneplatnění manželství, na to nezapomeň.“ Zamračeně mu pohrozila prstem jako nějaká semetrika.

Stáli na nádvoří jejího domu, kde se toho rána objevil dvoukolák tažený poníkem. Horvek jí ukázal tajnou schránku nad nápravou, v níž byly ukryté různé zbraně a jedy. Prohlédla si každou dýku, krátký meč a lahvičku a pak spokojeně přikývla. „Vrátím se možná až za rok,“ pověděla Kuritajovi, když nasedla na vozík. „Postarej se, aby bylo o generála dobře postaráno.“

„Provedu, madam.“

„Tak jedeme, ty malý ubožáku,“ otočila se k Frentisovi se smíchem. „Myslím, že tahle role se mi bude líbit.“

Frentis vzal do rukou otěže a z nádvoří vyvedl poníka na náměstí. Skupina otroků čistila bronzovou jezdeckou sochu. Žena z ní nespustila oči, dokud nezahnuli za roh na cestu k jižní bráně. „Určitě se o něm chceš dozvědět víc, že?“ zavolala na něj, když táhl poníka davem na ulici. „O tom muži na koni.“

Ohlédl se za ní přes rameno, ale neřekl nic. Měla neuvěřitelnou schopnost číst jeho myšlenky, přestože se usilovně snažil nedat na sobě znát zvědavost ani překvapení. „Neboj se,“ ujistila ho. „Je to dlouhý příběh, ale ráda ti ho povím, až vyjedeme z města.“

Cesta k bráně trvala celé věky. Ulice Mirtesku byly plné otroků a svobodných občanů, kteří jako by se snažili co možná nejméně překážet ostatním.

„Uhni, ty žebráku!“ zařval na Frentise nějaký tlustoch v šedivém oděvu, který se tlačil okolo nich a ohnal se po jejich poníkovi. Pouto na chvíli povolilo a Frentis nakopl tlustocha kolenem do slabin. Muž zůstal ležet na dláždění.

„Jak já nesnáším nevychovance,“ posteskla si žena.

O několik ulic dál Frentisovu pozornost upoutal podivný výjev. Před nádherným domem stál muž v otrhaných otrockých hadrech. Mohlo mu být okolo čtyřiceti let, hlavu měl skloněnou a na krku mu visela cedulka s jediným slovem. Za ním další otroci pod dozorem dohlížitele vynášeli z domu nábytek, zatímco na malém nádvoří seděla žena se dvěma dětmi a celé to pozorovala. Frentise zarazily nenávistné pohledy, které paní vrhala směrem k muži s cedulkou. Podobný výraz měl v očích i starší, asi patnáctiletý syn. Když se drkotali okolo, Frentis si všiml, že dohlížitel podává matce nějaký svitek. Jeden z otroků zatím zajistil vstupní dveře řetězem opatřeným těžkým zámkem. Ještě než celou scénu ztratili z dohledu, zachytil ve všeobecném šumu slovo „zneplatnění“.

„Muž, který nedokázal splácet své dluhy,“ poznamenala žena z dvoukoláku. „Nezaslouží si rodinu, domov ani svobodu.“

Při průjezdu bránou museli zaplatit poplatek ve výši tří kroužků a potom další kroužek za použití silnice. Frentis začínal zjišťovat, že Volaři mají poplatky velmi rádi. Na druhou stranu musel uznat, že silnice za to stojí. Měla dokonale rovný povrch tvořený natěsně naskládanými cihlami a byla dost široká na to, aby se na ni vešly dva plně naložené povozy. Táhl se do dálky k obzoru zahalenému oparem. Žádná ze silnic ve Sjedenocném království se jí nemohla rovnat. V duchu žasl nad tím, s jakou rychlostí by po podobné silnici mohla postupovat armáda.

„Nádhera, co?“ podotkla žena, která znovu s nesnesitelnou lehkostí přečetla jeho myšlenky. „Postavil ji ten muž na koni, už to bude skoro tři staletí.“

Frentis odolal nutkání se k ní obrátit, ačkoli chtěl slyšet víc. „Jmenoval se Savarek Avantir,“ pokračovala, zatímco projížděli úhlednými sady pomerančovníků. „Byl to senátor a generál, dobyvatel jižních provincií a možná nejlepší stratég v impériu nebo dokonce i na celém světě. Stejně jako váš šílený král měl pocit, že je stále ve stínu Alpíranů.“

Deset let se snažil získat ještě jednu provincii, poslední kousek tohoto kontinentu, který nám nepatřil. A celých deset let Alpírané prolévali oceány krve, aby ji ubránili. Potkávali se s jednou porážkou za druhou, Avantir každou jejich armádu rozprášil, ale oni vždycky poslali novou. Jejich síla tkví v počtu, ne v těch jejich ubohých smyšlených bozích. Dostali bolestivou lekci, která ale Avantira dohnala k šílenství. Jeho život ukončil nůž vraha, protože se Senát po Avantirových požadavcích na další a další muže začal obávat o jeho přičetnost. Tak už to s významnými muži bývá — nevidí nože těch, kteří žijí v jejich stínu.“

Pak zmlkla a až do večera nic neřekla. Utábořili se na odpočívadle asi třicet mil jižně od Mirtesku. Bez rozpaků se vžila do role štouravé manželky. Když vařila večeri, nadávala mu za to, jaké vybral tábořiště, a během toho, co ho poučovala o všech jeho selháních v manželství, se dožadovala dalšího dřeva. Ostatní cestovatelé po nich pobaveně nebo účastně pokukovali. Otroci samozřejmě plnili své úkoly s očima sklopenýma k zemi a prázdnými pohledy.

„Tak jez, ty nevděčný zmetku,“ utrousila a podala mu misku kozí polévky.

Po prvním soustu pochopil, že se jeho paní umí mnohem lépe ohánět mečem než vařečkou. Přinutil se jídlo sníst, léta u Šestého řádu jeho žaludek naučila strávit i tu nejnechutnější potravu.

Žena se držela své role až do setmění, kdy ostatní cestovatelé zmizeli ve stanech. „Určitě tě zajímá, co s ním mám společného,“ navázala na předchozí vyprávění. Frentis nehnute seděl u ohně a mlčel.

Ona se pousmála. „Možná slavný předek? Pra-pra-pra-dědeček?“ Její úsměv povadl. „Kdepak. Byl to můj otec, drahý manželi. Jsem poslední z rodu Avantirů, ačkoli teď už to jméno — ani žádné jiné — nepotřebuju.“

Lže, pomyslel si. Snaží se mě ošálit. Ráda si s ním hrála, což dokázala už onoho prvního večera v jejím domě, kdy ho přiměla vlézt za ní do láně. Přitiskla se k němu, hladila ho pod vodou a tiše mu šeptala do ucha: *Můžu tě přinutit...* Při té vzpomínce se znovu zastyděl za reakci svého těla a zavřel oči.

„Ujišťuji tě, že je to pravda,“ pokračovala. „Ačkoli nečekám, že tomu uvěříš, když tak lpíš na těch svých pověrách. Ale nakonec uvěříš, nejdražší.“ Naklonila se k němu a upřeně mu pohlédla do očí. „Během naší

cesty uvidíš tolik věcí, že můj příběh ti vedle nich přijde jako nudná pohádka.“ Znovu se usmála, vstala a přesunula se do stanu, který Frentis předtím vyrobil natažením plachty od dvoukoláku na zem. „Čas na manželské povinnosti, nejdražší,“ zavolala, než zmizela v potměnělém stanu. Zůstal sedět u ohně, dokud ho svou vůlí nepřinutila jít za ní.

Silnice se drželi dalších deset dní. Sady plné pomerančovníků a citronovníků vystřídal neustále houstnoucí les neznámých stromů. Jak postupovali na jih, stromy sahaly stále výš. Podobně rostla i teplota. Frentis se zpocený vlekl před dvoukolákem po rozpálené silnici. Les se mu nelíbil. Hnilobně páchl a ve vzduchu poletovaly miliony otravných mušek, které v noci vydávaly šílený hluk.

„Tohle je džungle,“ poučila ho žena. „Něco takového v tvojí zemi asi nemáte.“

Desátého večera Frentis hleděl do džungle a sahal po meči. Mezi stromy se prodíralo něco velkého a občas se ozval ohlušující praskot, jako když se zlomí strom.

„Vida, tak pár jich ještě žije i tady na severu,“ poznamenala žena s mírným překvapením. „Pojď, nejdražší.“ Vůli ho za sebou táhla do džungle. „Je to neobvyklý pohled, bude se ti to líbit.“

Šel za ní a očima ve tmě pátral po nepředstavitelných děsech. Strach znal dobře, zato hrůzu nikoli. „Podívej.“ Žena se zastavila, přikrčila se a ukázala mezi stromy. Půlměsíc nad korunami stromů zahalil džungli do namodralého hávu. Chvilku mu trvalo, než pochopil, co to vlastně vidí. Velikost a tvar toho divného tvora se vymykaly jeho chápání. To zvíře bylo snad deset stop vysoké, celé tělo mělo pokryté dlouhou chundelatou srstí a pohybovalo se na dlouhých končetinách, které byly zakončeny nebezpečně vypadajícími zahnutými drápy. Mělo dlouhou válcovitou hlavu a úzkou tlamu. Tiše zatroubilo a zlomilo mladý stromek. Džunglí se rozlehl praskot.

„Tenhle je starý,“ řekla žena. „Nejspíš v téhle džungli lovil ještě dřív, než ses narodil, nejdražší.“

Jak se tomu říká? chtěl se zeptat, ale neudělal to. Jako vždy nebylo nutné, aby myšlenku vyslovil nahlas. „Obří lenochod. Není

nebezpečný, pokud se k němu nebudeš moc přibližovat. Živí se jenom kůrou stromů.“

Zvíře se náhle zastavilo a s kusem kůry visícím z tlamy pohlédlo černýma očima přímo na ně. Hluboce a vážně zatroubilo, otočilo se a na podivně dlouhých končetinách se odkolébalo do hlubin džungle.

„Dalšího už asi nevidíme,“ poznamenala žena, když se vrátili k silnici. „S každým rokem je džungle menší a silnice delší. Co naděláme.“ Uložila se na pokrývku. „Zítra třeba zahlédneme tygra.“

Dalšího dne došli až k velké řece tvořící hranici s alpířským územím. Na břehu stálo městečko vystavěné na pilotách. Řeka byla skoro míli široká, na rozdíl od jezera u Mirtesku však nebyl v dohledu žádný přívoz. Městečko tvořila řada plošin nacházejících se na konci dlouhého mola, kde se krčily chatrné domky. Na největší plošině se konal trh s otroky. Nesly se odtud sotva srozumitelné výkřiky dohlížitele, který přijímal nabídky z obecnstva. Kupci byli oděni převážně v šedém šatu, tu a tam se mezi nimi mihl černý oděv. Potili se na slunci a jejich otroci nad nimi vířili vzduch palmovými listy.

„Nabídka sedmdesát tři!“ zvolal dohlížitel, když mohutný Varitaj dovlék na plošinu nahou dívku. Frentis odhadoval, že jí nebude víc než třináct let. „Čerstvě dovezená z Dvanácti sester. Nic neumí, nemluví volarsky. Pro nevěstinec je moc obyčejná, ale může z ní být domácí otrokyně nebo chovná samice. Vytvářecí cena čtyři kroužky.“

Frentis se díval, jak dívka stojí na plošině, chvěje se, vzlyká a po noze jí stéká pramínek moči, a náhle ucítil zesilující tlak pouta. „Ale no tak, nejdražší,“ řekla žena a vzala ho za ruku. Protivnou fúrii nahradila milující manželka. Naklonila se k němu, políbila ho na tvář a zašeptala: „Tvoje hrdinské dny jsou pryč. Ale jestli ji chceš ušetřit všeho, co ji čeká, koupím ti ji a můžeš ji zabít. Chtěl bys?“

Poznal, že to není planá výhrůžka. Skutečně by to udělala a možná opravdu spíš z milosti než z krutosti. Začínal mít podezření, že ta žena vůbec nechápe, jaký je mezi tím rozdíl. Zakroutil hlavou a zachvěl se.

„Jak si přeješ.“

Dívka byla prodána za dva čtverečky a kroužek. Když ji táhli pryč, začala ječet. Dohlížitel jí zacpal ústa roubíkem.

„Nabídka sedmdesát čtyři,“ ohlásil dohlížitel, když přivedli podsa-
ditého muže s širokými rameny a čerstvými krvavými šrámy od biče
na zádech. „Tohle je bývalý pirát. Pochází z ostrovů někde na severu.
Mluví alpírsky, ale ne volarsky. Na práci na poli je trochu moc rázný,
dobře by ale posloužil při představeních nebo by jeho sílu šlo určitě
zhodnotit ve výcvikových jámách. Vyvolávací cena šest kroužků.“

„Pojďme,“ řekla žena a vedla ho z trhu pryč. „Myslím, že to v tobě
probouzí až moc nostalgie.“

Na jedné z menších plošin našli kupce, který jim za poníka a dvou-
kolák nabídl dva čtverečky. Frentis uložil obsah tajné schránky do
svého vaku a pak se vydali do hostince. Pokoje zde pronajímali za
nehorázné ceny. „Ve městě jsou otrokáři,“ rozhodil hostinský ruce.
„Měli jste přijet zejtra.“

„Já ti to říkala, ty tupče!“ obořila se žena na Frentise. „Proč já tu
matku jenom neposlechla?“

„Tohle je ale na účet podniku, pane,“ řekl hostinský, načež Fren-
tisevi podal láhev a spiklenecky na něj mrkl. „Třeba tak večer uteče
rychleji, co?“

V malém pokojíku zůstali až do setmění. Jakmile otrokáři odvěkli
své úlovky k silnici a po ní vstříc všemožným osudům, bezejmenné
město ležící na pilotách se ponořilo do ticha.

„Ve vašem království otroky nemáte, vid’?“ zeptala se žena.

Frentis mlčky hleděl z okna na širokou, rychle tekoucí řeku.

„Nemáte, všichni jste svobodní,“ pokračovala. „Zato jste otroky růz-
ných pověr. Těch jsme se my zbavili už před staletími. Pověz mi, vážně
si myslíš, že až zemřeš, budeš žít navěky v nějakém ráji ve společnosti
svých mrtvých příbuzných?“

Když neodpovídal, znovu jej přinutila silou svojí vůle. Vypadalo
to, že dnes večer touží po rozhovoru. „Co je to smrt?“ citoval. „Smrt
je bránou za hranice světa, je to cesta ke spojení se Zemřelými. Je to
konec i začátek. Strachuj se jí a vítěj ji.“

„Co to má být? Jedna z vašich modliteb?“

„Služebníci Víry se nemodlí. Modlitby jsou pro uctíváče bohů a Po-
pírače. Je to citace z katechismu Víry.“

„A tahle víra slibuje věčný život po smrti?“

„Život ne, život patří tělu. Za hranicemi světa leží království duší.“

„Duší?“ Žena zakroutila hlavou a uchechtla se. „Tak se mi zdá, že aspoň v tomto ohledu ti tví služebníci Víry něco vědí. Je to sice dětin-
ské přirovnání, ale klíčí ze semínka pravdy.“

Sáhla do vaku a vytáhla z něj dvojici tenkých dýk. „Potřebujeme člun.“ Jednu dýku mu podala a on ji zasunul do kožené pochvy při-
vázané k předloktí.

Molo, u něhož byly uvázány čluny, střežili dva Varitajové, oba ozbrojení kopími s širokou čepelí, tedy zbraněmi, které tito nejní-
že postavení členové volarské armády nosili celkem běžně. Byla to zanedbaná dvojice. Neudržívané brnění plné děr a tupý výraz v je-
jich očích svědčily o tom, že jejich dohlížitel neumí přesně namíchat
vhodnou drogu.

„Žádné čluny nemáme,“ řekl vyšší z nich a zastoupil jim cestu. Kopí
zadunělo o prkna. „Přijďte ráno.“

Frentis ho bodl do oka. Úzká čepel zajela rovnou do mozku. Žena
se prosmýkla okolo padající mrtvoly, přikrčila se před šikovným, ale
pomalým úderem druhého vojáka a zarazila mu dýku do mezery mezi
brněním a podpažím. Když padl na kolena, obešla ho, stáhla mu příl-
bu do čela a dorazila ho bodnutím do zátylku.

Stáhli těla do řeky — opatrně, aby to necákal. Žena vybrala střed-
ně velký člun s plochým trupem a jedním veslem na zádi. Rozvázala
lano a nechala člun volně plout zhruba míli po proudu, načež rozká-
zala Frentisovi, aby se chopil vesla. V prudkém proudu nebylo možné
přeplovat přímo na druhý břeh, takže mu nezbývalo než držet příd'
namířenou k protějšmu břehu a vši silou veslovat.

„Atécie,“ pronesla žena, když se blížili ke břehu, který tvořil mokřad
přerušovaný ostrůvky porostlými vysokou sítinou. „Nejjihnější pro-
vincie Alpírského císařství, kde nás čeká spousta práce, nejdražší.“

Za svítání Frentis naváděl člun skrz mokřad a mračna neodbytných
komárů. Průplavy mezi ostrůvky zalité blátivé hnědou vodou byly
úzké a těžko se jimi proploovalo.

„Odporné místo, co?“ poznamenala žena. „Vlastně je to místo, kde ztroskotal poslední otcův pokus o invazi. Celé tři roky budoval na protějším břehu flotilu. To hnusné město postavili ze dřeva, které zachránili z vraků. Čtyři stovky válečných lodí a tisíce člunů přepravily vojáky přes řeku, kde se pak celý měsíc brodili touhle bažinou. Stovky jich zemřely na různé choroby nebo se utopily, ale i tak šli bojovníci dál. A nakonec zahynuli při obrovském záhadném požáru, který zachvátil celý mokřad. Většina Alpíranů věří, že nájezdníky zahubil hněv bohů, ovšem volarští historikové trvají na tom, že Alpírané jednoduše nalili do močálu lampový olej a zapálili ho zápalnými šípy.“

Během jediné noci tady uhořelo na padesát tisíc Svobodných rytířů a otroků. Ale můj otec ne. Jakkoli byl tehdy šílený, pořád si zachoval dost rozumu na to, aby zůstal na druhém břehu.“ Rozhlédla se po okolní sítině, která sahala tak vysoko, že zakrývala výhled do okolní krajiny. „Dokonce ani dnes se Alpírané neobtěžují stavět v tomto úseku opevnění, protože který generál by byl tak pošetilý, aby zvolil stejnou taktiku?“

Trvalo ještě dva dny, než se konečně dostali přes mokřad k pevné zemi. Člun vytáhli na blátivý břeh v místě, kde nebyla síтина tak vysoká, takže viděli do krajiny. Po nudné bažině a nebezpečné, smrduté džungli představovaly zelené lány vítanou změnu. Připomněly Fren-tisovi Sjednocené království.

„Potřebujeme nové oblečení,“ prohlásila žena a vydala se na cestu. „Já jsem dcera bohatého alpírského obchodníka ze severních přístavů, která se vypravila na Dvanáct sester, kde se má setkat s budoucím manželem. Ty jsi uprchlý otrok, kterého jsem si najala jako svého ochránce.“

Po půldenním pochodu došli do středně velkého města, které se rozkládalo na břehu jednoho z přítoků široké řeky. Město nebylo chráněné hradbami, už zdálky však spatřili spoustu alpírských vojáků střežících ulice. „Tady je na nás trochu moc živo, nejdražší,“ rozhodla žena. „O kus dál na sever určitě narazíme na nějaký plantážnický dům.“

Drželi se mimo silnice a před občasnými alpírskými jezdeckými hlídkami uhýbali do bavlníkových polí. Bavlna byla nejspíš v této oblasti hlavním zemědělským produktem. Brzy spatřili plantážnický

dům, rozlehlou dvoupatrovou stavbu tvořenou několika propojenými domy a užitkovými staveními. Všude pracovali dělníci. Až do tmy se dvojice ukrývala v zavlažovacím kanále, pak žena vyslala Frentise k domu, aby jim sehnal nové ošacení. „Pro mě to nejlepší, co najdeš, nejdražší,“ požádala ho. „Musím vypadat dobře. Zabij každého, kdo tě uvidí. Když jich bude víc, zabij všechny v domě a pak ho podpal.“

Přiblížil se od západu, protože na této straně měl dům méně oken. Přebíhal ze stínu do stínu a plížil se okolo domovní zdi. Dům nehlídali strážníci ani pes, který by zaštěkal na cizince přicházejícího ze tmy. Došel k zadní části domu, kde se podle jeho předpokladů nacházel prostor pro sloužící. V domě byl klid až na tichou melodii písničky vycházející nejspíš z kuchyně, soudě podle lákavé vůně linoucí se z okna.

Když uslyšel pohyb, zastavil se a ukryl se pod velkým povozem. Z kuchyně vyšly na dvůr dvě ženy. Věšely prádlo na natažené šňůry a povídaly si. Během války se Frentis trochu naučil alpirsky, tohle však bylo neznámé nářečí, hrdelnější a s hrubším přízvukem než to na severu. Rozuměl jen každému desátému slovu, několikrát však zaslechl výrazy „volba“ a „císař“ vyslovené s tichou úctou.

Sledoval, jak ženy dokončují svou práci a zacházejí zpět do domu. Napočítal do stovky a vykradl se zpod povozu. Strhal prádlo ze šňůry a stočil ho do malého balíčku. V módě se nevyznal, rozhodl se však, že žena bude určitě spokojená s pěkně střiženými bavlněnými šaty s hedvábnými rukávy a s dlouhým tmavě modrým pláštěm... Vtom zaslechl kroky a ztuhl.

Ve dveřích stál chlapec a hrál si s dřevěnou káčou na šňůrce. Nebylo mu víc než sedm let. Měl rozčepýřené tmavé vlasy a upřeně sledoval točící se hračku. *Zabij každého, kdo tě uvidí...*

Frentis stál naprosto nehybně, ještě nehybněji, než když pod vedením mistra Hutрила skolil svého prvního jelena nebo když se během zkoušky přežití v divočině ukrýval před poskoky Jednookého.

Káča se točila a točila.

Zabij každého, kdo tě uvidí...

Pouto začalo pomalu sílit. *Ona to ví, pochopil. Jak to dokáže?*

Bylo by to snadné. Zlomit mu vaz a hodit ho do studny. Tragická nehoda.

Káča se točila a točila ... a pouto mu způsobovalo ještě větší bolest než dřív. Z balíčku mokrého oblečení odkapávala voda. Pravidelné pleskání kapek určitě brzy upoutá chlapcovu pozornost.

„Neriesi!“ ozval se kuchyně ženský hlas, načež následoval příval slov pronesených naléhavým autoritativním tónem. Kluk si odfrkl, ještě chvílku nechal káču se otáčet a zmizel uvnitř.

Frentis uprchl.

„Tohle snad půjde.“ Žena odhodila šedý oděv a oblékla si šaty s hedvábnými rukávy, které jí přinesl. Frentis už na sobě měl bleděmodré kalhoty a košili, které si našel pro sebe. „Jenom jsou mi trochu volné v pase. Nejsem v nich tlustá, nejdražší?“ Široce se na něj usmála. Vycházející slunce zalilo její tvář zlatým světlem. *Člověk by nikdy nevěřil*, pomyslel si, když pozoroval její divokou krásu a eleganci jejích pohybů, *že se za tím obličejem ukrývá netvor.*

„Bylo to dítě, vid’?“ zeptala se, když si hodil vak přes rameno a společně vyrazili směrem k silnici. „Kluk, nebo holka?“

Frentis neodpověděl a šel dál.

„To je jedno,“ pokračovala. „Neměl by ses ale utápět ve falešných představách. Náš seznam je dlouhý a tvůj protivný smysl pro spravedlnost určitě každého z nich postaví do role nevinné oběti. Stejně je ale všechny do jednoho pobijeme a ty uděláš, co ti přikážu, ať to bude dítě, nebo ne.“

V podvečer došli do dalšího města. Žena zašla ke krejčímu a koupila si vhodnější oblečení. Zaplatila za ně alpírskými zlatáky ukrytými pod podšívku vaku, který nesl. Natřásala se před obchodníkem v jednoduchých, ale elegantních šatech ušitých z černobílého hedvábí a pronesla cosi v alpírštině; nejspíš se ho ptala na jeho názor. Krejčí byl tak hodný, že jí pomohl s úpravou účesu. V lesklém tmavém drdolu v alpírském stylu se třpytila zdobná spona. *Člověk by nikdy nevěřil...*

Jednoho dne tě zabiju, pomyslel si a přál si, aby to mohl vyslovit nahlas. *Za všechno, cos udělala, co se chystáš udělat a k čemu mě chceš přinutit. Zabiju tě.*

Krejčí jim doporučil hostinec poblíž náměstí, na kterém se konaly trhy. Pronajali si dva pokoje. V nové roli musela žena působit jako majetný člověk. Doufal, že si díky tomu trochu oddechne, ona ho však ještě předtím, než ho propustila, znovu využila. Obkročmo se v posteli posadila na jeho nahé tělo a celá zpocená si vzala potěšení, o které jí šlo. Když bylo po všem, lehla si k němu, dýchala mu na tvář a prsty si pohrávala s chloupky na jeho prsou. Přinutila ho, aby ji objal. Dějala to tak pokaždé. Hrála si na spokojené milence a možná tomu i sama věřila.

„Až dokončíme svůj úkol,“ oddychovala, „zplodíš se mnou dítě.“ Přitulila se k němu, líbala ho a hladila na krku. „Z naší krve vzejde nádherný potomek, nemyslíš? Za celá tři staletí jsem nenarazila na muže, který by si tu čest zasloužil. Až teď jsem ho našla v tobě, otrokovi ze země, která bude brzy dobytá. Jak je ten svět zvláštní.“

Ráno už byli znovu na cestě. Tentokrát jeli na koních, které žena koupila za další zlaták. Sobě vybrala skvrnitou šedou klisnu a svému ochránci rezavého hřebce. Byla to houževnatá a poslušná zvířata. Frentisovi se zastesklo po jeho starém válečném koni. Mistr Rensial mu vybral černého hřebce s bílou skvrnkou na čele. „Věrný, ale temperamentní,“ zhodnotil ho bláznivý mistr, když mu podával otěže. Frentis jej pojmenoval Šavle a časem dospěl k přesvědčení, že je to ten nejlepší kůň, na kterém kdy nějaký bratr Šestého řádu jezdil. Bral to jako další důkaz Rensialovy náklonnosti. Naposledy Šavli spatřil ve stájích v guvernéřské vile v Untéši a zde ho i posledněkrát vyhřebelcoval. Pak odešel na hradby s přesvědčením, že do hodiny zemře. *Kde je asi teď?* uvažoval. *Nejspíš si ho vzal nějaký alpský šlechtic jako válečnou kořist. Snad se u něj má dobře.*

Celý další týden putovali na sever. Přespávali na odpočívadlech, jichž bylo v okolí silnice víc než dost. Na rozdíl od toho volarského zázraku, po kterém vyjeli z Mirtesku, tvořila tuto silnici jen ubohá cesta vysypaná šterkem, z něhož se při jízdě cvaalem zvedal prach. Potkávali spousty vojáků, kteří v těsných, ale zaprášených zástupech mířili na jih. Od doby, kdy se alpské pěchotě postavil Frentis v boji,

se její vybavení nijak nezměnilo. Drátěná košile sahající ke kolenům, kuželovitá přilba a sedm stop dlouhé kopí opřené o rameno. Z jizev a známek vyššího věku v zaprášených obličejích některých mužů soudil, že jsou to vojáci z povolání. Alpirané břeh možná neopevnili, ale císař byl očividně i přesto odhodlaný zajistit této provincii ochranu.

„Byli to dobří vojáci?“ zeptala se žena. Sesedli z koní a uhnuli na kraj cesty, aby po ní mohla projít kohorta čítající asi tisícovku mužů pochodujících pod zeleným praporem s červenou hvězdou. „Myslím Alpirany, bojovali v té vaší malé válce dobře?“

Vytrvalý tlak pouta mu napověděl, že žena očekává odpověď. „Byla to jejich země,“ odvětil. „Bojovali za ni. A zvítězili.“

„Nejspíš jsi jich ale stejně dost zabil, ne?“

Pouto ho svíralo dál. *Bitva u písčinych dun, letící šípy na Krvavém kopci, zmatená vřava na hradbách...* „Ano.“

„Netíží tě svědomí, lásko? Za všechny ty syny a otce, které tvůj meč připravil o život jen proto, že bránili vlastní zemi? Nevychítáš si to?“

U Untéše sekl do nohy jednoho z alpirských důstojníků, který přešel přes zeď. Když odrazili útok, léčitel ze Sjednoceného království se k vojákovu sehnul, aby ho ošetřil, za což si vysloužil bodnutí dýkou do krku. I poté, co toho důstojníka přibilo k zemi několik seker, pořád po nich nenávislivě pokřikoval. „To byla válka,“ odsekl.

Tlak povolil, a když zástup vojáků přešel, žena znovu vyskočila do sedla. „Tak teď máš před sebou další,“ odušila. „Jen s tím rozdílem, že tentokrát zvítězíš ty.“

Sedmého dne k večeru se na obzoru objevilo přístavní město a za ním třpytící se modrý oceán. „Hervelli,“ řekla žena. „Hlavní město Atécie a domov prvního člověka na našem seznamu. Vlastně je to starý přítel. Už se těším, až se setkáte.“

Architektura Hervellitu se v určitém smyslu podobala spletitým uličkám a náměstím porostlým stromy v Liněši a Untéši, působila však o hodně honosněji. Cestou od brány k hlavnímu náměstí minuli několik chrámů, nádherných, mramorem obložených budov se sloupy a reliéfy, zdobených sochami bezpočtu alpirských bohů.

Když projížděli ulicemi, žena nasadila přátelský výraz, Frentisovi však neušlo pohrdání, s jakým si prohlížela chrámy. *Já je za jejich bludy lituji, pomyslel si. Ona je ale kvůli tomu nenávidí.*

Pronajali si pokoje v hostinci na severní straně náměstí. Byly dražší než ostatní, ale zároveň podstatně pohodlnější. Tentokrát ho večer nevyužila: řekla mu, ať si pořádně odpočine, vzala vak a šla do svého pokoje. Až do tmy ležel v obrovské posteli. Ani v měkkých polštářích, kterými byl obklopen, nedokázal usnout. *Dnes mě přinutí zabít.*

O několik hodin později ho sevřela síla její vůle. Šel do jejího pokoje. Od hlavy až k patě byla oděná v černém hedvábí a vlasy měla pevně stažené do drdolu. Na obě předloktí si připevnila dýku a na záda krátký meč. Kývla ke zbraním rozloženým na posteli vedle hedvábné košile a kalhot, černých jako její oděv.

„Žádné chyby, lásko,“ upozornila ho, když si černila obličej uhlím. „Jen těžko ještě někdy potkáš někoho krutějšího a nebezpečnějšího, než je náš dnešní cíl. Další nostalgii si nemůžu dovolit.“

Pouto ho sevřelo tak krutě, že se to jen stěží dalo snést. Měla nad ním naprostou moc, nemohl váhat, a dokonce ani myslet. Stačí jí pomyslení a on bude jednat. Stal se její loutkou.

Šla k oknu, otevřela okenice a vyšplhala na střechu. Zastavila se, rozhlédla se po ulici pod sebou a pak se rozběhla po taškách a skočila na protější střechu. Běžel za ní přes město, skákali ze střechy na střechu, ze zdi na zeď. Za tu obratnost by ji musel chtít nechtít obdivovat, kdyby však byl v tu chvíli něčeho podobného schopen.

Vedla ho na sever, pryč od uliček v okolí hlavního náměstí směrem k širším bulvárům v blízkosti přístavu. Zastavila se na vrcholu jedné zdi, která skýtala dobrý výhled na náměstí, kde stál malý chrám obklopený stromy. Sloupy po obvodu čtvercového chrámu podpíraly pyramidovou střechu s plochým vrcholem, na němž se tyčila socha ženy. Její tvář byla skryta pod mramorovou kapucí. Na rozdíl od ostatních chrámů, které Frentis viděl, zde u vstupu stáli dva strážníci s kopími. Dveře byly zavřené, ale zevnitř jimi prosvítala záře ohně.

Žena se zvedla, rozběhla se po zdi a přeskočila k nejbližšímu stromu. Zachytila se větve a vyhoupla se na ni, aniž by ze stromu spadl jediný lístek. Díval se, jak ručkuje po větvi. Nakonec seskočila na střechu chrámu. Nebýt svazujícího pouta, zaváhal by, zda vůbec něco

podobného dokáže, a to i přes léta výcviku strávená v jámě. Ona mu však nenechala prostor pro pochybnosti, a tak ji bez námitek následoval. Rozběhl se, skočil, zachytil se větve a doručkoval na střechu, jako kdyby to dělal už tisíckrát předtím.

Vedla ho do zadní části chrámu, okolo sochy. Dokonce ani z bezprostřední blízkosti neviděl pod kapucí nic než stín. Žena vyhlédla přes okraj střechy, vytáhla z pochvy na předloktí dýku, pak skočila dolů a ve vzduchu se otočila. Následovalo tiché zadunění, jak dopadla na nohy. Když se Frentis podíval dolů, spatřil, jak stojí rozkročená nad tělem třetího strážce a zasouvá dýku do pochvy. Seskočil vedle ní a ona zkusila otevřít zadní dveře. Tiše se pohnuly na namazaných pantech. Neušlo mu její zaváhání. Tohle nečekala.

Interiér chrámu byl prostý, holé stěny nezdobily mozaiky ani řezby. V rohu stála úzká postel a vedle na stole leželo pero, inkoust a několik listů pergamenu. Ze všeho nejvýraznější byl velký oheň planoucí uprostřed místnosti. V mramorové míse hořela hromádka uhlí a dým unikal otvory ve stropě. Žády k nim, otočen k ohni, seděl v křesle nějaký muž. Frentis viděl jen temeno jeho prošedivělé hlavy a ruce na područkách, věkem svráštělé a skvrnité. Žena s rachotem rozrazila dveře dokořán a vešla do chrámu. Ruka na područce sebou šklubla, muž však nevstal.

„Chrást Bezejmenného proroka,“ pronesla žena volarsky. Postavila se před muže a s pozvednutým obočím na něj pohlédla. Frentise nechala stát na místě s dýkou v ruce, připraveného bodnout skrz opěradlo, jakmile mu k tomu dá pokyn. „Tak tady teď trávíš své dny?“

Z křesla se ozval nějaký tichý zvuk, což mohl být smích. Muž měl slabý hlas a mluvil bez přízvuku. „Odpusť starci trochu domýšlivosti.“ Šedivá hlava se pohnula, jak si ji muž prohlížel. „Pořád používáš stejnou schránku, jak vidím.“

„Zato tys tu svoji nechal sejít.“ S očividným znechucením přejížděla po starci pohledem.

„Jak lépe bych se mohl ochránit před těmi Spojencovými patolízalskými psy? Proč by se obtěžovali s tělem muže, který bez opory neujde ani deset stop?“

„To je pravda.“ Rozhlížela se po prostém vnitřku chrámu. „Čekala bych, že ti císař na stáří poskytne trochu lepší ubytování. Když uvážíme, kolik jsi toho vykonal pro jeho předka.“

„Vždyť on mi nabízel štědré odměny, nádherné domy, sloužící a slušnou penzi. Já ale žádal jen tohle. Lidé sem přicházejí pro moudrost služebníka Bezejmenného proroka a za pár měďáků odcházejí šťastní. To je příhodná zábava pro osamělého starce.“

Žena nakrčila rty. „Mám to brát tak, že jsi s věkem změkl? Nezapomeň, co jsem viděla, co jsme spolu udělali.“

„Byli jsme k tomu přinuceni.“

„Nevzpomínám si, že by ses nějak zdráhal.“

„Zdráhal? Opravdu jsem se zdráhal, když přišel čas tě opustit. A ještě víc, když se armáda tvého otce brodila tím močálem. Změnil jsem se, nestál jsem o nic víc než o klidný život, jenže císař mě požádal o pomoc, *požádal*. Nerozkazoval, nevyhrožoval, nenutil mě mučením. Jen mě požádal. Tehdy jsem naposledy použil svůj dar.“

Žena si ho chvíli mlčky prohlížela. „Proč bylo odemčeno?“

„Nechávám odemčeno už dvacet let. Na přítomnosti strážných trval císař, ne já. Upřímně řečeno, čekal jsem tě i tvého mladého přítele dřív, ale mé jasnovidecké schopnosti už nejsou takové, jaké bývaly. Tak už to s ukradenými dary chodí, nemyslíš? S věkem jejich síla slabne.“

Žena sevřela dýku ještě pevněji. Frentis si všiml, že než ze sebe dostala poslední otázku, zaváhala. „Proč jsi ... mě opustil?“

„Ty víš proč. Byla jsi krutá a zlá a krásná, ale Spojenec z tebe udělal zrůdu. Zlomilo mi to srdce.“

„Ty nevíš, co ze mě Spojenec udělal, Reveku. Už brzy to ale zjistíš.“

Žena svou vůli přinutila Frentise k pohybu. Vrhla se kupředu a napřáhl ruku s dýkou. Stařec vyskočil na nohy rychlostí zcela neúměrnou svému věku, zvedl ruce, roztáhl prsty a otočil se. Frentis spatřil jeho tvář poznamenanou věkem, ale také obrovským smutkem. Stařec křečovitě sevřel prsty a z rukou mu vyšlehly plameny. Tohle však nebyl klam, jaký před lety vyčaroval Jednooký. Nával horka Frentisovi prozradil, že muži z rukou sálá skutečný oheň. Zvedl obě planoucí pěsti a namířil je proti útočícímu Frentisovi.

Žena ke starci bleskově přiskočila, obtočila mu paži okolo krku a prořízla mu hrdlo. Do okolí se rozstříkla rudá krev. Muž se zapotácel, oheň pohasl a on se nezraněnými rukama chytil za krk.

Vtom se rozletěly vstupní dveře a dovnitř vtrhli strážníci. S očima plnými hrůzy zírali na ten výjev. Žena jednoho z nich zabila dýkou vrženou přímo do krku. Vzápětí tasila krátký meč a vrhla se proti druhému. Byl rychlý a dobře vycvičený. První výpad odrazil čepelí svého kopí a pak s ním bodal proti jejímu obličejí a krku, aby ji udržel v dostatečné vzdálenosti. Frentis se rozběhl k němu, když vtom ho stařec popadl za kotník. Snažil se mu vykrotit, ale nemohl. *Pouto zmizelo.*

Frentis se pod náhlým přívalem svobody otrásl. Bolest vmžiku polevila. Starý muž si druhou rukou držel zející ránu na krku a v přívalech krve pohyboval rty. Frentis se přikrčil, aby slyšel jeho slova šeptaná v jazycce Sjednoceného království. „Semínko se ujme.“ Než stačil Frentis zareagovat, stařec natáhl zakrvácenou ruku k jeho obličejí. Během okamžiku měl krev na kůži, v očích i v ústech. Polekaně uskočil, stařec pustil jeho kotník a pouto ho opět sevřelo.

Když zvedl hlavu, spatřil, jak žena uskočila před kopím, zachytila jeho rukojeť a kopla strážce do obličejí. Voják se zapotácel, upustil kopí a rychle sáhl po šavli u opasku. Byl však příliš pomalý, její krátký meč hladce projel drátěnou košilí a probodl mu srdce.

Žena vytáhla čepel z mrtvého těla, podívala se na Frentise a s pátravým pohledem rychle kráčela k němu. „Dotkl se tě.“ Vzala ze stolku pohár s vínem a vychrstla mu jeho obsah na obličej, aby smyla krev. Pak zvedla meč a zaujala bojové postavení. Pouto ho sevřelo silněji než kdy předtím. Celý se roztřásl a v hlavě se mu rozezněl křik, který však nedokázal dostat z hrdla ven. Žena ho tak držela velmi dlouho a celou tu dobu mu zkoumavě hleděla do obličejí. Konečně něco zabručela a povolila své sevření. Frentis v bolestech upadl na podlahu.

Jako přes mlhavý závoj sledoval, jak žena přistoupila k tělu starce a kopalá ho do hrudníku, až křehká žebra hlasitě praskala. Popadla mrtvolu za šedivé vlasy, zvedla ji do vzduchu a dvojitým seknutím oddělila hlavu od těla. Zvedla ji do výšky, zaklonila se a nechala si proud krve stékat do úst.

Pouto povolilo natolik, že Frentis mohl zvracet.

„Tak,“ řekla žena, odhodila starcovu hlavu a otřela si rukávem ústa. Krev a uhlí se spojily do černé mazlavé hmoty. „Teď víš, co ze mě Spojenec udělal, Reveku.“